

Capitolul 1

Reese

Câtă pierdere de vreme ca să am picioare fine, proaspăt epilate!

— Jules? Reese sunt. Unde dracu' ești? Am *nevoie* de tine. E cea mai *oribilă* întâlnire la care am fost vreodată. Efectiv mă ia somnul. Mi-a venit să mă dau cu capul de masă de câteva ori ca să nu adorm. Dacă nu vrei să mă vezi plină de sânge și vânătăi, trebuie să mă suni ca să pretind că e o urgență. Sună-mă înapoi. *Te rog*.

Am încheiat apelul și am oftat frustrată în fața toaletei pentru femei, pe holul întunecat din spatele restaurantului.

În spatele meu s-a auzit o voce aspră, care m-a luat prin surprindere.

— Dacă nu e și idiot, pe lângă faptul că e plictisitor, o să se prindă.

— Poftim?

M-am întors și am dat cu ochii de un bărbat rezemat de perete, cu ochii pironiți în telefonul la care tasta un mesaj. A vorbit în continuare, fără să-și ridice privirea:

— Țsta-i un truc de când lumea... apelul de urgență. Ai putea să te străduiești mai mult. Ca să mănânci aici trebuie să faci rezervare cu două luni înainte și nu-i deloc ieftin, scumpo.

— Poate că *el* ar trebui să se străduiască mai mult. Geaca lui sport are o gaură imensă la subraț și toată seara n-a făcut altceva decât să vorbească despre maică-sa.

— Te-ai gândit că poate atitudinea ta de snoabă îl intimidează?
M-am holbat la el.

— Tu vorbești de snobism? Ai tras cu urechea la conversația mea, îți dai cu părerea într-o manieră *deloc binevenită* și toate astea în timp ce stai cu ochii-n telefon. Nici măcar nu te-ai uitat la mine.

Degetele ticălosului s-au oprit brusc. L-am privit cum și-a ridicat capul, cu privirea croindu-și cărare de la gleznelor mele, peste picioarele dezgolite, întârziind în dreptul tivului fustei, peste șolduri, zăbovind puțin asupra sânilor și oprindu-se în final pe chipul meu.

— Da, exact. Aici sus. Aici sunt ochii mei.

S-a împins în perete și s-a îndreptat de spate, în dreptul singurei fâșii de lumină de pe coridor. Îi dezvăluia chipul și, pentru prima oară, l-am putut vedea clar.

Serios? Nu arăta așa cum îmi imaginasem. Vocea lui aspră și atitudinea mă făcuseră să cred că e un bărbat mai în vârstă, probabil într-un costum scrobit. Tipul ăsta însă era superb. *Tânăr și superb.* Îmbrăcat complet în negru, simplu și elegant, totuși cu un aspect neșlefuit. Avea părul auriu răvășit, în stilul acela *sexy puțin îmi pasă*, dar chiar și așa arăta perfect. Trăsături puternice, masculine — bărbie dreaptă, robustă, cu un început de barbă, piele bronzată, nas drept, proeminent, și ochi mari, somnoroși, atrăgători, de culoarea ciocolatei. Care acum mă priveau insistent.

Fără să-și ia ochii de la mine și-a ridicat brațele deasupra capului.

— Vrei să mă cauți de vreo ruptură ca să vezi dacă merit să vorbești cu mine?

Superb, dar sigur un ticălos.

— Nu e nevoie. Atitudinea ta a hotărât deja asta în locul meu, și nu meriți.

A lăsat brațele jos și a chicotit.

— Cum vrei. Încearcă să te bucuri de restul serii, scumpo.

Am pufnit, aruncând totuși o ultimă privire spre frumosul nemernic înainte de a mă întoarce la cel cu care aveam întâlnire.

Când am revenit la masă, Martin stătea cu mâinile împreunate.

— Îmi pare rău, i-am spus. Era coadă.

— Asta îmi amintește de o poveste amuzantă. Eram odată la un restaurant cu mama și când s-a dus la toaletă...

Nu-l mai auzeam în timp ce mă tot uitam la telefonul care îmi doream să sune. *La naiba, Jules! Unde ești când am atâta nevoie de tine?* La mijlocul poveștii — sau cel puțin așa cred, că era mijlocul ei — l-am observat pe ticălosul de la toaletă trecând pe lângă masa noastră. A rânjit spre mine după ce s-a uitat când la partenerul meu incoerent, când la expresia mea dezinteresată. Curioasă, l-am urmărit cu privirea să văd cu cine era.

Evident.

Blondă vopsită, drăguțică la modul ușuratic, cu niște sâni considerabil de mari, care se revărsau din rochia scurtă. I-a făcut ochi dulci partenerului ei când acesta a revenit, în timp ce eu mi-i dădeam pe ai mei peste cap. Totuși... nu mă puteam abține și aruncam din când în când câte o privire spre masa lor.

Când ne-a fost servită salata, Martin îmi povestea despre recenta apendicectomie suferită de mama lui, iar eu eram deja din cale-afară de plictisită. Probabil că privirea mea a zăbovit un minut prea mult, pentru că tipul de la toaletă m-a surprins fixându-l. Mi-a făcut cu ochiul din cealaltă parte a restaurantului, a ridicat din sprânceană și a întins paharul spre mine.

Ticălos.

Dacă tot fusesem prinsă, ce rost mai avea să-mi ascund privirea? Cu siguranță era mai interesant decât cel cu care aveam întâlnire. În plus, nici el nu se sfia să mă privească. Atunci când un chelner s-a oprit la masa lui, l-am văzut pe frumosul de la toaletă spunându-i ceva și arătând în direcția mea. Martin continua să vorbească despre mămica lui dragă, iar eu m-am uitat în spatele meu încercând să mă prind spre ce putea arăta necunoscutul. Când m-am întors,

haimanaua și partenera lui erau în picioare. Citindu-i pe buze, mi-am dat seama că spunea ceva despre o veche prietenă căreia trebuia să i se alăture. Apoi, dintr-odată, s-au îndreptat spre masa noastră.

Oare îi va spune ceva lui Martin despre ce aflase când trăsesese cu urechea?

— Reese. Tu ești?

Ce dracu'?

— Ăăă... da.

— Uau! A trecut multă vreme, a zis bătându-se cu palma pe piept. Chase sunt.

Înainte să-mi dau seama ce se petrecea, derbedeul — pe care se pare că îl chema Chase — s-a întins spre mine și m-a luat în brațe. Iar în timp ce mă ținea lipită de el mi-a șoptit:

— Intră în jocul meu. Hai să-ți facem seara mai interesantă, scumpo.

Uluită, n-am putut decât să privesc mirată când și-a îndreptat atenția spre Martin și i-a întins mâna.

— Eu sunt Chase Parker. Reese și cu mine ne cunoaștem de multă vreme.

— Martin Ward, a răspuns acesta, dând din cap.

— Martin, te superi dacă ne așezăm lângă voi? Au trecut mulți ani de când nu m-am mai văzut cu Bombonica. Mi-ar plăcea să ne punem la curent cu ce s-a mai întâmplat. Nu te superi, nu?

Deși pusese o întrebare, era evident că Chase nu aștepta și un răspuns. În schimb, a tras un scaun pentru partenera sa pe care ne-a prezentat-o.

— Ea e Bridget...

A privit-o căutând parcă ajutor, iar ea a completat:

— McDermott. Bridget McDermott, a spus zâmbind, netulburată nici de această întâlnire, nici de incapacitatea evidentă a lui Chase de a-și aminti numele ei de familie.

Martin, pe de altă parte, părea dezamăgit că întâlnirea noastră în doi devenise una în patru, însă eram sigură că n-o va spune cu voce tare. L-a urmărit pe Chase până când acesta s-a așezat.

— Bombonică?

— Așa îi spuneam noi. De la Reese's Peanut *Butter Cups*. Desertul meu preferat.

După ce Chase și Bridget s-au așezat la masă, a urmat o pauză destul de stânjenitoare. Surprinzător, Martin a fost cel care a intervenit:

— Și de unde vă cunoașteți?

Deși Martin pusese întrebarea uitându-se când la mine, când la el, voiam să îi fie clar lui Chase că *el* ținea frâiele. Era joculețul lui.

— O să-l las pe Chase să vă povestească despre cum ne-am întâlnit prima oară. De fapt, chiar e o întâmplare amuzantă.

Mi-am sprijinit coatele pe masă, mi-am proptit bărbia pe mâinile împreunate și l-am fixat cu privirea pe Chase în timp ce clipeam și rânjeam subtil. Nici măcar n-a tresărit și nici nu a avut nevoie de mai mult de câteva secunde ca să inventeze o poveste.

— Mă rog, partea amuzantă nu a fost chiar când ne-am cunoscut, ci mai degrabă după ce ne-am întâlnit. Părinții mei s-au despărțit când eram în clasa a opta, iar eu a trebuit să mă transfer la o școală nouă. Eram destul de trist până când am văzut-o pe Reese în autobuz, în prima săptămână. Genul de fată frumoasă, care nu era de nasul meu, dar mi-am spus că oricum nu am prieteni care să facă mișto de mine dacă îi dau întâlnire și mă refuză. Așa că, deși e cu un an mai mare decât mine, am întrebat-o dacă vrea să mă însoțească la petrecerea de clasa a opta. Am fost al naibii de surprins când a acceptat. Eram tânăr, cu o doză sănătoasă de testosteron și mi-a intrat în cap că ea avea să fie cea cu care urma să mă sărut pentru prima dată. Toți amicii din vechea mea școală deja o făcuseră și simțeam că îmi venise și mie timpul s-o fac. Așa că, înainte de sfârșitul petrecerii, am scos-o pe Bombonica din prostia aia de sală de sport, decorată cu hârtie creponată, și ne-am dus pe coridor ca să avem mai multă intimitate. Sigur că, fiind prima dată pentru mine,

habar n-aveam la ce să mă aștept. Dar am făcut-o... Când am ajuns acolo, am început s-o sărut de parcă voiam să-i înghit fața.

Chase a luat o pauză și mi-a făcut cu ochiul.

— Totul a fost bine, până când n-a mai fost, nu-i așa, Bombonică?

Nici măcar nu puteam răspunde. Atât de captivată eram ascultându-l. Dar, din nou, tăcerea nu părea să-l deranjeze pentru că și-a ținut în continuare povestea:

— Mă rog, aici vine partea bună. După cum am zis, nu aveam experiență, dar m-am aruncat... buze, dinți, limbă și toate cele. După un minut, sărutul a început să fie ciudat de umed, dar eram mult prea absorbit, așa că am tot continuat, pentru că nu voiam să fiu eu cel care se retrage primul. Până la urmă, când ne-am desprins ca să tragem o gură de aer... la propriu, pentru că o înghițisem cu totul... mi-am dat seama de ce părea așa de umed. Lui Reese îi cursese sânge din nas în mijlocul sărutului și amândoi aveam fețele mânjite.

Martin și Bridget au izbucnit în râs, însă eu eram prea uluită ca să reacționez.

Chase s-a întins și mi-a atins mâna.

— Haide, Bombonico. Nu te jena. Ne-am distrat. Mai ții minte?

— Cât timp ați fost împreună? a întrebat Martin.

Exact când Chase se pregătea să răspundă, m-am întins și i-am atins mâna cu un gest la fel de condescendent ca al lui.

— Nu prea mult. La puțin timp după *celălalt incident* ne-am despărțit.

Bridget a început să bată din palme și a sărit în scaun ca un copil entuziasmat.

— Vreau să aud despre *celălalt incident*!

— Dacă mă gândesc mai bine, nu sunt sigură că ar trebui să-l povestesc, am spus amuzată. Sunteți la prima întâlnire?

Bridget a dat din cap afirmativ.

— N-aș vrea să crezi că Chase mai are problema aia. Pentru că *micul incident* s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

M-am aplecat spre Bridget și i-am șoptit:

— Reușesc să se controleze mai bine după ce înaintează în vârstă. *De obicei.*

În loc să se supere, Chase a părut deosebit de încântat de versiunea mea. Chiar mândru. De fapt, restul serii a continuat cam în același stil. Chase ne-a spus povești detaliate despre falsa noastră copilărie petrecută împreună, fără teamă că s-ar putea face de râs în tot acest timp, reușind să ne amuze pe toți. Eu am completat din când în când povestirile lui, atunci când nu rămâneam cu gura căscată la prostiile pe care le debita.

Nu-mi convenea să recunosc, dar haimanaua începea să-mi placă, în ciuda istorisirilor despre nasul meu plin de sânge și despre „incidentul nefericit cu umplutura din sutien“. Spre sfârșitul serii am comandat cafea pentru a amâna finalul — o cale lungă de la schimbul nostru de replici de lângă toaletă.

În fața restaurantului, Martin, Chase și cu mine i-am dat valemii tichetele de parcare. Preferam ca eu să fiu cea care controlează durata unei prime întâlniri, așa că mă întâlnisem cu Martin direct la restaurant. Desigur, Bridget venise cu mașina lui Chase, ca la o întâlnire normală. În timp ce așteptam mașinile, ea se freca de el, agățându-i-se de braț. Audiul meu roșu strălucitor a fost adus primul și nu aveam nici cea mai vagă idee cum ar fi trebuit să-mi iau la revedere de la... ei bine, de la oricare dintre ei. Așa că am luat cheile și am zăbovit puțin cu ușa deschisă.

— Frumoasă mașină, Bombonico, a spus Chase zâmbind. Mai bună decât rabla aia pe care o conduceai în liceu, așa-i?

Am chicotit.

— Cred că da.

Martin s-a apropiat de noi.

— Mi-a părut bine să te văd, Reese. Sper să ne mai întâlnim.

Înainte de a-l lăsa să mă sărute, l-am îmbrățișat.

— Mulțumesc pentru o cină frumoasă, Martin.

Am făcut un pas în spate, iar Chase s-a apropiat și m-a luat în brațe. Chase l-a bătut prietenește pe spate pe Martin, dar pe mine

m-a lipit de el. Doamne, ce bine era! Apoi a făcut cel mai ciudat lucru... M-a apucat de părul lung, l-a înfășurat de câteva ori în jurul pumnului și mi-a tras capul pe spate. A întârziat îndelung cu privirea pe buzele mele în timp ce mă uitam la el și, pentru o fracțiune de secundă, am avut impresia că o să mă sărute.

Apoi s-a aplecat și m-a pupat pe frunte.

— Ne vedem la reuniunea de anul viitor?

Am încuviințat simțind că nu mai e mult până îmi pierd echilibrul.

— Ăăă... sigur.

Am aruncat o privire spre Bridget după ce m-a eliberat.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Bridget.

Am urcat în mașină fără tragere de inimă. Îi simțeam ochii ațintiți asupra mea și mi-am ridicat privirea în timp ce îmi puneam centura. Chase mă privea insistent. Părea că ar fi vrut să-mi spună ceva, dar după câteva secunde mi s-a părut aiurea să mai aștept.

Am tras adânc aer în piept și, în timp ce mă îndepărtam, am făcut pentru ultima oară cu mâna, întrebându-mă de ce oare simțeam că am lăsat în urmă ceva important.

Capitolul 2

**Reese – Patru
săptămâni mai târziu**

O sută treizeci și opt, o sută treizeci și nouă, o sută patruzeci. Ultima placă de pe tavan — cea din celălalt capăt al dormitorului meu, aproape de fereastră — se crăpase. *Ceva nou*. Trebuia să sun proprietarul ca să o înlocuiască înainte să-mi dea peste cap numărătoarea zilnică și să înceapă să-mi provoace stres în loc să mă scape de el.

Eram încă pe podea, în dormitorul meu, după ce ieșisem în oraș cu Bryant, un tip pe care îl cunoscusem cu o săptămână înainte la supermarket (și nu în locul obișnuit de agățat, barul, unde lucrurile nu merseseră bine niciodată). Mă sunase să-mi spună că era blocat la serviciu și că o să întârzie o oră la cea de-a doua noastră întâlnire, ceea ce era în regulă, pentru că oricum eram obosită și nu aveam niciun chef să mă ridic. Am tras adânc în piept o gură de aer binefăcătoare, am închis ochii și m-am concentrat pe respirație. Inspirat și expirat, inspirat și expirat. După ce m-am liniștit în sfârșit, m-am ridicat de pe covor, mi-am îmborsărit machiajul, mi-am turnat un pahar cu vin și mi-am luat laptopul.

Am căutat pe Monster joburile disponibile în marketing, din New York, timp de cinci minute, apoi m-am plictisit și am intrat pe Facebook. Ca de obicei. *Pentru că vânătoria de joburi e o porcărie.* M-am uitat la postările prietenilor și am dat peste aceleași lucruri — poze cu mâncare, cu copiii lor, viețile pe care încercau să-i convingă pe ceilalți că le au. Am oftat. Fotografia unui coleg de gimnaziu, în care își strângea la piept băiatul nou-născut, mi-a apărut în fața ochilor, iar mintea mi-a zburat imediat la cel *care nu* mi-a fost coleg de gimnaziu, *Chase Parker.*

În ultima lună mă gândisem la falsul meu coleg mai des decât aș vrea să recunosc. Chestii mărunte și ciudate mă trimiteau cu gândul la el. Prăjiturile Reese's Peanut Butter Cups de pe raftul din magazin (le-am cumpărat), o fotografie cu Josh Duhamel când frunzăream revista *People* în sala de așteptare de la dentist (Chase putea trece cu ușurință drept fratele lui — *e posibil să fi rupt pagina*), vibratorul din sertarul noptierei (n-am făcut-o, dar mi-a dat prin cap. Adică aveam pagina și toate celelalte).

De data asta, când mi-a zburat mintea la el, înainte să-mi dau seama ce fac, am tastat *Chase Parker* în bara de căutare din Facebook. Am suspinat văzându-i chipul. Fiorul pe care l-am simțit era jalnic. *Doamne, e chiar mai splendid decât îmi aminteam.* Am dat clic pentru a mări poza. Avea o ținută lejeră, într-un tricou alb, jeanși rupți în genunchi și converși negri. Arăta foarte bine. După ce m-am holbat cam un minut la chipul său sexy, am mărit poza și am observat emblema de pe tricou: *Iron Horse Gym.* O văzusem pe aceeași stradă cu restaurantul în care ne cunoscuserăm. Mă întrebam dacă nu cumva locuia în zonă.

Din păcate, nu aveam să aflu. Nu avea nicio postare publică. De fapt, singura fotografie pe care puteam s-o văd era cea de profil. Trebuia să-i trimit o cerere de prietenie pe care el s-o accepte dacă voiam să văd mai multe. Mă tenta, dar am decis să n-o fac. Probabil ar fi crezut că sunt nebună dacă-i trimit după o lună de zile o cerere de prietenie unui tip care mă consideră o răutăcioasă (și care chiar

mi-a dat de înțeles asta), pe care l-am cunoscut în timp ce amândoi ieșiserăm în oraș cu altcineva.

Asta nu m-a împiedicat însă să fac o captură de ecran cu fotografia ca să mă pot uita la ea mai târziu. După alte câteva minute în care am visat la el cu ochii deschiși, am purtat o mică discuție, ca între adulți, cu mine însămi. *Trebuie să-ți găsești o slujbă. Mai ai doar o săptămână de muncă în afară de asta. Ieși de pe Facebook.*

A funcționat și, în următoarele cincizeci de minute, am trecut în revistă anunțurile prin care se căuta ajutor pentru ceva — orice — care aducea cât de cât cu marketingul în domeniul produselor cosmetice sau care suna cât de cât interesant. Eram conștientă că nu trebuia să mă bazez doar pe cele două interviuri pe care le aveam programate, dar n-am găsit nimic altceva. Când s-a auzit soneria, nu mai aveam vreo speranță că voi găsi un job care să-l înlocuiască pe cel din ultimii șapte ani și pe care, până recent, îl adorasem.

Am deschis ușa, iar sărutul lui Bryant mi-a schimbat starea de spirit. Nu era decât a doua noastră întâlnire, dar cu siguranță avea potențial.

— Frumos salut, am spus în timp ce-mi trăgeam sufletul.

— M-am gândit toată ziua la asta.

I-am întors zâmbetul.

— Intră. Sunt aproape gata. Trebuie doar să-mi iau geanta și telefonul de la încărcat.

După ce a închis ușa, m-a întrebat nedumerit, arătând spre ea.

— Ți-a fost spartă casa sau ceva de genul ăsta? Ce-i cu toate încuietorile astea?

Ușa de la intrare avea o încuietoare obișnuită și trei zăvoare. În mod normal, aș fi răspuns sincer, i-aș fi explicat că mă simțeam mai în siguranță cu una sau două încuietori în plus și aș fi lăsat-o așa. Bryant însă nu era ca toți ceilalți. El chiar încerca să mă cunoască și dacă începea să pună mai multe întrebări — așa cum mă temeam că se va întâmpla — aș fi fost nevoită să fiu mai deschisă în legătură

cu unele lucruri și nu mă simțeam încă pregătită s-o fac. Așa că am mințit:

— Administratorul clădirii e preocupat de siguranță.

A încuviințat.

— Ei, asta-i bine.

În timp ce-mi luam un colier din dormitor, i-am strigat:

— E vin în frigider, dacă vrei.

— Nu vreau, mersi.

Am ieșit din dormitor și l-am găsit stând pe canapea. Laptopul pe care căutasem oferte de muncă era încă deschis, așezat în fața lui.

Am spus în timp ce îmi prindeam cerceii:

— Și ce-o să vedem?

— M-am gândit să ne hotărâm când ajungem acolo. E un film cu Vin Diesel pe care vreau să-l văd. Dar, pentru că am întârziat o oră, nu protestez dacă nu-ți place.

Am zâmbit.

— Bine, pentru că nu-mi place. Mă gândeam la ceva în genul filmului acela nou după Nicholas Sparks.

— O pedeapsă destul de aspră pentru că am întârziat. A fost doar o oră, nu trei zile, m-a tachinat el.

— Așa o să te înveți minte.

Bryant s-a ridicat de pe canapea când m-a văzut că închid laptopul.

— Apropo, cine-i tipul din fundal?

M-am încruntat.

— Ce tip?

A ridicat din umeri.

— Înalt. Cu freza răvășită, care pe mine m-ar face să arăt stupid. Sper că nu-i un fost iubit de-ai tăi de care încă ai rămas agățată în secret. Parcă e un tip de pe o pungă a unui magazin de haine.

Neavând nici cea mai vagă idee la ce se referă, am deschis laptopul ca să văd despre ce-i vorba. *Rahat*. M-a întâmpinat Chase Parker. Când i-am salvat fotografia din Facebook probabil că o

descărcasem fără să vreau și ca fundal. Văzându-i din nou chipul superb m-am fâstâcit toată. Bryant aștepta totuși un răspuns.

— Ăăă... e verișorul meu.

A fost prima chestie care mi-a venit în cap. După ce am spus-o mi-am dat seama că e cam ciudat să am o fotografie cu vărul meu ca imagine de fundal în laptop. Așa că am încercat s-o dreg prin alte minciuni, ceva ce nu mă caracteriza.

— E model. Mătușă-mea mi-a trimis câteva portrete recente de-ale lui și m-a întrebat care-mi place cel mai mult, așa că le-am descărcat în laptop. Prietena mea, Jules, bălea uitându-se la ele și a pus una pe fundal. Nu prea mă pricep la chestii tehnice, așa că habar n-am cum s-o schimb.

Bryant a chicotit și a părut să accepte explicația.

Care-i treaba cu Chase Parker și poveștile inventate?

* * *

Joi, aveam programate un interviu dimineată și altul după-amiază. Metroul era plin ochi, iar aerul condiționat nu funcționa. Așa că, asta însemna, bineînțeles, și că singurul tren care funcționa era local, nu expres.

Pe spate mi se scurgeau picături de transpirație în timp ce stăteam în picioare făcută sendviș de alți navetiști asudați. Tipul masiv din dreapta mea purta un tricou cu mânecile tăiate și se ținea de bara de sus. Fața mea se afla fix în dreptul părului lui de la subraț, iar deodorantul său nu-și făcea efectul. Nici în stânga lucrurile nu erau mai vesele ori parfumate. Deși eram destul de sigură că femeia nu mirosea la fel de rău, strănuta și tușea fără să-și acopere gura. *Trebuie să cobor din trenul ăsta.*

Din fericire, am ajuns la interviu cu câteva minute mai devreme și am reușit să mă opresc puțin la toaletă ca să mă aranjez. Machiajul mi se întinsese din cauza transpirației și a umezelii, iar părul era o claie zburlită. *Iulie în New York.* Parcă toată căldura rămăsese blocată între clădirile înalte.

Mi-am strecurat degetele în poșetă, am pescuit de acolo niște agrafe și o perie și mi-am prins șuvițele castanii la loc, într-un coc aranjat. În privința machiajului, trebuia să mă mulțumesc doar cu un șervețel pentru bebeluși, din moment ce nu-mi dăduse prin cap să-mi iau un dermatograf. Mi-am scos sacoul și am observat că transpirația trecuse prin cămașa de mătase. *Rahat*. Trebuia să stau cu sacoul pe mine pe toată perioada interviului.

Cât timp încercam, cu mâna băgată până la cot în sacou, să mă șterg de sudoare, a intrat o femeie. S-a uitat la mine în oglindă.

— Îmi cer scuze. Era foarte cald în metrou și am un interviu, am explicat. Nu vreau să fiu în ultimul hal, transpirată și să put.

A zâmbit.

— Am pățit-o și eu. În iulie, când e umezeală și ai interviu pentru jobul pe care ți-l dorești mult, trebuie să renunți la metrou și să iei un taxi.

— Mda. Sigur așa voi face la interviul de după-amiază. E în cealaltă parte a orașului și e chiar jobul pe care mi-l doresc, așa că o să mă străduiesc... ba chiar o să mă opresc la Duane Reade să iau și un deodorant.

După ce m-am grăbit să mă curăț, am așteptat mai mult de o oră în hol până să fiu chemată la interviu. Ceea ce mi-a permis să mă mai răcoresc puțin și, în plus, să arunc un ochi pe cele mai recente cataloage cu produsele lor. În mod evident aveau nevoie de o nouă campanie de marketing. Mi-am notat câteva idei despre ce aș modifica, dacă se ivea ocazia să le prezint.

— Domnișoara Annesley? m-a chemat o femeie zâmbitoare din dreptul ușii care ducea într-un birou.

Mi-am pus sacoul și am urmat-o înăuntru.

— Îmi pare rău că v-am lăsat să așteptați. Am avut o mică urgență în această dimineață cu unul dintre cei mai importanți furnizori ai noștri și a trebuit să ne ocupăm de aceasta imediat.

S-a dat într-o parte făcându-mi loc, când am ajuns în dreptul unui birou mare, pe colț.

— Luați loc. Doamna Donnelly sosește imediat.

— A, bine. Mulțumesc.

Crezusem că ea era cea cu care aveam interviul.

Câteva minute mai târziu, a intrat vicepreședintele Flora Cosmetics. Era femeia din toaleta din hol, cea care mă văzuse spălându-mă la subraț. *Minunat.*

Măcar o făcusem fără să mă deschii la cămașă și asta mă bucura. Încercam să-mi amintesc despre ce vorbiserăm, în afară de căldura de afară. Nu mare lucru.

— Văd că v-ați mai răcorit.

Tonul ei era foarte oficial, departe de cel prietenos de la toaletă.

— Da. Îmi pare rău. Căldura m-a dat gata azi.

A luat câteva hârtii de pe birou, le-a așezat într-un teanc și a lansat prima întrebare tăind conversația:

— Așadar, domnișoară Annesley, de ce vă căutați un job nou? Aici scrie că în prezent sunteți angajată.

— Sunt. Lucrez la Fresh Look Cosmetics de șapte ani. De fapt, acolo am început imediat după facultate. Între timp am avansat de la stagiar în departamentul de marketing până la director de marketing. Sinceră să fiu, aș fi fost fericită acolo toată cariera mea. Dar am simțit că am atins o limită la Fresh Look și că e momentul să caut alte oportunități.

— O limită? Adică?

— Ei bine, Fresh Look este încă o companie de familie și, deși îl admir și-l respect pe Scott Eikman, fondatorul și președintele ei, majoritatea pozițiilor la nivel executiv sunt deținute de membrii familiei Eikman... unul dintre aceștia, Derek Eikman, a fost promovat recent la un nivel superior, pe post de vicepreședinte.

Încă simțeam un gust amar când rosteam aceste lucruri.

— Așadar, persoane care merită mai puțin decât dumneavoastră sunt promovate datorită nepotismului? Și acesta este motivul pentru care plecați?

— Cred că da, în mare parte. Dar e și timpul să merg mai departe.

— Nu este oare posibil ca membrii familiei Eikman să cunoască afacerea mult mai bine pentru că au crescut în lumea aceea? Poate chiar să fie mai calificați în comparație cu alți angajați?

Ce-o roade pe femeia asta? Nimic din chestiile astea de nepotism nu e o noutate. La dracu', jumătate din directorii de la Walmart sunt încă înrudiți cu Sam Walton, iar el e mort de două decenii.

Clar nu era momentul să adaug că, anul trecut, băusem prea mult la petrecerea de Crăciun a companiei și că mă culcasem cu cel care era pe atunci director de vânzări, *Derek Eikman*. S-a întâmplat doar o dată, o greșală la beție cu un coleg, după o abținere de un an. Realizasem că fusese o greșală la zece minute după ce se terminase. Doar că am aflat cât de mare fusese greșala abia după două zile, când cretinul și-a anunțat logodna cu prietena lui, cu care forma un cuplu de șapte ani. Mie îmi spusese că era singur și că nu avea pe nimeni. Când m-am dus la el în birou și l-am făcut mincinos, mi-a explicat că poate să se *fută* chiar dacă e logodit.

Tipul era un mizerabil și nu aveam cum să mai lucrez pentru el acum, după ce fusese promovât pe postul de vicepreședinte.

Pe lângă faptul că era un porc care înșela, nici nu avea *habar* de marketing.

— În cazul meu, chiar cred că eram candidatul mai potrivit.

Mi-a zâmbit total prefăcut și și-a împreunat mâinile pe birou. *Spusesem oare ceva deranjant mai devreme la toaletă? Nu cred...* Următoarea ei întrebare însă mi-a reîmprospătat memoria.

— Așadar, spuneți-mi despre interviul de după-amiază, de ce acea companie e mai bună? După părerea mea, ca specialistă în marketing, probabil că fac ei ceva mai bine dacă v-au determinat să luați în considerare să *plătiți pentru un taxi*?

Of. Rahat. Uitasem complet că îi spusese că aveam de gând să iau un taxi la următorul interviu... din moment ce acela era *chiar* jobul pe care îl voiam.

Nu mai aveam cale de ieșire din groapa în care mă afundasem. Chiar dacă, în ciuda tuturor circumstanțelor, mi se părea că mă

descurcasem destul de profesionist, îmi dădeam seama că își făcuse deja o părere în ceea ce mă privea.

Chiar în clipa în care interviul se apropia de final, un domn mai în vârstă a băgat capul pe ușă.

— Scumpo, vii la cină mâine-seară? Mama m-a bătut la cap să te conving.

— Tată, ăăă... Daniel, sunt în mijlocul unui interviu. Putem vorbi mai târziu?

— Sigur, sigur. Scuză-mă. Treci pe la biroul meu mai târziu.

Mi-a zâmbit politicos, a bătut în tocul ușii în loc de la revedere și a plecat.

M-am întors cu gura căscată spre femeie. Știam deja răspunsul, dar am întrebat oricum:

— Daniel... Donnelly, președintele Flora Cosmetics, este tatăl dumneavoastră?

— Da. Și aș vrea să cred că am *meritat* postul de vicepreședinte executiv responsabil de marketing datorită calificării mele, și nu pentru că sunt fiica lui.

Mda, sigur. Pentru că o făcusem de oaie *de două ori* pe ziua de azi, nu mai avea niciun rost să prelungesc agonia.

M-am ridicat.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Donnelly.

După-amiaza avea să devină și „mai bună“. Tocmai coboram dintr-un taxi cu aer condiționat în fața clădirii unde aveam programat interviul de la ora 14 când mi-a sunat telefonul. Cei de la compania cu care abia așteptam să am interviul — practic, cel pentru care îl distrusesem pe precedentul — sunaseră să anuleze întrevvedereea și să-mi spună că postul se ocupase deja.

Minunat. Pur și simplu minunat.

Puțin după aceea, am primit un șut în fund de la cei de la Flora, care îmi mulțumeau că îmi făcusem timp pentru interviu, dar mă anunțau că se îndreptau în altă direcție pentru ocuparea postului.

Și nici nu era încă ora două.

După un duș rapid, planul era să mă străduiesc să aștept până aproape de ora cinci și apoi să mă fac muci. *Planuri mărețe*. Irosisem o zi în care mă învoisem, una din ultimele mele săptămâni de muncă, pentru porcăria asta. Cel puțin puteam să mă simt bine.

Stăteam pe podeaua din dormitor, în toiul obișnuitei numărători, când mi-a sunat telefonul. M-am întins spre pat și am pipăit salteaua până când am dat cu mâna de el.

Când am văzut numele lui Bryant pe ecran, am fost tentată să nu-i răspund din cauza stării mele de spirit, dar am decis s-o fac totuși, într-un final.

— Bună. Cum a mers interviul? a întrebat el.

— În drum spre casă m-am oprit să iau alte două sticle de vin. Așa că ghicește.

— N-a fost bine, așa-i?

— Se poate spune și așa.

— Păi, știi ce-ar trebui să facem pentru asta?

— Sigur. Să ne îmbătăm.

A râs de parcă eu glumeam.

— Mă gândeam mai degrabă să facem ceva mișcare.

— Mișcare?

— Da. Ajută la eliminarea stresului.

— Și vinul ajută.

— Da, dar dacă faci mișcare, te simți mai bine a doua zi.

— Dar vinul mă ajută să nu-mi mai aduc aminte ziua de ieri.

A râs. Din nou, nu glumeam.

— În caz că te răzgândești, eu mă duc la Iron Horse Gym.

— Iron Horse?

— E pe strada 72. Am abonament acolo. Și am invitații pe care le poți folosi.

Trecuse mai bine de o lună de la întâlnirea bizară cu Chase Parker și totuși m-am surprins gândindu-mă să înlocuiesc alcoolul cu sportul pentru că el purta un tricou cu Iron Horse Gym în fotografia de pe Facebook.

— Știi ce? Ai dreptate. Ar trebui să fac mișcare ca să mă relaxez. Până la urmă mă pot face mucii mai târziu dacă asta nu funcționează.

— Așa mai vii de-acasă.

— Ne întâlnim acolo. Într-o oră e bine?

— Ne vedem acolo.

Sigur aveam nevoie de un control la cap. Mi-am uscat părul și mi-am pus cel mai sexy echipament de sport ca să ies cu un tip cu care începusem să mă văd de curând, și totuși toate eforturile astea nu erau de fapt pentru el. În schimb, speram să întâlnesc un tip care avea un tricou cu numele sălii, care credea că sunt o nenorocită și care se vedea cu blondine cu siluete sculptate și decolteu generos, nu cu femei ca mine, de un metru cincizeci și doi, care avea cupa B și șolduri, în ciuda unei talii micuțe.

După 40 de minute pe bicicleta eliptică regretam enorm că înlocuisem băutura cu activitatea fizică. Bryant ridică greutatea în cealaltă parte a sălii, iar eu ar fi trebuit să mă simt bucuroasă că un tip drăguț mă invitase să facem sport împreună. În schimb, gâfâiam, eram dezamăgită și mi-era sete. *Bine că pusesem la rece două sticle de vin.*

Când a terminat, Bryant a venit la mine și m-a întrebat dacă vreau să mergem să înotăm. Nu luasem la mine un costum de baie, dar i-am răspuns că îl însoțesc la piscină. Cât timp el s-a dus să se schimbe și să se spele, am mers pe bandă ca să mă răcoresc. Viteza mică mi-a dat ocazia să-mi verific e-mailurile pe telefon. Unul dintre ele era de la o firmă de recrutare care mă anunța că îmi găsisese jobul perfect în străinătate — în Orientul Mijlociu — și voiau să știe dacă eram interesată de un apel video. E-mailul mi s-a părut amuzant pentru că erau multe cuvinte scrise greșit și erori gramaticale.

După ce Bryant s-a schimbat, ne-am îndreptat împreună spre zona piscinei. I-am citit e-mailul în timp ce deschidea ușa.

— Chiar scrie în cerințe: „Să nu consume alcool, să fie sănătoasă și să nu dramatizeze prea mult“. Crezi că în Yemen au o problemă cu sindromul premenstrual?

În timp ce mă uitam în telefon, m-am lovit de cineva.

— Scuzați, nu mă uitam pe unde...

Am împietrit.

Văzându-l pe Chase în fața mea am simțit că mi se taie picioarele. Sperasem în secret că-l voi întâlni, dar nu am crezut că se va și întâmpla cu adevărat. *Care erau șansele?* Am clipit de două ori, fiind sigură că aveam vedenii. Dar el era, în carne și oase. *Și ce carne.* Stătea acolo la bustul gol, ud — doar în șort de baie, cu talie joasă — și mi-a luat piuitul. *La propriu.*

— Ch... Ch... Ch...

Nu reușeam să articulez cuvântul.

Sigur că Chase nu a avut niciun moment de ezitare. A rânjit, aplecându-se spre mine.

— Ce drăguț imiți trenul, Bombonico!

Își aduce aminte de mine.

Am clătinat din cap încercând să-mi revin. Fără rost însă. El era atât de înalt, iar eu atât de scundă, încât nu aveam încotro decât să mă holbez la corpul lui. Picăturile de apă i se prelingeau pe abdomen. Eram vrăjită de cum se grăbeau și încetineau traversând formele unduitoare ale pătrățelelor lui. *La naiba.*

Mi-am dres glasul și am rostit în sfârșit:

— Chase.

Eram destul de mândră de mine că reușisem să-i pronunț măcar numele. În jurul gâtului avea atârnat un prosop pe care îl luase să-și șteargă părul leoarcă lăsând astfel la vedere și mai multă piele. Mușchii pectorali erau sculptați și perfecți. Și... o, *Doamne... era cumva...* *La naiba! Chiar era.* Sfârcurile lui erau reci și erecte, iar în unul dintre ele era... era... un cercel.

— Îmi pare bine să te văd, Reese. Nu ne vedem zece ani, iar acum dăm unul peste altul de două ori într-o lună.

Mi-a luat un minut să mă prind că se referea la pretinsa noastră perioadă petrecută împreună la școală. Gluma lui m-a trezit din reverie.

— Da. Ce norocoasă sunt, așa-i?

— Te știi, a zis Bryant.

Uitasem complet de el. La dracu', pentru un minut uitasem că mai exista oricine altcineva pe Pământ. M-am încruntat. Chiar se cunoșteau?

— Ești vărul lui Reese. Modelul.

Rahat! Rahat! Rahat! Îmi venea să mă târăsc într-o văgăună și să mor acolo.

Chase însă (pentru că era Chase) a intrat în joc. M-a privit întrebător în timp ce îi răspundea lui Bryant:

— Așa-i. Sunt vărul Chase. Nepotul cel mic al mătușii Bea. Tu? Bryant i-a întins mâna, iar Chase i-a strâns-o.

— Bryant Chesney.

Apoi s-a întors spre mine.

— Credeam că pe mama ta o cheamă Rosemarie. La fel ca pe mama.

Chase a intervenit discret.

— Așa este. Dar unii dintre noi îi spunem Bea. Poreclă. E alergică la albine. A fost înțepată odată la un grătar în familie. I s-a umflat fața și după aceea toți copiii i-au spus Bea.

Pe bune, tipul ăsta parcă era mincinos profesionist. Se pricepea atât de bine și părea să mă transforme și pe mine în așa ceva.

Bryant a dat din cap ca și cum totul avea sens.

— Păi, mă bucur să te cunosc. Vă las să vorbiți cât timp eu dau câteva ture de bazin.

Dar Chase l-a oprit exact când voia să plece.

— De unde ai știut că sunt Chase? Mătușa Bea s-a dat iar mare cu pozele?

— Nu. N-am cunoscut încă familia lui Reese. Ți-am văzut poza pe laptopul ei.

— Poza mea?

— Da, e fotografia de fundal.

La naiba cu văgăuna în care voiam să mă târăsc cu un minut în urmă. În clipa aia am închis ochii și m-am rugat ca Pământul să mă

înghită și să nu mă scuipe niciodată afară. Sau să am o superputere să întorc Pământul în sens invers și astfel să pot da timpul înapoi. Am rămas complet nemișcată și am numărat până la treizeci cu ochii strâns închiși. Când mi-a expirat timpul, am întredeschis un ochi și m-am uitat să văd dacă nu cumva Chase dispăruse.

— Sunt încă aici, a zis rânjind.

Mi-am acoperit fața cu palmele.

— Sunt atât de jenată.

— N-ai de ce. Nu suntem veri de sânge, așa că nu e chiar ciudat să mă visezi noaptea.

— Nu te-am visat noaptea!

— Deci numai în timpul zilei te holbezi la poza mea pe laptop?

— A fost un accident. Nu am vrut să o pun pe fundal.

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Bine. Te cred.

— Perfect, pentru că e adevărat.

— Dar cum *a ajuns* de fapt fotografia cu mine pe laptopul tău? Nu-mi amintesc să-mi fi făcut poză în timpul întâlnirii noastre duble.

Am pufnit.

— Întâlnire dublă?

— Apropo, ce s-a întâmplat cu Oedip? A ieșit în decor așa repede? Trebuie să recunosc, chiar dacă nu te-ai descurcat prea bine încercând să scapi de el, nu te-ai înșelat în privința lui. Plictisitor ca naiba.

— Chiar era.

— Și cine-i tontălăul ăsta nou cu care ești?

— Tontălău? Nici măcar nu-l cunoști.

— M-a lăsat aici cu prietena lui. Un tontălău.

— Crede că suntem veri.

— Ți-am spus, nu suntem rude de sânge.

— Da, dar..., am zis și m-a pufnit râsul. Ești ciudat, știi asta?

— Nu mai ciudat decât o femeie care, nu știu cum, i-a făcut o fotografie unui străin și o ține în MacBook unde iubitul ei poate s-o vadă.

— Nu e iubitul meu.

Habar n-am de ce spusesem asta. Pe de o parte era adevărat, pe de alta nu.

— Am ieșit doar de două ori, am continuat.

— A... deci nu te-ai culcat cu el încă.

N-o făcusem, dar de unde știa el asta?

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că nu ești genul de fată care se culcă cu băieții la prima sau la a doua întâlnire.

— De unde știi tu asta?

— Pur și simplu știu.

— Și cum *este* mai exact genul de fată care se culcă cu un tip de la prima întâlnire?

— Transmite niște semnale... se îmbracă într-un anumit fel, există contact corporal. Cunoști genul. Știu că-l cunoști.

— Ca Bridget?

Femeia aia nu-și dezlipise mâinile de pe el până la finalul serii.

N-a spus nimic.

Mi s-a părut ciudat de cavaleresc din partea lui că nici nu a fost de acord cu ce spusesem despre Bridget și nici nu a confirmat ceea ce bănuiam că se întâmplase după întâlnirea lor.

— Deci, până la urmă cum *ai* făcut rost de o fotografie cu mine? a întrebat în schimb.

Am spus adevărul. Mă rog, în mare parte.

— Te-am căutat pe Facebook după seara aceea la restaurant. Am vrut să-ți mulțumesc că m-ai salvat și că ai făcut ca seara să fie distractivă.

— Mi-ai trimis un mesaj?

— Nu. N-am făcut-o. Într-un fel... m-am simțit ciudat că te-am căutat, așa că m-am răzgândit.

— Și ți-a plăcut așa de mult poza mea, încât ai păstrat-o?

— Am vrut să salvez pagina, în caz că mă răzgândeam în legătură cu mesajul, în schimb am salvat fotografia.

Simțeam cum mă înroșesc toată. Niciodată nu m-am priceput să mint. Mama obișnuia să spună că sunt mai ușor de citit decât o carte.

Surprinzător, Chase a aprobat dând din cap. Nu mă așteptasem să-mi dea drumul din cârlig așa ușor.

— Asta-i sala la care mergi de obicei? Nu te-am mai văzut pe aici.

— Nu. E sala la care merge Bryant. El m-a invitat. Am avut o zi proastă și intenționez să-mi înec amarul în vin. Dar el mi-a sugerat să vin la sală.

— Vezi? Un tontălău. Eu nu ți-aș fi sugerat asta pentru a-ți îneca amarul dacă eram în locul lui Brandon.

— Bryant.

— Mă rog.

— Dar tu ce ai fi sugerat?

— Nimic, a răspuns schimbând subiectul. De ce ai avut o zi așa de rea?

— Două interviuri de angajare. Pe primul l-am făcut praf înainte să apuc să intru în birou, iar la al doilea m-au lăsat baltă chiar în clipa în care am ajuns în fața clădirii.

— Ai rămas fără loc de muncă?

— Încă nu. Dar voi rămâne începând de vinerea viitoare. Probabil că n-a fost cea mai isteată mișcare să-mi dau demisia pe criza asta, înainte să-mi găsesc o altă slujbă.

— Cu ce te ocupi?

— Marketing. Am fost director de marketing la Fresh Look Cosmetics.

— Ce mică e lumea! Sunt amic cu Scott Eikman, președintele de la Fresh Look. Jucăm uneori golf.

— Opt milioane și jumătate de oameni sunt în orașul ăsta, și falsul meu iubit din gimnaziu, *aka* vărul meu cu care nu sunt rudă de sânge, joacă golf cu președintele companiei la care lucrez? E straniu.

A răs.

— Scott se pensionează la anul, așa-i?

— Mda. Se mută în Florida și chestii de-astea. Are doi băieți, care probabil vor prelua treaba.

Bleah. Derek. Mi-aș fi dorit ca *el* să se mute în Florida. Sau în Siberia.

Stăteam cu Chase chiar în dreptul ușii de la piscină încă de când dăduserăm unul peste altul. Un tip a bătut în geam și a scos o cutie de Dr. Pepper pe care a fluturat-o în aer. Drept răspuns, Chase a ridicat două degete, apoi a explicat:

— Am pus pariu. Eu am scos un timp mai bun. Țsta e premiul meu.

Am ridicat din sprânceană.

— Dr. Pepper?

— E bun. Nu mă contrazice, că altfel nu mai aduc la următorul grătar de familie.

După un minut, prietenul lui a bătut din nou în geam. De data asta, a făcut un gest spre Chase ca și cum îl întreba *ce dracului durează atât?*

Chase a încuviințat.

— Trebuie să fug. Avem o cină de afaceri în jumătate de oră și trebuie să fac duș.

M-am străduit să-mi ascund dezamăgirea.

— Ei bine, mi-a părut bine să dau peste tine, vărule.

Ne-am privit lung. Așa cum se întâmplase și la finalul serii de la restaurant, mi se părea că Chase voia să spună ceva. În schimb, a aruncat o privire peste umăr spre locul în care înota Bryant, apoi m-a luat în brațe înfășurându-mi coada în jurul pumnului și trăgându-mi capul pe spate ca să-l privesc fix în ochi.

Privirea i-a zăbovit asupra buzelor mele înainte de a mă săruta pe frunte.

— Pe mai târziu, verișoară.

A făcut câțiva pași spre ușa vestiarului, dar apoi s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Am o prietenă care e recrutor. Ce-ar fi să te pun în legătură cu ea? Poate te ajută să-ți găsești ceva.

— Sigur, mi-ar plăcea asta. Singură nu prea am noroc. Mulțumesc.

I-am dat telefonul mobil, și-a salvat numărul și și-a trimis un mesaj-text pe propriul telefon ca să ne salvăm reciproc datele de contact. Apoi a dispărut. Iar imediat am început să-i simt lipsa. Șansele să mă lovesc a doua oară de el în orașul ăsta imens erau probabil la fel de mari ca acelea de a fi lovită de fulger.

Avea să treacă mai puțin de o săptămână până să aflu că uneori fulgerul lovește de două ori în același loc.

Capitolul 3

**Chase – În urmă cu
șapte ani**

Mă holbam la chipul uriaș al lui Peyton în timp ce beam dintr-o sticlă cu apă. Reclama se întindea pe opt etaje ale clădirii din colț, vizavi de noul meu birou.

— Nu mai lenevi și treci la treabă.

Peyton, cea în mărime naturală, a intrat în biroul meu, a lăsat cutia chitarei pe canapea și s-a apropiat de mine, la fereastră.

— Nu-mi vine să cred cât de mare e chestia aia. Mi-ai spus că-i un panou publicitar. Dar ăsta-i cât toată clădirea. Fisura aia mică din dintele din față are acum un metru.

— Mie îmi place fisura aia.

— Eu o urăsc. Regizorul de la audiția de ieri mi-a zis că trebuie să fac ceva cu ea și să slăbesc cinci kile.

Și-a dus mâna la gură.

— Trebuie să pun ceva peste ea, să-i fac o fațetă dentară sau ceva de genul ăsta.

— Nu trebuie să-i faci nimic, iar el e un tâmpit fără gusturi.

A oftat.

— N-am primit rolul.

— Vezi? Ți-am zis. Fără gusturi.

— Ești subiectiv pentru că mă culc cu tine.

— Nu, am zis trăgând-o mai aproape. Pentru că te culci cu mine, am fost la o nenorocită de operă săptămâna trecută. Dar îți spun că ești o muziciană bună pentru că am fost la toate spectacolele tale după facultate, chiar și atunci când erai ascunsă în loja orchestrei. Iar de când ai început să joci pe scenă, ți-am văzut toate spectacolele de pe off-Broadway.

— Off-off-Broadway.

— Off-Broadway nu înseamnă orice spectacol care nu e pe Broadway?

— Nu. Off-Broadway este un spectacol mic din Manhattan, cu mai puțin de cinci sute de spectatori. Off-Off-Broadway este spectacolul pe care l-am avut în Village, în cafenea.

— Ai fost foarte bună atunci.

Peyton mi-a aruncat o privire sceptică.

— Ce rol am jucat?

— Rolul gagicii trăsnet.

— Am jucat o mamă care murea de tuberculoză. Ai stat tot timpul cu nasul în cuvinte încrucișate.

A, *acea piesă*.

— Poate că am pierdut puțin din aia. În apărarea mea, tocmai descoperisem cuvintele *încrăcite*. Pe bune... cuvânt din patru litere pentru ceva care intră uscată și tare, dar iese afară udă și moale? Eram ocupat să număr literele din *penis, cocoșel, membru și falus* de câte zece ori fiecare până mi-am dat seama că răspunsul era *gumă*.

— Ești așa de pervers.

I-am dat un sărut nevinovat.

— Unde mergem la cină, Dințișor?

Și-a dus mâna la gură și a zâmbit.

— Nu-mi spune așa. Aș alege ceva thailandez. Mai ții minte locul ăla micuț, în Chelsea, unde am fost acum o lună?

— Sună bine.

Am aruncat o ultimă privire spre noul meu panou publicitar înainte să sting lumina și să închid ușa biroului.

Când am ieșit, am luat-o spre stânga, spre cea mai apropiată stație de metrou, dar Peyton o luase în direcția opusă.

— Putem să luăm trenul 3 pe Broadway în locul celui pe care îl luăm de obicei? m-a întrebat ea. Vreau să trec pe la Little East.

— Sigur.

Peyton începuse să facă voluntariat la băncile de alimente și adăposturi pe vremea când eram în facultate. Îmi plăcuse faptul că iubea să ajute oamenii. Dar în locul acesta erau și unele persoane brutale, care erau doar în trecere. Așa că bătăile, de câteva ori pe săptămână chiar, nu erau ceva neobișnuit. Am încercat să deschid subiectul referitor la siguranța ei. Dar voluntariatul era unul dintre puținele aspecte în care rămânea fermă pe poziție.

Pe când avea cinci sau șase ani, ratatul ei tată fugise, lăsând-o pe mama ei cu Peyton și încă doi copii. Mama ei abia reușise să se descurce cu două salarii, iar cu unul nu avea încotro decât să aleagă între mâncare și chirie. A ales chiria, iar asta a însemnat ca ei să devină prezențe obișnuite la banca locală de alimente, timp de câțiva ani, până când lucrurile s-au mai îmbunătățit.

Când am ajuns noi, unul dintre obișnuiții adăpostului stătea la intrare.

— Bună, Eddie! l-a salutat Peyton.

Îl mai întâlnisem pe tip. Poate că avea undeva în jur de 40 de ani, dar străzile îl îmbătrâniseră. Vorbea puțin și rar, și părea destul de inofensiv. Peyton avea o relație specială cu el. Ei i se confesa mai mult decât celorlalți.

— Ce-ai pățit la cap?

M-am aplecat să văd, cu atenție însă să păstrez distanța de care știam că el simțea nevoia. Avea o tăietură lată, aproape de tâmplă.

— Cum s-a întâmplat asta, Eddie? l-a întrebat Peyton.

A ridicat din umeri.

— Copii.

În ultima vreme fuseseră niște incidente cu adolescenți care bătuseră noaptea oameni fără adăpost care trăiau pe străzi. Lui Eddie nu-i prea plăcea să doarmă în adăposturi. Locurile acelea erau mai mereu pline, peste capacitatea maximă, iar el avea probleme cu oamenii care stăteau prea aproape.

— S-a deschis un nou adăpost, pe strada 41, am spus. Am trecut pe lângă el, zilele trecute. S-ar putea să nu fie prea aglomerat, pentru că e nou, iar vremea e caldă.

— Da.

Nu-mi adresa niciodată mai mult de un cuvânt.

— Cred că ar trebui să te duci la poliție, Eddie, a spus Peyton.

Indiferent cât timp petrecea în astfel de locuri, tot nu pricepea. Oamenii străzii nu se duceau la poliție. O lua în direcția opusă ori de câte ori vedeau polițiști apropiindu-se.

Eddie a clătinat din cap furios și și-a tras picioarele la piept.

— Pare grav. Probabil ai nevoie de copci. Copiii care ți-au făcut asta vin aici la adăpost? a întrebat ea.

Eddie a clătinat din nou din cap.

După câteva minute am reușit s-o conving să-l lăsăm pe sărmanul om în pace și să intrăm ca să facem ce aveam de făcut.

Înăuntru, directorul adăpostului, Nelson, curăța locul pentru cină. Peyton a început imediat să-l ia la întrebări.

— Știi ce a pățit Eddie la cap?

Nelson s-a oprit din ștersul mesei.

— Nu. Am întrebat. Am primit răspunsul obișnuit... nimic. Tu ești cea căreia îi spune mai mult decât *te rog* și *mulțumesc*.

— Știi unde doarme noaptea?

A clătinat din cap.

— Îmi pare rău. În oraș sunt peste patruzeci de comunități de oameni fără adăpost, și asta nu include instalarea unui culcuș sub o pasarelă de tren, de unul singur. Ar putea fi oriunde.

Peyton s-a încruntat.

— Bine.

— Știu că nu-i ușor. Dar nu-i putem ajuta pe cei care nu ne acceptă ajutorul. El știe că e binevenit oricând aici.

— Știu.

Apoi a indicat spre camera de depozitare din spate.

— Am uitat să iau lista pentru inventar. Am o audiție mâine, așa că o să-l fac online, de acasă.

În timp ce Peyton era plecată, m-am uitat în jurul meu prin adăpost. Locul fusese zugrăvit recent și fiecare voluntar donase un afiș înrămat cu citatul motivațional preferat. Probabil că erau o duzină, în rame negru mat, înșirate de-a lungul peretelui lung din sala de mese. Pe primul scria: *Chiar și la finalul celei mai întunecate nopți, soarele va răsări din nou.*

— Țasta e al tău? am întrebat-o pe Peyton când a revenit ținând un dosar în mână.

— Nu.

M-a sărutat ușor pe buze.

— Le poți citi pe toate altă dată și-ți dau o recompensă dacă îl găsești pe cel pe care l-am adus eu. Dar acum vreau să-l prind din nou pe Eddie înainte să plece.

M-a luat de mână.

— Hai să mergem.

Eddie nu mai era așezat afară, însă a fost destul de ușor de reperat. Ajunsese la jumătatea străzii.

Peyton l-a zărit chiar în clipa în care o cotea după o clădire.

— Hai să-l urmărim. Să vedem unde merge.

— Sub nicio formă.

— De ce nu?

— Pentru că e periculos... și ne băgăm în intimitatea lui. Nu urmărim o persoană fără adăpost.

— Dar dacă aflăm unde doarme noaptea, poate că poliția o să ajute.

— Nu.

— Te rog...

— Nu.

— Bine.

Ar fi trebuit să știi că nu va renunța așa ușor.

Capitolul 4

Reese

Telefonul mi-a sunat devreme în această dimineață și, deodată, m-am trezit că aveam o întâlnire neașteptată la prânz, la care de-abia așteptam să ajung. Chase îmi spusese că avea o prietenă recrutor, dar nu menționase și faptul că femeia, Samantha, recruta pentru *Parker Industries* — o companie deținută de el. M-a intrigat și recunosc că am fost puțin dezamăgită când ea a sugerat să ne întâlnim la un restaurant. Chiar dacă era ușor de ajuns — la doar câteva stații de metrou de biroul meu de la Fresh Look, care în curând trebuia eliberat —, nu aveam nicio șansă să dau peste Chase din moment ce nu ne întâlneam la sediul lui.

Dar în timpul prânzului m-am lămurit. Am petrecut două ore la restaurant, apoi ne-am plimbat mult timp prin parc. După ce am vorbit despre trecutul meu și despre ceea ce îmi doream de la un angajator, conversația s-a îndreptat spre *Parker Industries*.

— Deci Chase chiar inventează produsele? am întrebat.

Poate că ar fi trebuit să petrec mai mult timp căutând pe *Google* informații despre omul ăsta în loc să mă holbez la el pe *Facebook*.

— Obişnuia s-o facă, însă acum are o echipă întreagă care se ocupă de cercetare și dezvoltare. Dar majoritatea ideilor la care se lucrează îi aparțin. Poate îți vine greu să crezi, dar frumușelul acela e cea mai inteligentă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Care a fost primul produs pe care l-a inventat?

— Păsărica Răsfățată.

M-am oprit în loc.

— Poftim?

Samantha a râs.

— Acum e scos sub licență în cincizeci de țări și e ambalat sub numele de Ceară Divină. Dar în facultate se numea Păsărica Răsfățată.

— El a *inventat* Ceară Divină? Am auzit că e grozavă chestia aia.

— Sigur că da. În timpul facultății a fost într-o frăție cu o mulțime de tipi cu mușchi. Unii dintre ei trăgeau serios de fiare. În anul doi, câțiva au început să meargă la concursuri locale de culturism. Trebuiau să se epileze pe tot corpul și, închipuie-ți, tipii ăia, duri și musculoși, se plâneau că îi durea epilatul cu ceară. Chase a lucrat în laboratorul de chimie al universității cu jumătate de normă și s-a gândit cum ar putea încorpora un agent anestezic în ceară. Așa că, după ce ceara caldă era aplicată pe piepturile și pe spatele tipilor, nu mai simțeau nimic atunci când era dezlipită, câteva secunde mai târziu.

— Și asta s-a transformat într-o marcă de uz casnic pentru femei?

— A durat ceva vreme. S-a dus vestea la Brown că un tip sexy poate face epilarea nedureroasă și așa s-a ajuns la Păsărica Răsfățată. Se ducea în grupurile de studenți unde făcea o mie de dolari într-o după-amiază și se culca cu cea mai frumoasă fată de acolo. Era incredibil.

Samantha râdea.

— Mereu atrăgător și nițel arogant datorită inteligenței lui. Femeilor le place combinația asta.

Sigur că ne place.

— Cum a trecut la nivelul următor?

— În primul an a furnizat ceară și făcea orice altceva pentru Dakota Canning, moștenitoarea Canning & Canning.

— Compania farmaceutică Fortune 100?

— Exact. Cred că Dakota i-a spus tatălui ei despre ceară și lucrurile au evoluat de acolo. În șase luni a fost ambalată și vândută în baza unui acord de licență. Când Chase a absolvit, Brown făcuse deja primul milion.

— Cu adevărat incredibil.

— Da. Acum e un fel de Zuckerberg al vaginelor... are o duzină de alte produse pe care le-a îmbunătățit din punct de vedere chimic. Majoritatea sunt pentru sănătate și frumusețe, dar a inventat și o cremă pentru arsuri ce regenerează pielea și diminuează durerea, care nu trebuie aplicată decât o dată pe zi. Majoritatea cremelor pentru arsuri necesită mai multe aplicări, iar atingerea pielii după o arsură gravă este foarte dureroasă și, în plus, crește riscul de infecții.

— Incredibil.

— Este. Doar să nu-i pomenești că eu am zis asta, a spus zâmbind ușor. Așadar, cum v-ați cunoscut? Mi-a spus ceva despre o întâlnire dublă, dar n-am prins detaliile. Să-l faci pe omul ăsta să povestească ceva personal e ca și cum ai încerca să pătrunzi în Fort Knox. Și ne cunoaștem din gimnaziu.

— De fapt, e o poveste bizară. Eram la o întâlnire care lăsa de dorit și mă ascundeam în fața toaletei restaurantului în timp ce lăsam un mesaj prietenei mele în care îi spuneam să mă sune ca să pot inventa o urgență și să plec. Chase m-a auzit și practic s-a luat de mine spunând că eram nepoliticoasă. După ce m-am întors la cel cu care aveam întâlnire, a venit cu partenera lui și s-au așezat lângă noi.

— Îl cunoștea pe cel cu care aveai întâlnire?

— Nu. S-a prefăcut că suntem prieteni vechi, s-a așezat lângă noi la masă și a spus tot felul de bazaconii despre așa-zisa copilărie a

noastră petrecută împreună. Unele dintre ele erau atât de detaliate și păreau atât de reale, încât începusem să cred că erau adevărate.

— Partea cu bazaconiile sună a Chase. Odată, în liceu, a scris o poveste pentru prietena mea, Peyton. I-a dat-o chiar înaintea orei de engleză, așa că ea nu a avut timp s-o citească în prealabil. Profesorul ei coordonator a chemat-o a doua zi dimineață pentru că profesoara ei de engleză începuse să-și facă griji pentru starea ei. El scrisese o poveste nebunească despre cum fusese atacată de un mistreț în timpul unei excursii cu cortul cu părinții ei, care erau prea beți ca să se poată lupta. Felul în care detaliasse drumul până la camera de gardă, cu tot cu copcile care i-au fost puse, era atât de limpede, încât era greu de crezut că nu fusese real.

— Da! Exact așa mi-a făcut și mie. A spus niște povești nebunești despre primul nostru sărut din clasa a opta și despre cum mi-a curs sânge din nas fix atunci. A fost atât de exagerat, încât era de-a dreptul credibil.

A clătinat din cap și a râs.

— Între geniu și nebun nu e decât o linie foarte subțire.

Când am ajuns la ieșirea din parc, Samantha mi-a întins mâna.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Reese. Recunosc, am fost curioasă când Chase m-a sunat acasă aseară rugându-mă să te ajut să-ți găsești ceva. De obicei, nu îmbină viața personală cu afacerile. Dar acum am înțeles de ce a făcut o excepție în privința ta. Ești o persoană cu picioarele pe pământ, deșteaptă, simpatică... De fapt, semeni destul de mult cu Chase.

— A... nu suntem... nu se prea poate vorbi despre o relație personală. Nu a fost decât întâlnirea aceea dublă ciudată și apoi ieri am dat unul peste altul iar, la sală.

M-a privit sceptică.

— Atunci înseamnă că i-ai făcut o impresie bună. Nu obișnuiește să apeleze la mine în afara muncii.

M-am încruntat.

— În afara muncii?

— Am ieșit din domeniul recrutărilor în urmă cu trei ani. Acum recrutez doar pentru Parker Industries.

— A! Am crezut... Chase a zis că știe un recrutor... Am presupus că ești recrutor corporatist, nu unul care lucrează doar pentru compania lui.

— Cu asta m-am ocupat înainte. Dar mă bucur că ne-a făcut cunoștință. Am multe contacte în industria produselor pentru femei de la Parker Industries. Întind niște antene, să văd cine caută să angajeze. De fapt, știu pe cineva care caută un brand manager de produs. E o poziție inferioară celei din care pleci, dar e vorba despre publicitate cap-coadă și marketing pentru câteva produse, așa că te-ai ocupa de o campanie completă de schimbare de imagine. Ei caută pe cineva care să înceapă cât mai curând posibil. Ai fi interesată de așa ceva?

— Ultima mea zi la Fresh Look e vinerea viitoare și nu am încă nimic stabilit. Nu sunt genul de persoană căreia îi place să piardă vremea, deci cu siguranță aș lua în calcul așa ceva.

— Excelent. Lasă-mă o zi sau două să văd ce pot face.

* * *

În seara aceea aveam a treia întâlnire cu Bryant... sau a patra, dacă luam în calcul și după-amiaza petrecută la sală. Mă invitase la el pentru o masă gătită acasă și un film, și știam că, având în vedere intimitatea, lucrurile ar putea merge mai departe între noi, fizic. Până în prezent trăisem împreună niște săruturi fierbinți, dar cam atât.

La duș m-am întrebat dacă eram pregătită să fac sex cu el. Nu sunt vreo puritană și nici nu erau multe încercări de care un tip trebuia să treacă pentru a ajunge în pat cu mine. Avusesem parte de prime întâlniri care sfârșiseră cu o partidă de sex, dar și relații de patru luni care nu evoluaseră niciodată până acolo. Mă ghidam după ce mi se părea că e bine. În timp ce mă rădeam pe picioare, am încercat să mă lămuresc ce sentimente aveam pentru Bryant. Era un tip de treabă — 31 de ani, fără copii sau „bagaj“ —, arătos, cu un loc

de muncă stabil, ca manager al unui fond mutual, și nu se sfia să-și arate afecțiunea. Totuși, în timp ce treceam lama de ras în sus pe coapsă m-am trezit gândindu-mă la cu totul și cu totul altcineva. *Chase Parker.*

Am încercat să mă conving că mi se întâmpla asta datorită poveștilor pe care Samantha mi le spusese la prânz despre el. Invenția lui cu ceară... mă rădeam pe picioare. De aceea, sub duș, gândul îmi fugise la el, și nu la partenerul meu. În timp ce mă spălam pe piept, mi-am amintit de cerceul mic pe care-l avea în sfârc. S-ar putea să-mi fi lăsat mâna să zăbovească puțin prea mult cât mi-am săpunit sânii. *Doar trebuiau spălați.* Și m-am gândit *numai* la Chase când am închis ochii, imaginându-mi chipul lui frumos în timp ce i-aș lua cerceul între dinți și aș trage. Am încercat să nu mai întârzii cu mâna prin alte părți ale corpului, însă n-a fost deloc ușor. Chase era singurul pe care îl aveam în minte.

Pe drum spre casa lui Bryant m-am oprit să iau o sticlă de vin care știam că-i place. A fost tare drăguț când m-a văzut la ușă.

— Arăți uimitor, a spus, apoi m-a sărutat dulce, de bun venit.

Din bucătărie s-a auzit o alarmă, așa că mi-a spus să-l urmez. Mi-am aruncat o privire prin apartament în timp ce mă conducea. Era curat și modern — erau și câteva obiecte de artă pe pereți. Majoritatea iubiților pe care i-am avut înainte credeau că a decora însemna să agăți televizoare cu diagonala de un metru și jumătate. *Un progres.*

Bryant a ridicat capacul de pe o cratiță pe care l-a pus apoi deoparte. A zâmbit în timp ce deschidea o cutie de paste rigatoni.

— Am pregătit două feluri de mâncare: rigatoni alla vodka și pui parmigiana. Când am ieșit data trecută, ai mâncat pasta primavera, așa că m-am gândit că rigatoni e cea mai sigură alegere.

Era frumos din partea lui că își amintea ce mâncaserăm.

— Pot să ajut cu ceva?

— Poți să iei două pahare de acolo, a spus indicând cu bărbia spre un dulăpior din stânga lui în timp ce punea paste în apa clocotită.

În frigider e o sticlă de vin pe care am deschis-o deja. Eu mă ocup de paste. Tu poți turna vinul.

M-a urmărit cu privirea în timp ce umpleam fiecare pahar.

— Ce e?

— Vreau să-ți spun ceva, dar s-ar putea să sune straniu.

— Atunci, acum e momentul să spui.

Am luat o gură de vin în timp ce îi întindeam paharul.

— Bine. M-am tot gândit la tine astăzi, la duș... la cât de frumoasă ești.

Ar fi trebuit să mă simt bine, în schimb m-a făcut să mă simt de rahat. Tipul minunat cu care mă vedeam se gândea la mine... iar mintea mea era plecată la altul.

Am zâmbit forțat.

— E drăguț. Mulțumesc.

S-a apropiat și mi-a trecut o șuviță de păr după ureche.

— Vorbesc serios. Îmi place de tine. Ești deșteaptă, frumoasă și ambițioasă. Știu că e devreme, dar simt că ceea ce se întâmplă între noi e un lucru bun. Poate evolua în ceva frumos.

Am înghițit în sec. Și mie îmi plăcea de el. Însă ceva mă împiedica să mă arunc cu capul înainte. Cuvintele lui erau ceea ce orice femeie de 28 de ani ar fi vrut să audă de la un tip grozav. Totuși... eu nu simțeam același lucru.

Și a citit asta pe fața mea.

S-a dat un pas în spate și m-a întrebat:

— Te sperii, nu-i așa?

Chiar îmi plăcea de el și îmi părea rău că-l fac să se simtă prost.

— Nu... deloc. Și mie îmi place de tine. Doar că... cred că ar trebui s-o luăm ușor la început. Nu prea am avut noroc la capitolul relații și cred că am tendința de a fi ușor reținută.

A încuviințat. Și, deși a zâmbit, mi-am dat seama că era dezamăgit de răspunsul meu. La dracu', până și eu eram dezamăgită de propriu-mi răspuns. Încercam de ceva vreme să mă conving că eram înnebunită după el.

Însă tocmai asta lipsea... senzația aceea de nebunie pe care ar fi trebuit s-o simt. Acum, la început de relație, fluturașii ar fi trebuit să dea din aripioarele lor colorate când el îmi spunea astfel de lucruri sau când mă privea așa cum o făcuse când deschisese ușa. Eram hotărâtă să continui să încerc. Părea să merite.

Deși Bryant acceptase să luăm lucrurile ușor, ne-a pierit cheful toată seara. Totuși, mă simțeam ușurată că nu mai trebuia să decid dacă să mă culc sau nu cu el în cazul în care lucrurile mergeau în această direcție. Pentru că îmi dădusem seama că nu eram încă pregătită. Spre finalul serii, mă întrebam dacă aveam să fiu vreodată.

Capitolul 5

Reese

— Chiar trebuie să încep să iau taxiul, am bombănit în timp ce urcam grăbită scările de la metrou și coboram strada spre clădirea în care ar fi trebuit să fiu deja dacă trenul n-ar fi rămas blocat douăzeci de minute.

Aveam interviu la 11 și deja era 11:01. Probabil nici faptul că îmi schimbasem ținuta de *opt ori* în dimineața aceea nu mă ajutase să fiu punctuală.

Clădirea Maxim era un zgârie-nori modern, din sticlă, cu peste cincizeci de etaje. Mi-a luat un minut să găsesc în holul imens și elegant plăcuța cu etajele aferente companiilor — totul era argintiu și strălucitor. După ce am găsit-o, m-am uitat după Parker Industries și am urmărit cu degetul pe sticlă pentru a identifica locul corespunzător. *Etajul 33.*

Am luat-o la fugă spre lifturi, însă când am realizat că ușile uneia dintre cabine tocmai se închideau, mi-am vârât piciorul între ele ca să le opresc. A funcționat, însă aproape mi-a strivit degetele.

— Rahat! Au!

Ușile s-au deschis, iar eu am intrat șchiopătând, fără să realizez că tocul subțire de la pantof îmi intrase în șanțul mic de la lift. Cu călcâiul blocat, corpul a continuat să înainteze, dar piciorul nu, iar eu m-am dezechilibrat și am căzut în față. O mână m-a prins și m-a oprit înainte să cad în nas.

— Fir-ar al dracu'! am înjurat când mi-am dat seama că pantoful îmi ieșise de tot din picior și rămăsese blocat în șanțul de la lift.

— Mă bucur să te văd, Reese.

Mi-am ridicat brusc capul când am realizat cine era cel care mă ținea să nu cad.

— Nu pot să cred. Câte impresii proaste poate face cineva unei persoane?

După ce m-a ajutat să-mi recapăt echilibrul, Chase a îngenunchat și a tras pantoful rămas blocat. M-a atenționat cu degetul pe gambă să ridic piciorul dezgolit și mi-a strecurat apoi pantoful la loc.

— Cu siguranță nu e deloc o impresie proastă, a spus zăbovind în genunchi mai mult decât ar fi trebuit. Ai picioare superbe.

— Mulțumesc... că mi-ai salvat pantoful.

S-a ridicat, mirat.

— Deci nu-mi mulțumești pentru că ți-am complimentat picioarele sexy?

Un val de roșeață mi-a urcat în obraji și m-am simțit ușurată când și-a îndreptat atenția spre panoul cu butoane.

— Ce etaj?

— Ăăă... treizeci și trei?

Compania lui are mai mult de un etaj?

— Vii la Parker Industries? Ai venit să te întâlnești cu Sam?

— Da. Și cu Josh Lange.

— Josh?

— Da. El e cel cu care am interviu, nu? Vicepreședinte?

— Așa e. Da, Josh e vicepreședinte responsabil de marketing, a confirmat el, însă mi-a dat senzația că nu știa de interviul meu de azi.

Am urcat cu liftul într-o tăcere stânjenitoare. Când s-au deschis ușile, mi-a făcut semn cu mâna să ies prima și ne-am îndreptat împreună spre ușile duble de sticlă de la Parker Industries.

Biroul de la recepție era gol.

— Ce-ar fi să iei loc în timp ce eu mă duc să îi anunț că ești aici?
a spus el.

— Mulțumesc.

După un minut sau două, recepționera a revenit la birou.

— Bună ziua! Scuze, am avut de făcut niște copii. Sper că nu ați așteptat mult timp.

— Deloc. De fapt, am venit cu Chase, iar el s-a dus să le spună Samanthei Richmond și lui Josh Lange că sunt aici.

— Sunteți Reese Annesley. Sam m-a rugat să vă conduc în sala de ședințe când ajungeți. Haideți!

În sala de ședințe se afla o masă lungă din mahon, cu o duzină de scaune în jurul ei. Pereții care mărgineau holul erau din sticlă, ceea ce făcea ca spațiul să semene cu un acvariu, iar jaluzelele de pe o parte erau parțial ridicate. După ce am intrat, am scos balsamul de buze, apoi am dat peste cu puțin ruj. Când am terminat, am auzit vocea lui Chase dincolo de geamuri.

— Nu cred că e o idee bună s-o angajezi pe Reese.

Am simțit un gol în stomac. El nu mă putea vedea.

Am recunoscut vocea Samanthei când a răspuns:

— De ce? Avem un post liber pentru care ar fi perfectă.

— Nu s-ar potrivi.

— E o tâmpenie.

— Nu-mi face probleme, Sam. Pur și simplu n-o angaja.

Nu o vedeam, dar mi-am imaginat-o încrucișându-și brațele la piept.

— Dă-mi un motiv.

— Pentru că așa zic eu.

— Nu.

— Nu?

— Exact. Nu. O pedepsești pe femeia asta pentru că e frumoasă și ești atras de ea. E la fel de rău ca atunci când pedepsești pe cineva pentru că e în vârstă sau că are o anumită culoare a pielii.

— Bați câmpii.

— Bine. Atunci dă-mi un motiv bun pentru care n-ar trebui s-o angajăm. E perfectă pentru acest post și poate să înceapă imediat. Dimitria intră curând în concediu maternal, iar un moment mai bun n-ar putea exista. Marketingul suferă întotdeauna din cauza lipsei de personal și oricum Josh se gândea să angajeze pe cineva pentru echipa de branding. Ea poate prelua unele dintre proiectele Dimitriei și să înceapă altele noi după ce aceasta revine din concediu.

— Mă rog. Fă ce vrei, Sam.

Vocea lui Sam se auzea de mai departe.

— Asta și intenționez.

Probabil se îndepărta.

Am închis ochii. În mod cert nu voiam să lucrez într-un loc în care nu eram dorită. Dar, înainte de a pleca, trebuia să-i mulțumesc Samanthei pentru că intenționase să-mi ofere acest job. M-am decis că ar fi o pierdere de vreme pentru toată lumea dacă aș rămâne la interviu, așa că m-am ridicat pentru a mă întoarce la recepție. Voiam să-i spun recepționerei să o sune pe Samantha pentru mine. Bineînțeles că imediat ce am ieșit din sala de ședințe Chase se îndrepta pe hol spre mine. Am făcut rapid cale înapoi, neștiind încotro merg.

— Reese? Unde te duci?

— Ce-ți pasă?

Am continuat să merg. M-a ajuns din urmă și mergea în fața mea.

— Ce se întâmplă?

Mă scotea din sărite că se comporta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, așa că m-am oprit și m-am uitat la el.

— Am auzit ce-ai spus din sala de ședințe. Plec.

A închis ochii.

— *Rahat.*

— Da. *Rahat.* Exact așa cum m-ai făcut să mă simt.

Am dat să merg mai departe, dar Chase m-a apucat de cot, m-a condus într-un birou gol și a închis ușa după el.

Și-a trecut degetele prin păr. *Prin freza lui caraghioasă, sexy.*

— Îmi pare rău. M-am purtat ca un măgar.

— Da. Așa e. Unul mare.

Chase a lăsat capul în jos și a chicotit.

— Tu și Sam o să vă înțelegeți de minune.

— Înțeleg că n-ai știut că Samantha m-a invitat azi aici pentru interviu?

A clătinat din cap.

— Nu, n-am știut.

— Ei bine, nu vreau să lucrez într-un loc în care nu sunt dorită.

Te rog să-i mulțumești Samanthei din partea mea.

— Nu e ceea ce crezi.

— Nici măcar nu știu ce cred. Sunt foarte confuză din cauza ta.

Chase s-a uitat în ochii mei lung.

— Ai încredere în mine, încerc să fac ceea ce trebuie.

— Să am încredere în tine? Pentru că ai așa un palmares bogat în ceea ce privește *sinceritatea* când ești în preajma mea?

M-a privit încruntat.

M-am încruntat și eu.

— Bine. În regulă. Vrei adevărul?

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Asta ar fi ceva nou.

A făcut un pas spre mine, intrând în spațiul meu personal.

— Sunt atras de tine. *Foarte* atras de tine. Sunt de când te-am văzut prima oară. Am încercat să fiu respectuos pentru că te vedeai cu cineva. S-a încheiat cu asta. Dacă o să lucrezi aici, o să încerc să te bag în patul meu.

Am vrut să-i răspund. Dar am renunțat. Apoi i-am răspuns totuși.

— Nu-mi vine să cred că ai zis așa ceva.

A ridicat din umeri.

— Ai vrut să afli adevărul. Țsta-i adevărul.

— Ar presupune să *accept* să mă culc cu tine. Ceea ce nu se va întâmpla însă, dacă ai fi șeful meu, așa că nu ar fi o problemă.

— A! Ei bine, atunci... Se pare că până la urmă nu vom avea o problemă. Mi-am făcut griji degeaba. Eu mă dau la tine, iar tu o să mă respingi.

— Și... în plus, am un iubit.

— Baron. Ne-am cunoscut. Tontălăul.

— Bryant. Și nu e tontălău.

— Atunci am stabilit. Sam avea dreptate. Chiar ar trebui să lucrezi aici, dacă Josh vrea să te angajeze. Nu va fi nicio problemă.

S-a aplecat puțin mai aproape de mine.

Nici nu m-am clintit. *Doamne, miroase uimitor.*

— Deci, suntem în regulă cu asta? Eu îmi cer scuze și tu le accepți? Îi dai gata la interviu și o să fii angajată, apoi o să încerc să mă culc cu tine, iar tu o să mă respingi.

Nu m-am putut abține și am râs. Tipul ăsta este cu adevărat absurd.

Mi-a întins mâna.

— Ne-am înțeles?

— Probabil că mi-am pierdut mințile, dar de ce nu? Mai sunt câteva zile și devin șomeră.

Mi-am dus mâna către a lui, dar, în loc să ne strângem mâinile, a dus-o pe a mea la gură și a sărutat-o. Am simțit sărutul ăla în tot corpul. *Doamne, am intrat în bucluc.*

A zâmbit șmecherește lăsând să se vadă o gropiță în obraz pe care nu o observasem înainte. Ce bine că nu o văzusem mai devreme! *Era periculos.*

— Tot ce mai avem de făcut acum e să te angajăm. Vrei niște informații din interior?

— Sigur.

— Spune-i lui Josh că seamănă cu Adrien Brody. Îi place la nebunie.

Am zâmbit precaută.

— Bine de știut.

— Iar în ceea ce o privește pe Sam... să nu zici niciodată că ești fan Mets, chiar dacă ești. Yankees, până la capăt.

L-am privit suspicioasă.

— Crezi că o să vină vorba despre baseball în interviul meu pentru un post la marketing?

— Nu se știe niciodată.

— De ce am senzația că te joci cu mine?

— Încă ceva. Josh nu îți face avansuri. Chestia cu ochiul e un tic nervos. Eu am crezut că se dă la mine în prima săptămână după ce s-a angajat.

Am râs.

— Bine.

Chase m-a condus înapoi în sala de conferințe unde Sam și un bărbat, despre care am presupus că era Josh (pentru că arăta exact ca Adrien Brody), stăteau de vorbă.

— Am condus-o spre toaleta doamnelor pe cea cu care aveți interviul, a spus Chase și apoi m-a prezentat lui Josh. După ce am dat mâna cu toți și ne-am așezat în sala de ședințe, Chase a mai zăbovit puțin în dreptul ușii.

A ridicat o mână.

— Mi-a părut bine să te revăd, Reese. Mult noroc la interviu!

— Ai vrea să rămâi la interviu, Chase? a întrebat Sam.

— Nu. E în regulă. Sunt sigur că voi doi vă descurcați.

— Vreo întrebare sau altceva înainte să pleci? a continuat ea.

— Nu prea cred.

A dat să plece, dar apoi s-a oprit.

— De fapt, am câteva întrebări scurte. Te superi, Reese?

— Deloc.

Ce pune la cale?

— Minunat. Echipa favorită de baseball?

L-am privit chiorâș întrebându-mă dacă să am sau nu încredere în el. Părea că se amuză când a observat că nu m-am grăbit să răspund. Am tras adânc aer în piept și am mers pe încredere.

— Trebuie să recunosc, Yankees.

— Bună alegere.

Chase a aruncat o privire spre Samantha, iar chipul acesteia se luminase.

— Încă o întrebare.

Știam exact care era, chiar înainte de a întreba, dar i-am făcut jocul.

— Ți se pare că Josh seamănă cu vreo vedetă?

M-am uitat la Josh și m-am prefăcut că mă gândesc un moment, apoi m-am întors spre Chase.

— Cu Adrien Brody, cu excepția ochelarilor.

Sam i-a aruncat o privire lui Chase de parcă el și-ar fi pierdut mințile, iar Josh și-a îndreptat spatele în scaun.

— Mult succes cu restul interviului, Reese.

Capitolul 6

Reese

Era încă întuneric afară când am ajuns la Parker Industries, în dimineața următoarei zile de luni. Pentru că luminile din clădire erau stinse, iar ușile blocate, mi-am dat seama că era posibil să fi fost un pic prea nerăbdătoare să ajung la serviciu în prima mea zi. După ce am stat câteva minute în fața clădirii așteptând să-și facă cineva apariția, m-am hotărât să mă duc la Starbucks pentru o cafea. Se afla chiar lângă restaurantul în care îl întâlnisem prima dată pe Chase.

Deși părea că nimeni nu era încă pregătit să meargă la muncă, înăuntru era o coadă al dracului de lungă. M-am alăturat plutonului la capătul rândului, ca un soldat ascultător, și am început să-mi citesc e-mailurile pe telefon. M-a speriat o mână care m-a atins pe spate, dar vocea șoptită a fost cea care mi-a trimis un fior pe șira spinării.

— Sunt și în poza de fundal pe iPhone-ul tău?

Am sărit ca arsă.

— M-ai speriat de moarte.

— Îmi pare rău. Nu m-am putut abține să arunc o privire. M-am gândit că, din moment ce sunt în poza de fundal de pe laptopul tău, obsesia ar putea să aibă rădăcini destul de adânci.

M-am întors spre el și mi-am ridicat telefonul.

— Observ unele similarități, dar cu siguranță nu ești tu în fotografie.

Mi-a luat telefonul din mână.

— Ce dracu-i aia?

— E Tallulah.

— E adevărată?

— Sigur că este. *Foarte* urâtă, așa-i?

— E o pisică?

— Mda. E un Sphynx. O pisică fără păr.

Chiar că era cel mai urât animal de companie pe care-l văzusem. Capul era prea mic în comparație cu corpul, iar fața era parcă a unui drac. Pielea încrețită, palidă, de culoarea cărnii o făcea să semene cu un curcan gata de băgat în cuptor.

— Tatăl meu vitreg a cumpărat-o pentru mama de ziua ei, pentru că e foarte alergică și și-a dorit foarte mult un animal de companie. S-a dovedit că nu la păr e alergică, ci la proteina din saliva și pielea animalelor. Așa că mi-a pasat-o mie în weekend, cât timp îi caută un nou stăpân. A dat două mii de dolari pe pisicuța aia urâtă.

— Observi ironia, nu? a întrebat Chase.

— Ironia?

— Tu ai o pisicuță fără păr, iar azi începi să lucrezi într-un loc în care produsul-emblemă este...

— O, Doamne! Numai tu *puteai* să vezi ironia în situația asta.

— Ce pot să spun? E frumos fără păr, și asta mi-a adus o grămadă de bani. Pisica aia ar trebui să fie mascota companiei.

Am chicotit.

— O să țin cont de asta la primul meu proiect de marketing.

— Apropo, ce cauți aici așa de devreme?

S-a uitat la ceas. Atunci mi-am dat seama că era îmbrăcat în echipament pentru alergare, nu cu cămașă și cravată, așa cum fusese cu o săptămână în urmă, la birou.

— Voiam să încep mai devreme.

— Clădirea se deschide abia la șase și jumătate. Tocmai mă duceam să alerg. Dar după ce ne luăm cafeaua o să-ți arăt cum să intri când e încuiată.

— E în regulă. Pot aștepta până se deschide. Nu vreau să-ți întrerup antrenamentul.

— Nu-mi place deloc să alerg. Profit de orice scuză ca să mă eschivez. Să-i arăt unei femei frumoase drumul spre biroul meu este în fruntea listei cu scuze, a zis făcându-mi cu ochiul. Mai ales uneia care se va culca cu mine până la urmă.

Doamne, ce arogant! Dar se părea că genul arogant chiar avea efect asupra mea.

Coada înaintase puțin, dar eu nu băgasem de seamă, pentru că stăteam cu fața spre Chase. Mi-a indicat cu bărbia locul rămas liber între mine și persoana din față, apoi și-a pus mâna pe mijlocul meu ca să mă ghideze înainte. I-am simțit atingerea atât de naturală.

Când a venit rândul nostru, mi-a spus să comand eu prima.

— Aș dori o venti simplă, bine prăjită.

Chase a zâmbit și a adăugat:

— Faceți două.

Apoi a insistat să plătească el pentru amândoi.

Cu cafelele în mâini am luat-o spre nord, am ocolit clădirea, am ajuns în spatele ei, iar el a bătut într-un set de uși de oțel, pe care nu scria nimic. Una dintre ele a fost deschisă de un tip care ne-a întâmpinat la intrare.

— Domnule P., ce mai faceți?

— Nu prea rău, Carlo. Tu?

— Nu mă plâng, nu mă plâng. Soția-i o afurisită, dar n-o condamn. E măritată cu un tip gras și leneș.

Bărbatul în uniforma celor care se ocupă de întreținerea clădirii și-a mângâiat burta de băutor de bere și a zâmbit.

— Carlo, ea e Reese Annesley. E prima ei zi la Parker Industries.

— Mă bucur să vă cunosc, domnișoară A.

Și-a șters mâna pe cămașă și a întins-o spre mine în timp ce vorbea cu Chase.

— Pozați un catalog nou? Știți că astea sunt momentele mele preferate din an.

— Nu săptămâna asta. Reese nu e model, deși e destul de drăguță ca să fie.

Chase mi-a făcut din nou cu ochiul, dându-mi senzația aia de fluturași în stomac.

Nu fi patetică, e șeful tău. Poate că trebuia să fac sex cu Bryant, să mă mai domolesc puțin.

Chase a format codul pe tastatura de deasupra butonului de la liftul de serviciu, iar ușile s-au deschis.

— Codul e 6969.

— Cum aș putea oare să-l țin minte? l-am tachinat.

În timp ce intram în lift, Chase m-a cuprins cu brațul în jurul taliei.

— Nu ne-am dori să te împiedici iar.

— Deșteptule!

— Sunt șeful tău acum. Nu-mi poți vorbi așa.

M-am uitat la ceas și am zâmbit.

— După ceas, încă nu ești, *deșteptule*.

— Așa vor decurge lucrurile de-acum înainte?

— Da.

— Atunci o să se întâmple în ambele sensuri. Înainte și după orele de muncă, iar eu pot spune orice gândesc. E un joc la care poate că ar fi bine să te mai gândești dacă ești dispusă să-l joci cu mine.

A apăsat pe butonul 33 și s-a aplecat mai aproape de mine.

— Vrei să știi la ce mă gândesc acum? Pot să închid ochii și să-ți descriu în detaliu, dacă dorești.

Liftul a devenit dintr-odată foarte strâmt. *Și fierbinte*. Al naibii de fierbinte.

Chiar în momentul în care ușile mai aveau puțin și se închideau, un bărbat în costum le-a oprit și a intrat alături de noi. A mormăit ceva neinteligibil și a apăsat butonul 22.

Chase s-a dat puțin înapoi și și-a dres glasul.

— Trebuie să folosești ușa de serviciu înainte de șase și jumătate și după ora opt.

— Bine.

În spațiul mic din liftul capitonat, Chase stătea suficient de departe ca să pară ceva normal, dar îndeajuns de aproape să-l pot mirosi. Și mirosea incredibil, a iz lemnos și a curat, ceea ce mi-a stârnit imaginația... Probabil că nu se ridică din pat și făcea duș, ca apoi să alerge. Deci așa miroase el dimineața când se trezește? *La naiba!* Dintr-un motiv ciudat mi l-am imaginat pe Chase în mijlocul pădurii tăind un stejar înalt. Purta blugi (cu nasturele de sus lăsat descheiat, desigur) și bocanci, fără cămașă. Faptul că eram atât de aproape de el mă făcea să-mi pierd mințile. Am întors capul.

— Ai cumva o cabană în pădure?

A părut amuzat.

— Nu. Am nevoie de una?

— Nu contează.

Când am ajuns la etaj, Chase mi-a făcut un mic tur. În timp ce îmi prezenta fiecare birou pe lângă care treceam, mi-am dat seama câtă pasiune punea în compania lui. Îl pierdusem pe Chase cel pregătit întotdeauna de flirturi și îl întâlnisem pe directorul executiv Chase Parker, care îmi plăcea la fel de mult.

Era așa de deștept și de înflăcărat, încât mi-am dat seama că petrecuserăm mai bine de o oră în laboratorul în care se dezvoltau produsele abia în clipa în care au început să sosească angajații.

Chase mi-a arătat și mi-a relatat povestea fiecărui produs în parte. Când a ajuns la ultimul, Ceară Divină, a omis câteva detalii de

care amintise Sam, mai exact modul în care reușise Păsărica Răsfățată să-l țină ocupat în pat în cea mai mare parte a anilor de facultate.

— Ar trebui să iei acasă câte un produs și să le testezi pe toate, a spus.

— Le-am cumpărat deja în weekend și m-am răsfățat puțin. Vreau să le folosesc pe fiecare înainte de a mă ocupa de campaniile de marketing pentru ele.

— Și?

— Cred că e interesant că niște produse așa de drăguțe sunt dezvoltate de un bărbat.

— Ce pot spune? Țin la partea mea feminină.

— Hmm... am auzit că te-ai folosit de produsele tale ca să *ajungi* la partea feminină, în facultate.

Chase a ridicat din sprânceană.

— Observ că trebuie să te țin departe de Sam.

— Dar e așa o sursă bună de cunoștințe.

Și-a reșezat mâna pe spatele meu și m-a condus în afara laboratorului.

— Tocmai asta e problema.

Ne-am îndreptat spre departamentul de marketing.

— De când vă cunoașteți?

— Din gimnaziu.

— Uau. De când ne cunoaștem și noi.

— Da, dar nu pe ea o sărutam nebunește pe holul din fața sălii de sport.

În dreptul primului birou din departamentul de marketing a ieșit un tânăr. Era arătos, în genul adorabil tocmai-am-ieșit-din-casa-frăției-și-am-obținut-primul-job.

Chase s-a oprit și a făcut prezentările.

— Reese, el e Travis. Se ocupă de IT la marketing... el face optimizarea SEO și web.

Am dat mâna cu el și a zâmbit caraghios.

— Spune-mi că lucrează aici.

— Da.

— La naiba, iubesc jobul ăsta.

— Da? Păi, bagă-ți ochii la loc în orbite și du-te să citești pagina paisprezece din ghidul angajatului.

— Pagina paisprezece?

— *Politica împotriva hărțuirii între angajați.*

Travis a ridicat mâinile, râzând.

— E în regulă. Fără hărțuire. Poate doar câteva complimente despre cât de frumoasă este.

Era evident genul de birou în care toată lumea glumește, chiar și cu șeful.

Ne-am reluat drumul pe hol, iar Chase s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Nu-ți face griji. Politica împotriva hărțuirii se aplică doar angajaților, nu și patronului. Am verificat dimineată.

Biroul cel mare de la capătul holului era al lui Josh. Când am ajuns noi, înăuntru era el împreună cu o femeie însărcinată. Aceasta s-a lăsat pe spătar mângâindu-și abdomenul rotund.

— Ți-am găsit noua angajată încercând să intre înainte de răsăritul soarelui, a anunțat Chase. Ar fi bine ca toată energia asta a ei să fie pusă la treabă.

S-a uitat spre femeia despre care am presupus că e cea care urma să intre în concediu de maternitate.

— Se pare că Dimitria mai are puțin și explodează.

Femeia nu părea să se simtă deloc confortabil, tot strângând în mâini în timp ce vorbea o minge de tipul celor umplute cu gel, utilizate pentru eliberarea stresului.

— De ce nu ai inventat un produs care să împiedice gravidele să se scape pe ele de câte ori strănută sau râd? Sau un produs care să împiedice umflarea picioarelor? a întrebat arătând în jos. Sunt pantofii *mamei*. Nimic din ce am nu mă mai încap. Nici măcar pantofii mei nenorociți.

Chase a clătinat din cap.

— Te temi de ceva, Reese?

— Dacă mă tem de ceva? Adică păianjeni și chestii de-astea?

Cât timp ai la dispoziție?

— Mda. Ceva care te face să fugi când îl vezi fără să mai poți gândi, pentru că te sperie de moarte.

— Nu prea îmi plac porumbeii. Traversez strada ca să-i evit.

Chase a încuviințat.

— Mie mi-e frică de femei însărcinate. Așa că mă duc să alerg înainte să se facă prea cald afară.

Dimitria a aruncat mingea spre Chase și l-a nimerit fix în umăr.

— Abia acum înțeleg la ce folosesc prostiile astea de mingi.

* * *

Ceară Divină. Ziua de lucru se încheiase, iar eu stăteam în biroul meu, învărtind o cană aflată la îndemână. Departamentul de marketing demarase un proiect major de rebranding pentru produsul emblematic al Parker Industries, iar a doua zi aveam prima ședință de strategie. Trebuia să mă pun în pielea consumatorului care se epila cu ceară acasă. Singura problemă era că eu nu mă epilam acasă. Așa că mă programasem la opt seara la esteticiana la care mergeam de obicei. Urma să-mi facă epilarea braziliană cu ceara obișnuită, dar și cu Divina, ca să pot compara.

Cei mai mulți din departamentul de marketing plecaseră acasă, iar eu ciuguleam dintr-un baton proteic și sorbeam dintr-un suc pe care îl luasem de la aparatul din sala de recreere, când Chase și-a făcut apariția în cadrul ușii. Spre deosebire de dimineață, acum era îmbrăcat la costum. Și-a slăbit nodul de la cravată.

— Dr. Pepper, ei?

Nu mai băusem unul de ani de zile, dar în clipa în care l-am văzut în aparat mi-am adus aminte de momentul în care am dat peste Chase la sală și îmi spusese cât de mult îi plăcea. Amintirea m-a făcut să apăs pe buton fără să mă gândesc prea mult.

— Vărului meu îi plac, i-am spus. Mi-am zis să încerc și eu.

A zâmbit în stilul lui caracteristic de sunt-al-dracului-de-atrăgător-și-nici-măcar-nu-încerc-să-fiu. *Doamne, încetează!*

— Îți place să lucrezi până târziu?

— Cea mai bună treabă o fac noaptea, am spus.

Chase a ridicat din sprâncene.

— S-a terminat programul, deci nu mai sunt șeful tău. Nu așa ai zis dimineață că funcționează treaba asta?

M-am lăsat pe spătar.

— E trecut de șase. Așa că spune la ce te gândești.

S-a așezat pe scaunul din fața mea și mi-a rânjit șmecherește în cel mai frumos mod posibil.

— Voiam să spun că și eu fac cea mai bună treabă noaptea.

— Sunt sigură. Însă, *eu* mă refeream la găsirea unor idei de publicitate. Mi se pare că sunt mult mai creativă noaptea. Uneori, după ce mă urc în pat și sting luminile, îmi vine o idee pentru ceva la care am încercat toată ziua să mă concentrez.

— Și eu sunt foarte creativ când sting luminile și mă bag în pat. Poate că ar trebui să încercăm asta la un moment dat. Probabil că am ajunge la niște rezultate uimitoare, de două ori mai creative.

Am clătinat din cap, dar am zâmbit amuzată.

— Ești un coșmar pentru departamentul de resurse umane, așa-i? Pun pariu că Samantha muncește din greu pentru salariul ei din cauza ta.

— De fapt, de obicei nu sunt. Tu te tot dai la mine, iar eu nu mă pot abține să reacționez. E destul de nepotrivit ținând cont că sunt șeful tău.

Am făcut ochii mari.

— Nu mă dau la tine! Tu ești cel care...

— Relaxează-te. Glumesc. Nu mi se pare deloc nepotrivit. Continuă s-o faci.

— Ai tras pe nas chimicale din ceară?

Rânjetul lui Chase era contagios.

— Și până la ce oră stai?

— Am o întâlnire la opt. M-am gândit că e mai bine să mai stau pe-aici până atunci dacă tot e în drum spre casă.

— Iei cina cu Braxton?

— *Bryant*. Și nu. Am programare la epilare.

Am ridicat borcănelul de Divină.

— M-am gândit să testez produsul.

— Ar trebui să vin și eu.

— Să te epilezi?

— Să te văd cum te epilezi, a spus cu o strălucire în ochi. Testare. Samantha a apărut brusc în ușă, aruncându-ne o privire ciudată.

— Aștept de zece minute în biroul tău. Mai ieșim la cină?

Chase m-a privit.

— Mergem la Azuri pentru falafel. Vrei să vii cu noi?

— Mersi, mi-ar face plăcere. Dar am acea programare.

* * *

Seara târziu, după ce am ieșit cu Bryant, stăteam în întuneric și treceam în revistă tot ce se întâmplase în ziua care tocmai se încheiase, când mi-a bătăit telefonul. Nu era un număr cunoscut, iar mesajul era misterios. Scris: *Tu și Tallulah sunteți gemene?*

Mi-a luat un minut să mă prind. Uitasem că îi dădusem lui Chase numărul meu pentru Samantha, în ziua în care ne întâlniserăm la sală. Am închis ochii și am zâmbit în sinea mea; dintr-odată nu-mi mai era somn.

Capitolul 7

Reese

Nu trecuse decât o zi, și deja îmi iubeam noul loc de muncă. Reaprinse în mine ceva ce nu mai simțisem de multă vreme. Nici nu realizasem că-mi lipsise până acum. *Pasiunea*. Când m-am trezit dimineață, abia așteptam să ajung la serviciu. Simțisem asta și la fostul loc de muncă, însă unde se dusesese oare sentimentul acela? Parker Industries mă făcea să mă simt din nou vie.

Mi-am petrecut toată dimineața într-o ședință de marketing în care am ascultat ideile celorlalți. În loc să concureze între ei, oamenii aceștia se hrăneau unul pe celălalt, construindu-și reciproc gândurile pentru a găsi cea mai bună idee unică. Pentru că eram nouă, mai mult ascultam decât vorbeam.

Ne întorseserăm de la prânz, iar Josh stătea la tablă și mâzgălea cuvinte la întâmplare pe care colegii mei le strigau, când Chase s-a strecurat în încăpere. Stătea liniștit, observând. Simțindu-i privirea îndreptată asupra mea, mi-am ridicat ochii spre el de câteva ori, iar privirile ni s-au întâlnit de fiecare dată.

În sală erau două locuri libere. Unul se afla lângă mine. După câteva minute, Chase s-a apropiat în tăcere pe margine, așezându-se în dreapta mea. Ne-am aruncat câte o privire piezișă, apoi Josh s-a îndepărtat de tablă și și-a dres glasul.

Ce vor femeile? scria cu majuscule negre pe tabla albă.

— Înainte de a începe din nou în această după-amiază, să vorbim despre lucrurile pe care le cunoaștem.

A început să numere pe degete, începând cu arătătorul.

— Unu, clienții noștri sunt 96 la sută femei. Doi, obiceiurile de cumpărare ale femeilor sunt diferite de cele ale bărbaților. Trei, 91 la sută dintre femeile din sondajul pe care l-am făcut anul trecut au spus că publicitarii nu le înțeleg.

Ajunsese la degetul mic, la al patrulea punct.

— Patru, bărbații fac cumpărături pentru a-și satisface nevoile. Femeile fac cumpărături pentru a-și satisface dorințele.

Apoi a bătut în tablă.

— *Ce vor femeile?* Dacă dorim să le vindem un produs, haideți să o luăm cu începutul.

A indicat șevaletele cu tablă amplasate pe ambele laturi ale încăperii.

— Ne împărțim în două echipe. Sunt două table albe. Să facem lucrurile mai interesante, bine? Toate femeile lucrează împreună în partea dreaptă, iar toți bărbații, în stânga. Vreau minimum cinci dorințe pe fiecare listă. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Eu voi fi cel care va scrie pentru bărbați.

S-a uitat la Chase, care a încuviințat.

— Chase va fi cel care va scrie pentru femei.

Chase s-a aplecat spre mine, șoptindu-mi:

— Miroși incredibil... ca plaja vara.

Apoi a inspirat adânc pe nas.

— Cocos, poate puțin caprifoi, amestecat cu niște citrice.

Am clătinat din cap, dar i-am răspuns șoptind:

— Mulțumesc.

Apoi am arătat spre ceas.

— Nepotrivit în timpul zilei de muncă.

— Da? Adrien Brody merită o mărire de salariu. Sunt pe cale să primesc o hartă cu lucrurile care te stârnesc și chiar să numesc asta muncă. Uneori iubesc slujba asta.

După ce încăperea a fost rearanjată și toată lumea s-a așezat confortabil pe alte locuri, Chase a sugerat ca fiecare femeie să completeze în cinci minute propria listă și apoi să vedem ce elemente comune există la nivelul grupului. A încercat să tragă cu ochiul de câteva ori, dar mi-am acoperit carnețelul rânjind. După ce nimeni n-a mai scris, Chase s-a ridicat, a luat markerul din suport și a scris *Ce vor femeile?*, subliniind cu o linie groasă.

— Desigur, eu știu deja răspunsul la asta, dar, din moment ce sunt mediatorul, vă las pe voi, doamnelor, să demonstrați de ce sunteți în stare.

A zâmbit poznaș dezvăluindu-și din nou acea gropiță.

Dispari! Ești ca o kryptonită pentru creierul meu.

La început, dorințele scoase la înaintare erau lucruri obișnuite — bani, dragoste, siguranță, aventură, sănătate, frumusețe, distracție, simplitate. Doamnele din grup se contraziseseră pentru câteva, însă majoritatea paginilor lor cu notițe erau pline de tăieturi ale ideilor trecute pe tablă sau care fuseseră respinse. Eu am rămas în mare parte tăcută, iar pe lista mea erau încă unele elemente care nu fuseseră menționate. Chase a aruncat o privire și a încercat să citească lista cu susul în jos.

— Tu ce vrei, Reese? A mai rămas ceva pe lista ta?

Mi-am mușcat buza de jos privind carnețelul.

— Recunoaștere, siguranță, putere, familie.

Le bifam în timp ce le pronunțam și am constatat că mai rămăsesese ceva. Am ezitat, dar am ridicat capul spunând:

— Orgasme.

Chase a arătat spre cuvântul „dragoste“ de pe tablă și a întrebat:

— Orgasmele nu sunt cuprinse aici?

Am înclinat capul într-o parte.

— Dacă îți vine să crezi asta, pentru mare parte din femei, cele două nu se includ reciproc.

— Corect.

Chase a adăugat „orgasme“ pe lista noastră. Evident, l-a scris cu litere de două ori mai mari decât pe celelalte. A adăugat apoi „familie“, „siguranță“ și „recunoaștere“.

— Putere? Ce înseamnă asta? Adică forță?

— Nu, înseamnă capacitatea de a influența comportamentul altora.

— Pentru a avea putere, trebuie să o obții de la cei pe care îi influențezi? Deci vrei să fii o dictatoare? *Femeile* vor să fie dictatoare?

— Nu. Duci conceptul de putere la extrem. Un dictator conduce prin forță și opresiune. Femeile vor să conducă prin influență. Nouă ne place abordarea mai blândă.

— Nu cred că femeile vor să dețină puterea în *tot*.

Abbey, una dintre directorii de brand, a reacționat la afirmația lui Chase.

— Asta pentru că ești bărbat.

— Scopul nostru este să ajungem la rădăcina a ceea ce își doresc femeile, astfel încât să putem conecta produsul nostru cu acea dorință. Să nu ne amăgim. Sunt momente în care o femeie vrea să cedeze controlul unui bărbat.

Chase a arătat spre marele „O“ din orgasm.

— În dormitor. Multor femei le place un amant dominant.

Femeile au bombănit și au clătinat din cap, dar eu am fost cea care a vorbit:

— Adevărat, dar tot vrem să deținem puterea și în cazul acesta. Femeia e cea care decide când e timpul să faci sex într-o relație. Influența noastră e cea care decide dacă actul sexual are loc sau nu. Chiar și într-o relație dominare–supunere, chiar dacă femeia este cea care se supune partenerului de sex masculin, tot ea deține puterea,

chiar și în acest caz. Ea are un cuvânt de siguranță și asta îi conferă întregul control. Ea deține *puterea și influența*, chiar și din poziția de supunere din punct de vedere fizic.

Îmi răsuceam fără să-mi dau seama una dintre brățări, un tic nervos pe care îl am, iar când mi-am ridicat privirea, am văzut că Chase se holba la încheieturile mele. Și-a dres glasul și a pus brusc capacul markerului.

— Ați făcut treabă bună. Cred că lista noastră e completă. Trebuie să fug la o întâlnire. Aștept cu nerăbdare să văd care va fi dorința femeilor aleasă ca punct central al campaniei noastre de rebranding.

* * *

Trecuse de ora opt, iar personalul de la curățenie aspira, așa că nu l-am auzit pe Chase apropiindu-se pe hol până când a ajuns în cadrul ușii.

— Paisprezece ore pe zi. Până și pe mine mă pui într-o lumină proastă.

Se schimbase de costum, iar acum era în pantaloni scurți de alergare și tricou.

Doamne, ce coapse groase și musculoase.

Îmi strânsesem părul într-un coc din care ieșeau câteva creioane. I-am observat expresia de pe chip în timp ce se uita la el curios.

— Mi-am uitat elasticul de păr. Spre seară simt nevoia să-mi ridic părul.

Îmi urmărea linia gâtului cu privirea. Faptul că nu se putea abține să se holbeze m-a făcut să simt fluturi în stomac.

— Deci, la ce concluzie s-a ajuns azi? a întrebat. Strategia pentru campania de rebranding... Ce vrea o femeie?

— Nu am ajuns încă acolo. Am rămas la trei variante și vom schița idei pentru fiecare dintre ele, ca să vedem care ne conduce în direcția cea bună.

— Care sunt cele trei?

— Putere, aventură și orgasme.

— Măcar știm că astea trei împreună au făcut treabă bună în cărțile alea, *Fifty Shades*².

— E adevărat.

Și-a lăsat capul într-o parte.

— Le-ai citit?

— Da.

— Și?

— Mi-au plăcut. Femeilor le plac fanteziile.

Ochii lui rămăseseră ațintiți asupra mea.

— S-a terminat programul de lucru, așa-i?

M-am uitat la ceas.

— Aș zice că da.

— Te dai în vânt după genul ăsta de lucruri?

Culoarea din obraji a răspuns în locul meu. Am evitat să-i întâlnesc privirea în timp ce mă uitam în pământ în jos și-mi răsuceam brățara pe încheietură.

— Nu prea cred. Însă n-am încercat niciodată.

Ridicând cu greu privirea spre el, l-am întrebat:

— Dar tu?

— Nu e ceva la care să mă fi gândit. Dar pot înțelege plăcerea de a lega o femeie, de a o avea vulnerabilă în fața mea... într-un fel, cuprinde un element de putere în cazul ambelor persoane.

Privirea i-a coborât pe gâtul meu când am înghițit.

— Poate faptul de a vedea urma roz de la palma mea pe pielea ei albă... pe fundul ei, pe interiorul coapselor...

S-a oprit, uitându-se fix la încheieturile mele.

— Legată, cu ochii acoperiți, poate o jucărie sau două...

— Parcă ai spus că nu te-ai gândit niciodată la așa ceva.

— Nu m-am gândit, a spus, așteptând până când privirile ni s-au întâlnit. Până azi. N-am fost capabil să fac nimic azi toată ziua

---

2 Referire la seria de cărți „Fifty Shades” (Cincizeci de umbre) (N.r.)

gândindu-mă la încheieturile tale mici și la cât de nerăbdător sunt să le văd într-o bună zi legate de tăblia patului meu.

Chiar în clipa aceea mi-a bătut telefonul. Am văzut numele celui care mă suna și îmi mutam privirea când la Chase, când la iPhone. Nu avea de gând să-mi ofere intimitate.

— Scuză-mă o secundă, am spus în timp ce-mi treceam degetul pe ecran ca să răspund. Alo?... Da, sunt aproape gata. Ce-ar fi să ne vedem acolo?... Bine. Ne vedem într-o jumătate de oră.

— Întâlnire?

— Mă văd cu Bryant să bem ceva.

Și-a încleștat maxilarele. Apoi a încuviințat.

— Noapte bună, Bombonică!

Capitolul 8

Reese

Mă gândeam la sex.

Doar că nu cu Bryant.

Am băut două pahare. I-am povestit totul despre noul meu job și *chiar m-a ascultat*. Așezați la bar, el mi-a pus mâna pe genunchi.

— Mă gândeam... Ce-ar fi să mergem la Jersey Shore în weekend? Un weekend pe plajă, cina într-un loc mic unde se vând bere rece și scoici la găleată? Amicul meu are o casă în Long Beach Island pe care nu o folosește în weekendul acesta.

Îmi plăcea plaja, iar locul cu scoici și bere era pe gustul meu. Totuși... dintr-un anumit motiv ezitam să accept numaidecât. Aveam nevoie de timp să mă gândesc.

— Pot să-ți dau un răspuns peste o zi sau două? Tocmai am început un proiect mare la care lucrez și s-ar putea să fie nevoie să muncesc și în weekend. Nu știu sigur încă.

Ca de obicei, Bryant a fost înțelegător.

— Da. Sigur că da.

Am încheiat seara devreme pentru că amândoi trebuia să ne trezim în zori. Când am intrat în casă, Tallulah, pisica cea urâtă, m-a speriat de moarte. Sunetul provocat de colecția mea de încuietori descuiate devenise pentru ea un apel pavlovian la acțiune. Sufrageria era cufundată în întuneric, cu excepția a două globuri mici, verzi și strălucitoare care se holbau fix la mine. Când am aprins lumina, stătea cocoțată pe spatele canapelei și mă aștepta.

— Doamne, ești urâtă ca dracu'!

— Miau.

— Știu, știu, nu te poți abține.

Am scărpinat-o cu unghiile pe spate. Era o senzație tare ciudată, pentru că nu avea niciun pic de blană.

— Ce-ar fi să-ți iau un pulover din acelea pentru pisici? Unul elegant și negru? Sau poate unul din blană artificială? Ți-ar plăcea, fată urâtă? Ți-ar trebui niște blană pe corpul ăsta de curcă jumulită.

— Miau.

Am luat-o în brațe pentru ritualul zilnic — deschiderea tuturor dulapurilor și ușilor, verificarea în spatele draperiilor și sub pat. După ce am constatat că totul e în regulă, am făcut un duș rapid, mi-am dat cu o cremă și m-am urcat în pat. Tallulah a sărit și ea în pat și s-a instalat pe perna de lângă mine.

După paisprezece ore la noul job, urmate de două Martini, ar fi trebuit să mă simt obosită. Dar nu era așa. Eram... *excitată*. Aș fi putut să remediez foarte ușor problema. Eram sigură că tot ce trebuia să fac era să-l invit pe Bryant la mine și el s-ar fi ocupat cu atenție de nevoile mele. Totuși, am ales să fiu singură.

Tallulah torcea lângă mine, apoi m-a lovit cu lăbuța pe față. Am ignorat-o, dar a făcut-o din nou. A doua oară m-a lovit peste nas. Am cedat și m-am întins ca să-i scarpin din nou pielea roz de pe burtă. S-a întors pe spate ca să-mi ofere acces total. Cu lăbuțele retrase și îndoite, picioarele-i semănau cu niște aripi. Chiar că arăta ca un curcan gata de băgat în cuptor. Am întins mâna spre noptieră, am luat telefonul și i-am făcut câteva poze pe care intenționez să i

le trimit mamei de dimineată, însă mi-am amintit mesajul trimis de Chase cu o seară înainte, în care o menționa pe Tallulah.

I-am scris un mesaj și am atașat o fotografie cu Tallulah așezată pe spate.

Reese: *Sunt aproape sigură că are geamănă o curcă jumulită, pe undeva prin congelatorul vreunui magazin.*

A trecut mai puțin de un minut și telefonul a bâzâit, semn că primisem un mesaj.

Chase: *Mi-am sucit telefonul de câteva ori până am realizat la ce mă uit. Chiar că e o pisicuță urâtă.*

Reese: *LOL. Care mi-a ocupat jumătate de pat. În plus, are foarte multă personalitate și mă tot lovește peste față cu lăbuța dacă mă opresc din scărpinat.*

Chase: *Doar voi două împărțiți patul ăla mare în seara asta? Știa că mă văzusem cu Bryant după ce am plecat de la birou.*

Reese: *Mda. Doar eu și pisicuța mea urâtă.*

Chase: *E bine de știut.*

Reese: *Ei bine, vise plăcute.*

Chase: *Poți conta pe asta acum. Noapte bună, Bombonică.*

* * *

A doua zi dimineată m-am întâlnit cu cea mai bună prietenă a mea, Jules, la cafea, înainte să ajung la serviciu. Trecuse cea mai lungă perioadă în care nu ne văzuserăm de când începuserăm amândouă să lucrăm la Fresh Look, în aceeași zi, cu șapte ani în urmă.

— E nașpa acolo fără tine, a spus bosumflată în timp ce ne luam cafelele și ne așezam lângă fereastră.

— Evident. Nu mai ai cu cine să bârfești.

— Zilele trecute am luat prânzul cu Ena, de la relații cu presa, și i-am povestit despre un vibrator nou pe care l-am cumpărat. Sunt aproape sigură că am speriat-o pe vecie.

— Unii oameni nu se simt confortabil să împărtășească astfel de informații.

A ridicat din umeri.

Jules era cea mai deschisă și relaxantă persoană pe care o cunoscusem vreodată. Părinții ei erau hippie în adevăratul sens al cuvântului, iar ea crescuse în atmosfera *împărtășește dragostea*. Odată, îmi povestise că părinții ei aveau dormitoare separate pentru ocaziile în care unul dintre ei avea companie. Să povestești despre achiziționarea unui nou vibrator pare ceva inofensiv când crești cu părinți care fac schimb de parteneri.

— Mă rog... nu că ai avea nevoie, pentru că acum îl ai pe Bryant, dar Lovehoney tocmai a scos un nou triplu-whammy, Jessica Rabbit, care e mult mai bun decât ultimii doi tipi cu care am ieșit. Țta chiar îți găsește clitorisul.

— Va trebui să mă conving.

— Nu-mi spune că Bryant e praf?

Am sorbit din cafea.

— Nu am de unde să știu. Încă nu m-am culcat cu el. Dar, în general, e destul de atent. Cred că ăsta e un semn bun.

— Doar că nu simți nimic pentru el. Sau mai e și altceva la mijloc?

Faptul că mintea mi-a zburat imediat la Chase era un semn destul de evident că, mai degrabă, era vorba despre *altceva* decât despre Bryant. De fapt, despre *altcineva*.

— E grozav. Chiar este.

— Dar...

— Nu știu. Ceva mă împiedică să duc relația noastră la următorul nivel.

— Ceva sau cineva?

Jules mă cunoștea prea bine.

— Îl mai ții minte pe tipul ăla despre care ți-am spus că l-am cunoscut la restaurant când m-am întâlnit cu Martin?

— Tipul sexy, care a inventat toate poveștile alea?

— Țla. Într-un fel, am dat din nou de el.

— Într-un fel?

— Mă rog... am dat de el de câteva ori.

— Unde?

Am ezitat, apoi am răspuns cu o întrebare, testându-i reacția.

— La birou?

Jules a pus cafeaua pe masa aflată între noi.

— Lucrează la noul tău loc de muncă? Cred că faci mișto de mine. Știi ce s-a întâmplat ultima dată când ai făcut sex cu un coleg.

— Chase nu e chiar coleg.

Exact când rosteam aceste cuvinte, șeful meu a intrat în cafenea. Ei bine, tehnic vorbind nu era șeful meu. Era șeful șefului meu. Nu știam sigur dacă asta îmbunătățea sau înrăutățea lucrurile. *Le înrăutățea, sunt sigură.*

Stăteam așezate undeva în colț, așa că am sperat că poate Chase nu ne va observa. Nu că nu mi-ar fi făcut plăcere să-l privesc ori de câte ori mi se ivea ocazia, însă știam că Jules nu era o persoană discretă. Chase a intrat, s-a așezat la coadă, apoi s-a întors cercetând încăperea. Pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva mă căuta, însă nu am avut timp să mă gândesc prea mult pentru că brusc s-a îndreptat direct spre noi.

Spre deosebire de prima zi în care am dat peste el tot aici, în dimineața asta era deja la costum. Și, la dracu'... arăta chiar și mai atrăgător decât de obicei. Avea părul încă ud și dezordonat și părea că puțin îi păsa, ceea ce îl deosebea de ceilalți bărbați îmbrăcați la costum, cu frezele pieptănate pe spate. Purta o cămașă albastră în stil franțuzesc și o cravată de aceeași culoare, cu o nuanță mai închisă. Aceasta îi atârna desfăcută în jurul gâtului de parcă o aruncase pe el și ieșise în grabă pe ușă.

Cămașa era croită la comandă, nu aveam nicio îndoială în privința asta, după felul în care i se întindea pe pieptul larg, fixă, însă nu foarte strâmtă. Lăsa să i se ghicească formele sculptate care știam că se aflau dincolo de ea, și nu le dezvăluia în mod ostentativ.

În timp ce *eu* îl priveam cu discreție cum se apropie, în ochii lui Jules a apărut o licărire și s-a holbat fără să se ascundă.

— Neața! a zis el zâmbind spre mine și salutând-o din cap pe Jules. Cum v-ați descurcat azi-noapte, tu și Pisicuța cea Urâtă? Te-a lăsat să dormi?

— Da. S-ar putea s-o păstrez ca parteneră de pat.

— Păcat.

Jules a ridicat din sprânceană.

— Pisicuța cea Urâtă? Și cine-i chipeșul acesta care vorbește cu noi?

După cum ziceam, Jules provenea dintr-o familie *foarte* deschisă. Fără paravan. Imediat ce îi încolțea ceva în minte îi dădea drumul pe toboganul abrupt de la creier și lăsa să-i năvălească afară printre buzele roz.

Chase ne-a bucurat cu zâmbetul lui larg, cu gropițe, și a întins mâna spre Jules.

— Chase Parker. Reese și cu mine lucrăm împreună.

Jules s-a întors spre mine făcând ochii mari.

— Chase, adică *Chase*, cel despre care tocmai vorbeam?

A fost rândul lui Chase să ridice din sprânceană.

— De bine, sper.

— Uită-te la tine! Cum ar putea fi ceva de rău? a spus ea.

Chase a chicotit și a clătinat din cap.

— Doamnelor, mai doriți încă o cafea? Am o întâlnire matinală la care trebuie să fug după ce-mi iau doza de cofeină.

— Cred că suntem în regulă. Dar mulțumim.

— Atunci ne vedem mai târziu la birou.

— Punctul culminant al zilei mele, l-am tachinat.

Nici nu dispăruse bine din raza auditivă că Jules s-a și pornit. A ridicat mâna, cu palma îndreptată spre mine.

— Nu-i nevoie să-mi explici de ce ți-ai pierdut interesul pentru Bryant. Tipul ăsta e delicios. Știi teoria mea, că bărbații chipeși nu sunt la fel de buni la pat precum cei mai puțin arătoși, pentru că nu au fost niciodată nevoiți să depună prea mult efort?

— Da. Așa, și ce-i cu asta?

— Nu e nevoie decât de o privire și pot să-ți spun că *el* este excepția care confirmă regula.

— Știi că e bun la pat doar uitându-te la el și după o scurtă conversație?

A devenit serioasă.

— Fără nicio urmă de îndoială, da.

Jules era sărită de pe fix, dar înclinam să fiu de acord cu ea. După cât îl cunoscusem, știam că Chase era în stare să perfecționeze orice lucru asupra căruia se concentra. În plus, era prin natura sa agresiv, ceea ce eram sigură că se traducea în a fi dominant în pat. Am oftat.

— Și e și foarte deștept.

— Sărmanul. Superb, deștept și bun la pat. Cu ce se ocupă? Lasă-mă să ghicesc... vânzări. Orice ar vinde, eu cumpăr.

— Cred că ai putea spune că face câte puțin din toate.

Jules a crezut că înțelesese. A dat din cap.

— Asistent administrativ? Nu-i nimic. Tu ai o slujbă bună. Poți să-l întreții.

— De fapt, el e CEO. Chase Parker *deține* Parker Industries. Și nu la modul în care mizerabilul de Derek Eikman va deține într-o zi Fresh Look. Chase a reușit prin forțe proprii. El a inventat majoritatea produselor pe care compania lui le vinde și conduce chiar el compania.

— O, Iisuse! Bine, bine. Stai să mă gândesc, a spus lovindu-se de câteva ori cu degetul arătător în bărbie. Deci, în mod clar, tu nu ar trebui să te culci cu el, pentru că știm foarte bine la ce a dus micul tău moment de nebunie temporară cu Derek. Dar nu există absolut niciun motiv pentru care *eu* nu aș putea să sar în pat cu bucățica aia tunată, a zis Jules ridicând din sprâncene.

— Bucățică tunată?

— Testez o nouă expresie. Cum merge?

— Nu merge.

— Ei bine, asta ar putea să funcționeze pentru amândouă. De fapt, să funcționeze pentru toți *patru*. Gândește-te. Dacă mă culc cu el, o să ți se pară prea ciudat să te culci și tu cu el. Nu ești genul de persoană care vrea să ajungă acolo unde prietenele tale și-au

înfipt deja steagurile. Deci, mental, pentru tine el va trece dincolo de limită. În cele din urmă îl vei privi ca pe o operă de artă pe care o admiri, și nu ca pe o friptură pe care vrei s-o mănânci, și asta îți va elibera apetitul pentru alt fel de mâncare, adică Bryant. Asta vă va face pe tine și pe Bryant fericiți. Și, desigur, Chase și cu mine vom fi extrem de bucuroși... pentru că amândoi vom avea parte de cel mai bun sex din viața noastră.

A ridicat din umeri.

— Problemă rezolvată. Cu plăcere.

Am răs.

— Chiar mi-era dor să te am prin preajmă tot timpul.

— Și mie. E nasol fără tine. Într-o zi trebuie să ne facem propria noastră firmă de publicitate. Vom angaja numai femei puternice în management și bărbați sexy pe post de asistenți.

— Pare un plan bun.

— Deci, ce ai de gând să faci cu Bryant și cu Șeful?

— Trebuie să dau o șansă relației cu Bryant. Viața mea nu a fost chiar plină de burlaci cu care să mă potrivesc. În ultimii cinci ani am avut o singură relație care a durat mai mult de două luni. Și știi cum s-a terminat. Alec a fost un tip de treabă, dar era atât de captivat de fosta iubită, încât îmi spunea Allison de câte ori ne-o trăgeam... de obicei, în timpul marelui lui final.

Am oftat.

— Bryant pare un tip grozav, fără „bagaj“. Ar trebui să mă culc cu el, pur și simplu s-o facem odată.

— Sună exact așa cum aș vrea să gândească persoana cu care m-aș vedea înainte să facem sex pentru prima dată. *Hai s-o facem odată.*

Capitolul 9

**Chase – În urmă cu
șapte ani**

Eddie lipsea de trei zile din locul lui obișnuit. După prânz, Peyton mă rugase să mă plimb cu ea prin cartier ca să vedem dacă nu cumva apăruse. Aveam o presimțire sumbră după ce văzusem tăietura de pe capul lui, cu o săptămână în urmă. Probabil că și Peyton simțea la fel. Am cotit un colț de stradă și mi s-a luat o piatră de pe inimă când l-am zărit. Însă nu era singur. Era hărțuit de doi polițiști. Cel înalt, ofițerul Canatalli, după ecusonul de pe pieptul mare, tocmai îl lovise pe Eddie peste picioare.

— Bună ziua, domnilor polițiști! am strigat. Cum merge?

Agentul de poliție, care nu era cu mult mai în vârstă decât mine, i-a aruncat lui Peyton o privire vicleană, apoi și-a îndreptat umerii proțăpindu-se mai bine.

— E vreo problemă?

— Nicio problemă. Doar că îl știu pe ofițerul Connolly de aici din cartier. Eu lucrez după colț.

Am arătat cu capul spre Eddie.

— El e Eddie.

Peyton a completat:

— Eddie e un prieten de-ai mei. Sunt voluntară la „Little East Open Kitchen“. E o bancă locală de alimente pe...

— Știu unde e. Micuțele ca tine n-ar trebui să stea în preajma unor astfel de oameni. Sunt periculoși. Ai putea fi rănită.

Am închis ochii știind prea bine cum va reacționa Peyton:

— *Ei sunt periculoși? Nu credeți că generalizați? E ca și cum ai spune că toți italienii sunt o gloată de mafioți, ofițer Canatalli.*

Am încercat să temperez conversația, care lua o altă direcție.

— Eddie a fost hărțuit în ultima vreme de niște tineri. Așa s-a ales cu tăietura de la cap. Peyton a fost la secție să raporteze, dar nu s-a făcut nimic în această privință.

— Un motiv în plus pentru care nu ar trebui să stea pe aici pe stradă. Tocmai îi spuneam că e timpul să o ia din loc. Comandantul vrea ca străzile să fie curate.

Polițistul l-a lovit din nou pe Eddie în picior, iar acesta și l-a retras ghemuindu-se ca să-și protejeze capul.

— Lui Eddie nu-i place să fie atins. Preferă ca oamenii să stea la câțiva metri de el.

— Și eu la fel. De-asta nu stau pe jos pe trotuar de unde pot fi luat pe sus dacă refuz să mă ridic.

Boboc ticălos!

— Haide, Eddie! Vino cu mine! i-a spus Peyton întinzând mâna spre el.

Eddie s-a uitat când la mine, când la polițiști, și din nou la mine, după care a apucat-o de mână și s-a ridicat. Și-a aruncat pe umăr o pungă mare, neagră. Din cauza greutateii, aceasta s-a deformat și, după numai doi pași, o gaură mică de pe fundul ei s-a lărgit și tot ce era în ea s-a împrăștiat pe trotuar. Polițiștii nerăbdători au început să comenteze. Niciun pic de compasiune.

Peyton, care căra pe umăr chitara, a îngenuncheat, a așezat cutia pe trotuar și a scos din ea instrumentul.

— Uite, Eddie! Folosește asta. Oricum, cutia o face mai grea.

Și-a trecut cureaua chitarei peste umăr și până la urmă Eddie a îngenuncheat și și-a îndesat totul în cutie.

Pe drumul înapoi spre birou i-am șoptit lui Peyton:

— Ce vom face cu el?

A ridicat din umeri și s-a uitat la mine cu acel zâmbet dulce căruia niciodată nu-i puteam rezista.

— Nu știu, dar e destul spațiu la tine în biroul cel nou.

Capitolul 10

Reese

Fusesem ocupată cu munca toată ziua, dar asta nu mă împiedicase să mă gândesc din când în când la șeful meu. Într-o anumită măsură, mă ajutase să-mi împart ziua în segmente. Lucrul la un slogan pentru Ceară Divină. *Visat cu ochii deschiși la șef.* Căutat cuvinte-cheie SEO. *Visat cu ochii deschiși la șef.* Prânz. *Visat cu ochii deschiși la șef.* După ce pierdusem atâta timp, nu era de mirare că se făcuse ora opt și încă mai lucram.

Când am auzit pași care se apropiau de ușa mea, pulsul mi s-a accelerat, crezând că era Chase. Mi-am mascat dezamăgirea printr-o reacție din cale-afară de entuziastă.

— Bună, Josh!

— Iar faci ore suplimentare?

— Încerc să mă pun la curent cu multe lucruri, pentru că vreau să mă integrez. Echipa ta e incredibilă. Cunoaște foarte bine produsele.

— E destul de bună. Uneori însă o perspectivă proaspătă e mai importantă decât experiența. Chase mi-a spus că două dintre cele trei concepte la care lucrăm au venit de la tine.

— A fost un efort al întregii echipe.

A zâmbit.

— Eu plec. Să nu stai prea târziu.

— N-o să stau.

În clipa în care dădea să plece, mi-am adus aminte de ceva ce tot uitasem să-l întreb.

— Hei, Josh! Crezi că o să lucrăm în weekend? Un... prieten m-a invitat să ieșim din oraș la sfârșitul săptămânii, dar nu știam dacă trebuie să venim sau nu. Lindsey a pomenit că uneori echipa lucrează în weekend când avem un proiect mare.

— Nu cred. Dar îl întreb mâine pe Chase, să văd dacă are planuri. Îi place să ne scoată din birou când avem ședințe de brainstorming în weekend.

— Bine. Mersi. O seară bună.

Câteva minute mai târziu, când îmi închideam laptopul și îmi strângeam lucrurile de pe birou, a intrat Chase. Era îmbrăcat în haine sport — pantaloni scurți largi și un tricou decolorat cu Mets. *Doamne, ce sexy arată!* Începusem să realizez că arăta bine în orice se îmbrăca.

— Porți tricoul ăla în preajma Samanthei?

— Port tricoul ăsta *din cauza* lui Sam. O scoate din sărite.

— Voi doi aveți un mod interesant de a vă purta unul cu celălalt, asta-i sigur.

— Cum a fost la cafea cu prietena ta? Ați mai vorbit despre mine după ce am plecat?

— I-am povestit cum ne-am întâlnit, atâta tot. Să nu ți se urce cumva la cap.

Sigur că toată discuția noastră *i-ar* fi hrănit egoul, dar el nu trebuia să afle asta.

— Ce dezamăgire! Speram să-i fi spus cât de *sexy* e șeful tău.

— Josh e chipeș, dar nu prea mă dau în vânt după Adrien Brody.

— Deșteapto!

— Te duci la sală?

— Da. N-am apucat să alerg dimineață din cauza întâlnirii matinale. Pleci?

— Da. Mă duc acasă la Pisicuța cea Urâtă. Cred că se enervează când o las singură prea multe ore. Mă așteaptă lângă ușă și mă sperie rău când se încruntă spre mine cu ochii ăia verzi strălucitori.

A bătut darabana în tocul ușii ca și cum s-ar fi gândit la ceva.

— Fără Brian în seara asta?

— *Bryant*. Și da, fără el în seara asta. Doar eu și Pisicuța cea Urâtă.

Pentru că a fost pronunțat numele lui Bryant mi-am reamintit din nou de weekend.

— Apropo, plănuiești să lucrăm în weekend?

— Să lucrăm în weekend?

— Mă refer la departamentul de marketing. Lindsey a zis că uneori, în timpul unui proiect mare, toată lumea participă la ședințe de brainstorming.

— N-am discutat încă despre asta.

— Bine.

— Ai planuri de weekend sau ceva de genul ăsta?

— Nu chiar. Mă rog... într-un fel. O... cunoștință m-a întrebat dacă sunt liberă.

M-a privit fix câteva secunde, apoi s-a încruntat.

— Ceva interesant?

— Long Beach Island.

Eram destul de sigură că-și dorea să știe dacă planurile mele îl includeau pe Bryant, dar am continuat intenționat să fiu vagă.

Și tot intenționat, el a continuat să mă împungă. Aproape ca un fel de joc.

— Ai o casă acolo?

— Nu. E un fel de cunoștința-unei-cunoștințe.

M-a privit din nou chiorâș, dar tot n-am cedat.

— Un weekend cu fetele?

Am negat.

A dat din cap.

— Ne vedem dimineață. Să nu stai târziu.

— Bine. Seară bună!

A dat să plece, dar s-a întors brusc.

— Știi... dacă stau bine să mă gândesc, cred că va trebui să lucrăm în weekend.

Am zâmbit larg, deși nu știam exact de ce dracului zâmbeam dacă el tocmai îmi stricase weekendul meu la plajă.

Poate pentru că, de fapt, nu voiam să merg cu Bryant.

Sau poate pentru că perspectiva de a lucra tot weekendul cu Chase era mult mai incitantă decât un weekend romantic pe plajă cu tipul cu care mă vedeam. Oricum, abia așteptam să lucrez... *un pic prea mult.*

* * *

După ce am plecat de la birou m-am oprit la restaurantul aflat puțin mai jos pe stradă și mi-am luat un sandwich cu chiftea și parmezan, conștientă că ajunsă acasă nu o să am chef să gătesc.

Dacă mai continuam cu programul prelungit la birou, mesele târzii și chiulitul de la sală, cu siguranță aveam să iau în greutate dacă nu făceam ceva în privința asta.

Poate ar trebui să mă înscriu la o nouă sală? Iron Horse era drăguță. Iar lui Bryant probabil că i-ar plăcea dacă aş deveni membru acolo. Dar pe cine păcăleam? Pe mine. Suficient că îmi petrecusem jumătate de zi sperând să zăresc o anumită persoană de la birou. Cu siguranță nu mai aveam nevoie de alte clipe în care atenția să-mi fie distrasă de acel bărbat.

În timp ce traversam strada spre metrou, mi-a bâzâit telefonul. Pe ecran a apărut numele lui Bryant. Într-un minut urma să pierd semnalul, așa că i-am respins apelul, gândindu-mă că îl voi suna când ajungeam acasă.

Afară, în fața stației era un bărbat cu părul lung și cărunt care stătea pe caldarâm. O barbă lungă îi completa înfățișarea. Avea

tenul închis la culoare, cu aspect de piele tăbăcită, probabil de la orele îndelungate petrecute în soare. Însă ochii lui, de un albastru-deschis, au fost cei care mi-au atras atenția când a ridicat privirea. Nu-mi dau seama de ce, deși era evident o persoană fără adăpost, nu arăta precum cineva care *se presupune* că este om al străzii. Părea mai degrabă blând și trist decât beat sau înspăimântător, așa cum erau mulți alți oameni pe lângă care am învățat să grăbesc pasul în timpul copilăriei petrecute în New York. Avea lângă el o cutie de chitară, cu capacul deschis, dar care era plină cu un maldăr de haine îngrijite, frumos organizate. I-am zâmbit și am mers mai departe. Mi-a răspuns zâmbind, dar și-a ferit repede privirea, de parcă nu ar fi trebuit să se uite la mine.

La jumătatea scării mi-am amintit de sendvișul uriaș cu chiftea. Am urcat înapoi treptele, l-am rupt în două și i-am dat jumătate bărbatului cu ochi albaștri și triști. Mi-a zâmbit recunoscător, dând din cap.

M-a făcut să mă simt bine, iar fundul meu cu siguranță nu avea nevoie de un sendviș întreg.

Capitolul 11

Reese

Uitasem cât de mult îmi plăcea happy hour³. Jules și cu mine obișnuiam să mergem în fiecare joi seară, când am început lucrul la Fresh Look, dar odată cu trecerea timpului, una dintre noi întotdeauna rămânea să lucreze până târziu. Ne ceream scuze și promiteam că săptămâna următoare nu mai ratam ocazia, dar apoi intervenea un termen-limită și una dintre noi nu putea să participe. Până la urmă, am încetat să ne mai facem planuri.

Dar angajații de la Parker Industries și-au făcut timp pentru happy hour, iar eu am reușit să plec de la birou la o oră rezonabilă. Lindsey era un alt brand manager din departamentul de marketing și m-am înțeles bine cu ea încă din prima zi.

Stăteam la bar, beam Godiva Chocolate Martini și mă delectam cu niște gustări în timp ce ea mă pune la curent cu toate bârfele de la birou.

— Iar Karen de la salarizare e logodită cu un tip care făcuse filme porno.

---

3 Interval orar în care barurile sau alte localuri comercializează băuturi la prețuri reduse. (N.t.)

— Filme porno?

— Chestii ușoare. Dar, dacă vrei să-i vezi scula, caută pe Google John Summers.

— Ar fi cam ciudat să-l caut pe Google pe logodnicul unei colege ca să-i văd scula.

Lindsey a strâmbat din nas.

— Nu e circumcis. E chiar urâtă. Dar e imensă.

Și-a ridicat palmele și le-a ținut la aproape treizeci de centimetri distanță.

— Ca o bătă de baseball. Acum, de câte ori mă uit la Karen, mă tot întreb cum încap acolo. Adică, ea e așa de micuță.

— Trebuie s-o cunoști pe prietena mea, Jules. E straniu cât de mult îmi amintești de ea.

Lindsey a dat pe gât restul de martini și a ridicat paharul gol spre barmaniță.

— Zi-mi despre tine. Iubit, soț, soră-soție? Care-i viața ta?

Ar fi trebuit să-mi fie mai ușor să răspund.

— Am ieșit de patru ori cu un tip care e chiar foarte drăguț. Vorbim aproape în fiecare zi.

— Foarte drăguț? Excludeți întâlnirile cu alte persoane?

Ha? Excludem?

— Nu prea am discutat despre asta. Dar eu nu m-am mai văzut cu altcineva.

Barmanița a venit în dreptul nostru cu un shaker și ne-a umplut ambele pahare. Lindsey m-a privit pe deasupra paharului ei în timp ce sorbea.

— Nu prea te dai în vânt după el.

— Ce te face să spui asta?

— Nu te-ai înviorat când ai vorbit despre el, l-ai descris drept „drăguț“, nu ești sigură dacă excludeți alte persoane și se pare că abia acum treizeci de secunde te-ai gândit pentru prima dată la asta. Asta înseamnă că nu îți pasă dacă e așa sau nu, a zis ridicând din umeri cu subînțeles. Nu te dai în vânt după el.

Am răsuflat prelung.

— Cred că ai dreptate. E un tip grozav... chiar e. Doar că lipsește ceva.

— Nu poți forța lucrurile.

Avea dreptate. Deși perspectiva de a rupe legătura cu un tip ca Bryant — unul peste care nu dădeai prea des în New York — era destul de deprimantă. Aveam nevoie să-mi ocup mintea cu altceva.

— Mai spune-mi și alte bârfe. Care-i treaba cu Samantha?

— E cam așa cum o vezi. E în companie de vreo patru ani, mi se pare. Căsătorită, fără copii din câte știu. Ea și Chase se cunosc de multă vreme. Am auzit că ar fi fost cea mai bună prietenă a iubitei lui care a murit.

— Iubita lui a murit?

— Mda. Cu câțiva ani în urmă. Cred că nu avea decât vreo 21 de ani, a spus Lindsey clătinând din cap. Tragic.

— Cum a murit? Era bolnavă sau ce?

— Un gen de accident, parcă. S-a întâmplat înainte să încep eu lucrul aici. Dar am auzit că Chase a fost afectat multă vreme. De-asta, inițial, și-a vândut produsele sub licență în loc să le distribuie chiar el. Multe dintre licențe expiră și de-asta ne ocupăm pentru prima dată de marketing, la unele dintre ele.

— Uau.

— Mda. Acum însă se pare că e bine. Oricum, în general, e într-o stare bună, a spus Lindsey rânjind. Dar și eu aș fi la fel dacă m-aș trezi în fiecare dimineață și m-aș uita la chipul ăla. Tipul e obscen de atrăgător... dacă ești genul care se dă în vânt după așa ceva.

Am râs.

— Nu e genul tău?

— Se pare că mie îmi plac bărbații care chelesc, au burtă de la multă bere și sunt șomeri. Sunt cu Al de când aveam 16 ani.

— A luat ceva în greutate de atunci, nu-i așa?

A pufnit.

— Adevărul e că nu. Cam mereu a fost așa. Dar, din nu știu ce motiv, mă crede în stare să merg pe apă. Mă tratează ca pe o prințesă.

— Bravo ție!

Câțiva colegi de la departamentul de vânzări au intrat în bar și ni s-au alăturat, întrerupând sesiunea mea de bârfe cu Lindsey. Apoi ne-am amestecat și am avut ocazia să-i cunosc și pe ceilalți. Dar mă tot gândeam la ceea ce aflasem despre Chase. Pierduse pe cineva. Așa ceva trebuie să aibă un impact puternic asupra ta, indiferent cât de deștept și de echilibrat ești.

Chiar dacă nu te distrugea, lăsa crăpături și fisuri care riscau să nu fie niciodată reparate.

Deși până la ora nouă barul se aglomerase, colegii de la birou se cam răriseră. Lindsey a plecat acasă și nu mai rămăsese decât o singură persoană de la marketing. Era timpul să mă retrag și eu. Am încercat să atrag atenția barmaniței, dar era foarte ocupată în celălalt capăt al barului.

Un bărbat care evident băuse prea mult s-a strecurat pe lângă mine și a încercat să închege o conversație, stând aproape lipit de mine.

— E culoarea ta naturală? m-a întrebat.

— Nu știi că nu trebuie să întrebi niciodată o femeie ce vârstă și ce greutate are, și dacă își vopsește părul?

— Nu știam asta, a spus, clătinându-se înainte și înapoi. Deci, dacă întreb care e numărul de telefon e în regulă?

Am încercat să fiu politicoasă.

— Așa cred, dacă nu e măritată și dacă pare interesată.

Simțeam nevoia să scap de acolo și tot încercam să-i atrag atenția barmaniței ca să-mi facă nota. A ridicat mâna, semn că mă văzuse, însă era încă ocupată cu băuturile în celălalt capăt al barului. Chiar mai aveau nevoie de un barman într-o asemenea înghesuială.

Pentru că eram blocată acolo, tipul beat a presupus că eram interesată.

— Cum te cheamă, roșcato?

A întins mâna atingându-mă pe păr.

— Te rog să nu mă atingi.

A ridicat mâinile într-un gest de batjocură, mimând că se predă.

— Îți plac femeile sau ce?

Hai că era amuzant. Pentru prima oară de când se apropiase i-am acordat în sfârșit întreaga atenție întorcându-mă cu fața spre el înainte să-i răspund.

— Presupui că îmi plac femeile doar pentru că nu vreau să mă atingi?

M-a ignorat.

— Lasă-mă să-ți iau ceva de băut, frumușico!

— Nu, mersi.

S-a aplecat și mai mult spre mine, clătinându-se în timp ce vorbea.

— Ești focoasă. Îmi place asta. Culoarea roșcată trebuie că este naturală.

În spatele meu s-a auzit o voce care m-a luat prin surprindere.

— Du-te în altă parte.

Tonul lui Chase era jos, dar dur. A făcut un pas înainte și s-a interpus pe jumătate între noi, cu fața spre bețiv.

— Eu am văzut-o primul, s-a plâns bărbatul.

— Nu cred, amice. Eu am sărutat-o în gimnaziu. Plimbă ursul!

Bețivul a bombănit ceva, dar s-a îndepărtat clătinându-se.

Chase s-a întors cu fața spre mine.

Uau. O priveliște mult mai bună.

— Mulțumesc. Politețea nu funcționa.

Evident, imediat ce bețivul nu mai era o problemă, și-a făcut apariția și barmanița.

— Cu ce te servesc, Chase?

Sau poate nu.

— Vreau o Sam Adams.

Barmanița s-a întors spre mine.

— Vrei să-ți fac nota, da?

— Pleci? Abia am ajuns. Trebuie să bei ceva cu mine.

Aș fi vrut. *Chiar* aș fi vrut. Însă știam că probabil era mai bine dacă plecam. Chase a citit ezitarea pe chipul meu.

— Fă-i nota. Adu încă una din ce bea ea și trece-o pe nota mea. Ne mutăm la o masă unde e mai liniște.

Barmanița a făcut întocmai cum i-a spus, iar eu am dat din cap zâmbind.

— Nu te refuză nimeni, nu-i așa? am zis.

— Nu dacă am un cuvânt de spus.

Un minut mai târziu, Chase ținea băuturile noastre într-o mână, iar cu cealaltă mă ghida către o masă din spate unde era mai liniște. După ce ne-am așezat, a băut din bere cu ochii la mine.

— Apropo, mersi pentru invitația din seara asta.

M-am oprit în timp ce duceam băutura la buze.

— Nici măcar nu știam că se iese joia seara. Eu sunt nouă în firmă. Ai fi putut să-mi spui despre asta.

— Am încercat. Am trecut pe la biroul tău, dar plecaseși.

De fapt mă gândisem să trec pe la Chase ca să-l anunț că mergem cu toții să bem ceva. Dar în mintea mea, suna ca și cum i-aș fi propus mai mult decât să mergă cu noi la happy hour.

— Ei bine... suntem amândoi aici și acum, am spus. Ai lucrat destul de târziu în seara asta.

— De fapt am avut planuri la cină.

Răspunsul lui m-a neliniștit... și poate m-a făcut puțin geloasă.

— Ah.

I-am simțit privirea lungă, dar i-am evitat-o în timp ce amestecam în băutura. Când în sfârșit mi-am ridicat ochii, mă privea întrebător.

— Cu sora mea, nu a fost o întâlnire. E o chestie pe care o facem în fiecare săptămână.

— Nu am întrebat.

— Nu. Nu ai întrebat. Dar ai fost dezamăgită când am zis că am avut planuri la cină.

- Nu am fost.
- Mie așa mi s-a părut.
- Cred că orgoliul îți întunecă uneori judecata.
- Așa să fie?
- Da.

— Deci nu aş stârni niciun sentiment în tine dacă ți-aş spune că am întârziat pentru că am fost ocupat să mi-o trag cu cineva?

Mi-am încleștat maxilarele, dar m-am străduit să-mi mențin o mască pe chip și am ridicat din umeri.

— Deloc. De ce m-ar deranja? Ești șeful meu, nu iubitul meu.

Surprinzător, Chase a lăsat-o baltă și a schimbat subiectul.

— Și cum îți place până acum la Parker Industries?

— Chiar îmi place. Îmi amintește mult de începuturile de la Fresh Look. Toată lumea e deschisă la minte și în permanență în legătură cu cei care folosesc de fapt produsele. Deși Fresh Look e o companie mai mică decât Parker, de-a lungul anilor au venit tot felul de investitori, care au început să controleze din ce în ce mai mult modul de promovare a produselor. În cele din urmă, conducerea a început să piardă din vedere pentru cine le promovam... pentru consiliul director sau pentru femeile care ne utilizau cosmeticele.

Chase a dat din cap înțelegător.

— Este evident că faci un compromis când apelezi la surse externe de bani. Controlul e ceva la care nu aş mai vrea niciodată să renunț. M-ar scoate din minți dacă ar trebui să dau socoteală unor oameni îmbrăcați la patru ace care n-au nici cea mai vagă idee ce e important pentru femeile care îmi cumpără produsele. De-asta ai plecat? Pentru că n-ai mai putut face promovarea așa cum credeai că era corect?

— Mi-aş dori să-ți spun că așa a fost. Dar, sincer, nu mi-am dat seama câte limite mi s-au impus până săptămâna asta când am lucrat cu Josh și echipa lui.

Chase m-a privit lung câteva secunde.

— Uneori nu știi ce-ți lipsește până când găsești.

Știam, după felul în care corpul meu reacționa când îi vedeam mărul lui Adam ridicându-se și coborând, că intram în bucluc dacă nu schimbam subiectul. Mi-am dres glasul și am clipit încercând să-mi mut privirea de la gâtul lui.

— Și... cum a fost cina cu sora ta?

— Ea e... foarte însărcinată. Nu a vorbit decât despre hemoroizi și sâni care curg. Mi-am pierdut pofta de mâncare.

Am râs.

— E la primul copil?

— Sunt aproape sigur că pentru ea e *primul nou-născut din lume*. Am văzut durerea din ochii soțului ei în această seară.

— Sunt sigură că nu e chiar *așa de rea*.

— În timpul cinei a țipat la el că *respiră* prea zgomotos. Că *respiră*. În plus, deși eram la un restaurant japonez, nu i-a dat voie să comande sushi, pentru că ea nu poate să mănânce.

— Nu-mi dau seama dacă inventezi sau nu, având în vedere predilecția ta către poveștile închipuite.

— Din păcate pentru cumnatul meu, astea sunt adevărate.

— Sora ta locuiește aici în oraș?

— În Upper East Side. S-a mutat din centru, unde era mai aproape de locul de muncă al soțului ei, ca să fie lângă jobul ei, la Guggenheim. Acum ajunge pe jos la muzeu în trei minute, iar soțul ei face naveta pierzând de trei ori mai mult timp decât înainte. Așa că, evident, ea și-a dat demisia imediat ce a aflat că e gravidă.

— Ești dur cu ea.

— Dar și ea îmi face treaba mai ușoară.

A băut și restul de bere.

— Mă duc să mai iau una. Mai vrei un pahar?

— Probabil că n-ar trebui.

A rânjit.

— Încă un pahar e pe drum.

Cât timp s-a dus să ia băuturile, am stat și m-am gândit cine era, de fapt, Chase Parker. Nu mai întâlnisem niciodată un bărbat care

să-i semene. Era un om pe care nu-l puteam descrie... părea să nu se încadreze în niciun tipar. Un om de afaceri care conduce o companie cu un succes imens... care arată mai degrabă ca un star rock, cu părul ciufulit și început de barbă. Costumele la comandă, conservatoare, îi îmbrăcau corpul sculptat, iar într-un sfârc avea un cerceș. Se vedea cu blonde cu forme generoase, se așeza lângă niște străini la cină, și se întâlnea săptămânal cu sora lui. Chiar dacă făceam abstracție de ceea ce aflasem în această seară de la Lindsey, era un om complex.

A revenit cu băuturile câteva minute mai târziu.

— Ți-a fost dor de mine?

Da.

— Ai fost plecat?

— Și unde-i Becker în seara asta?

— *Bryant.* Și nu știu sigur. Nu aveam niciun plan. Cred că e acasă.

— Povestește-mi despre el.

— De ce?

— Nu știu. Cred că sunt curios. Mă întreb ce fel de bărbat îți trezește interesul.

Tu.

— Ce vrei să știi?

— Cu ce se ocupă?

— Servicii financiare. Administrează fonduri mutuale și chestii de genul ăsta.

— Care e filmul lui preferat?

— Habar n-am. Nu ne vedem de multă vreme.

— Sforăie?

A încercat să-și ascundă rânjetul șmecheresc.

— Bridget sforăie? am contraatacat.

— N-am de unde să știu. Nu a fost în patul meu. Dar n-aș ști nici dacă tu sforăi, chiar dacă ai fi în patul meu.

— De ce? Dormi buștean sau ce?

— Nu ai dormi.

Am răs.

— Am căzut în capcană, așa-i?

— Ar trebui să scapi de Baxter și să vii direct în dormitorul meu.

De ce râdeam când el tocmai îmi spusese să-i dau papucii tipului cu care mă vedeam și să sar în patul lui? Omul ăsta mă făcea să-mi pierd simțul rațiunii.

— Și... ai și alți frați sau surori în afară de sora ta gravidă? am întrebat.

— Dacă încerci să mă răcorești, ăsta e un mod bun. O aduci în discuție pe Anna.

Am luat o înghițitură din băutură.

— E bine de știut.

— Suntem doar eu și graviduța. Tu? Ai frați sau surori?

— Doar unul. Owen. E cu un an mai mare. Trăiește în Connecticut, nu departe de părinții mei.

— Sunteți apropiați?

— Nu luăm masa o dată pe săptămână, dar da, îmi place să cred că suntem apropiați.

Owen e surd, deci nu e la fel de ușor ca atunci când ieși telefonul și vorbești, dar ne scriem mesaje tot timpul. Și stăm pe FaceConnect unde putem să scriem și să ne vedem. Când eram mici, eram nedespărțiți.

— Uau. Știi limbajul semnelor?

— Nu prea. Owen și-a pierdut auzul la zece ani în urma unui... accident. A învățat să citească pe buze mai repede decât prin semne. Mă pricep destul de bine să citesc pe buze. Obișnuiam să-mi pun dopuri în urechi și să mă prefac că sunt surdă ca el.

— Serios? Ce spun acum?

Chase a început să-și miște buzele, spunând ceva, fără să-l aud însă. Am înțeles din prima, dar m-am jucat puțin cu el.

— Hmm... nu sunt sigură. Mai fă-o o dată.

Și-a mișcat din nou buzele. De data asta a accentuat fiecare cuvânt, și era evident ce spunea. *Ar trebui să vii acasă cu mine.*

— Îmi pare rău. Cred că nu mai știu să citesc pe buze, am spus rânjind.

Chase și-a lăsat capul pe spate, iar mărul lui Adam i s-a mișcat din nou.

Doamne, mă vrăjea! Chestia aia blestemată își bătea joc de mine, sărind de sus în jos și dându-se mare. Trebuia să ies naibii din bar înainte să fac ceva ce aveam să regret mai târziu dintr-o mulțime de motive.

Mi-am terminat băutura și m-am ridicat.

— Trebuie să plec. E târziu. Îmi place să ajung devreme la birou ca să fac impresie bună șefului.

— Sunt destul de sigur că deja ai făcut-o.

— Noapte bună, Chase.

— Noapte bună, Bombonică.

Capitolul 12

Reese

Sâmbătă dimineață m-am trezit foarte emoționată. Nu în sensul că eram neliniștită, mai degrabă era genul ăla de emoție pe care aș simți-o înaintea unei întâlniri amoroase pe care o aștept cu nerăbdare. Doar că nu era o întâlnire. Ci mă duceam la lucru. *Sâmbăta.*

După ce am ieșit la alergat pentru a-mi tempera entuziasmul, am făcut un duș rece ca să-mi limpezesc mintea. Am lăsat apa să mi se scurgă pe umeri și am închis ochii în timp ce fredonam. Deși obișnuiam să fredonez, ca să mă calmez pe mine sau să-l liniștesc pe Owen, când mi-am dat seama că fredonam *Can't Get You Out of My Head* a lui Kylie Minogue, am deschis larg ochii.

Sigur că privirea mi-a aterizat pe unul dintre cele șase produse Parker care erau acum împrăștiate peste tot prin baie. Nu mi-l puteam scoate din cap, pentru că era peste tot în jurul meu... în gânduri, la muncă, *la duș*. Micuțul recipient de Scrub Divin s-a ivit din spatele șamponului și mi-a atras atenția. Mi-a venit atunci în minte că probabil avea o semnificație profundă — Scrub Divin

exfoliant pentru pielea moartă, exfoliant pentru gândurile care mi se îndreptau spre bărbatul acela.

Mi-am frecat pielea de pe tot corpul aproape cincisprezece minute încercând să-l alung pe Chase din minte. Se presupune că noul produs pentru corp nu trebuia doar să exfolieze pielea moartă, ci conținea și un compus chimic regenerativ. Când am terminat și m-am uscat, m-am enervat că pielea mea era acum incredibil de moale, în loc să fie proaspătă și curățată de ceea ce încercam să scap.

Mi-am acoperit trupul gol cu un halat scurt, de mătase, pe care l-am lăsat dezlegat și m-am dus în dormitor să iau o loțiune cu care să-mi ung pielea ca de bebeluș. Vibratorul era în spatele sertarului de la noptieră, acolo unde îmi țineam uleiul de corp preferat. Când am pus mâna pe el, mi-a trecut prin minte că aș putea să scap astfel de starea de tensiune. S-o fac? Mi l-aș scoate astfel pe Chase din cap? Poate că asta era exact ce aveam nevoie. *Trecuse* multă vreme de când fusesem cu un bărbat. Aproape opt luni.

Probabil că din cauza frustrărilor mele sexuale acumulate mă înfierbântam așa pentru un bărbat arătos. Da, probabil că asta era explicația.

Dar de ce nu eram disperată să ajung la orgasm gândindu-mă la Bryant? Și el era arătos. Și dulce. Și drăguț. Și mă dorea. Și, *la naiba, nu e șeful meu.*

Am lăsat halatul să-mi cadă, am luat bărbatul pe baterii din sertar și m-am lăsat pe spate pe pat, cu ochii închiși.

Bryant. Bryant. Gândește-te la Bryant.

Mi-a venit în minte imaginea lui Chase, în ziua în care am dat peste el la sală. *Doamne, e superb!*

Nu. Ce faci? Bryant. Gândește-te la Bryant. Bryant. Bryant. Bryant. Bryant, care îmi cumpăraseră flori acum o săptămână fără niciun alt motiv decât ca să mă vadă zâmbind. Bryant, care îmi trimite mesaje drăguțe. *Mă gândeam la tine. Sper să te văd curând. Ce-ți face pisicuța?* Stai. Nu. Ultimul era de la Chase. Cine altcineva

poate trimite propoziția asta unei femei chiar dacă pe bune se referă la o pisică? *Și de ce dracului îmi place când face asta?*

Bryant.

Chase.

Bryant.

Chase.

Zumzetul blând al vibratorului mă relaxa în timp ce închideam ochii.

Bryant.

Bryant. Gândește-te la Bryant.

Apa care se scurgea pe pieptul puternic al lui Chase.

Acel „V“. Acel „V“ sculptat.

Sfârcul cu cercei.

Încetează. Bryant.

Chase.

Bryant.

Chase.

Chase.

Chase.

Of. Frustrată de propria-mi judecată, am gemut în timp ce-mi coboram mâna pe corp.

Trebuia să încetez să mă mai gândesc la bărbatul acela, să scap de gândurile murdare cu șeful meu. Încercasem aproape orice altceva — de ce să nu-l *ademenesc* mai bine să-mi iasă din minte? Până la urmă, măcar metoda asta era mai amuzantă.

* * *

Clădirea în care locuia Chase era o casă din cărămidă cu două nivele. Mi-l imaginasem locuind într-un zgârie-nori elegant, cu portar, poate chiar într-un apartament de lux. Dar cum mergeam pe jos pe strada frumoasă, mărginită de copaci, cartierul acesta părea cumva să i se potrivească mai bine. Nimic la acest bărbat nu era ceea ce mă așteptasem să fie.

Trepte abrupte duceau din stradă spre o intrare aflată aproape la nivelul primului etaj. Ușa din față era imensă. Probabil avea cel puțin patru metri și jumătate, cu sticlă groasă cu plumb și lemn de mahon. Trei sonerii erau aliniat una lângă alta pe interiorul arcadei de la intrare, dar numai una era etichetată — *Parker*. Am tras adânc aer în piept, am sunat și am așteptat.

După câteva minute, am sunat a doua oară. Pentru că nu a răspuns nimeni, m-am uitat la ceas. Unsprezece fără trei minute. Ajunsesem mai devreme, dar nu cu mult. După un timp mi-a fost clar că nu era nimeni acasă. Am coborât câteva trepte și m-am mai uitat o dată la numărul casei, gravat pe a treia treaptă de sus. Trei sute douăzeci și nouă. Eram sigură că mă aflam la adresa corectă.

Poate e altă sonerie. Am apăsat pe altă sonerie și iar am așteptat. Tot nimic. Mi-am scos telefonul din geantă și am căutat prin e-mailuri cel trimis de secretara lui Josh ca să reverific adresa, deși eram sigură că nu mă înșelasem. Mi-am adus aminte că îmi spusese că e o coincidență destul de mare ca numărul casei lui Chase să fie același cu cel al apartamentului meu — trei sute douăzeci și nouă.

Am deschis e-mailul, am văzut că într-adevăr eram la adresa corectă... însă atunci am observat care era de fapt problema. În e-mail scria: *Îmbracă-te confortabil, nu mânca înainte și adu-ți creativitatea. Ne vedem la 1! Rahat.* Îl citisem prea repede prima oară și confundasem semnul de exclamație cu cifra unu. Ajunsesem cu două ore mai devreme. Nu e de mirare că încă nu era nimeni acolo.

În timp ce coboram treptele, am auzit în spatele meu zgomotul unei yale. M-am întors când s-a deschis ușa și am înlemnit: era Chase, doar cu un prosop în jurul taliei.

* * *

— Nu, serios, pot să plec. Am niște treburi de făcut, pe care le-am tot evitat, și oricum eu am fost cea care a încurcat treburile. Am ajuns cu două ore mai devreme și sunt convinsă că și tu ai lucruri de făcut.

Chase a insistat să intru.

Și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Rămâi. Mă duc sus să mă îmbrac, apoi fac ceva de mâncare pentru amândoi.

A arătat spre o sufragerie imensă, aflată în stânga.

— Fă-te comodă. Cobor imediat.

Am încuviințat și am făcut tot ce-am putut să *nu* mă uit la el. Însă nu avea decât un prosop pe el și, pentru Dumnezeu!, cât se poate abține o fată? Împotriva rațiunii, am aruncat o scurtă privire spre pieptul lui. Apoi când am observat o umflătură evidentă în *acea zonă* a prosopului, privirea mi-a zăbovit o clipă, iar Chase a observat.

A ridicat din sprânceană.

— Doar dacă nu cumva vrei să rămân așa.

Jenată, am clătinat din cap și m-am dus în sufragerie ca să-mi ascund roșeața din obraji. Am impresia că l-am auzit chicotind în timp ce urca.

Pentru că dispăruse, am profitat de ocazie să arunc o privire prin sufragerie. Era un șemineu uriaș, cu o poliță deasupra. Pe ea se aflau câteva fotografii înrămate pe care le-am ridicat pe rând ca să mă uit mai bine la ele. Chase împreună cu, probabil, părinții lui, la absolvirea liceului — ei zâmbeau mândri, iar el avea freza caracteristică, răvășită, și rânjea. Mai erau câteva fotografii de familie și una cu el și primarul. Însă poza de la capătul poliței m-a cucerit. O ecografie datată în urmă cu două săptămâni, cu numele pacientei: *Anna Parker-Flynn*. Se plânsese de sora lui în seara aceea, dar totuși înrămasese fotografia cu copilul ei nenăscut.

În spatele canapelei erau cele mai înalte ferestre pe care le văzusem vreodată, de cel puțin doi metri și jumătate, care începeau la circa un metru de la podea. Geamurile erau din vitralii cu plumb, colorate, iar lumina pătrundea prin ele aruncând în încăpere o prismă de culori. Sub ferestre erau încastrate rafturi cu cărți. M-am uitat la titluri — poți afla multe despre o persoană dacă știi ce citește.

*Steve Jobs: American Genius*⁴, Stephen King, David Baldacci, câteva clasice și... *Our Endangered Values: America's Moral Crisis*⁵ de Jimmy Carter.

Ha?

Chase a intrat în cameră, de data aceasta îmbrăcat, și a icnit dezamăgit când i-a sunat telefonul. Și-a cerut scuze spunând că trebuia să răspundă la un apel din străinătate. Chiar nu mă deranja. Ajunsesem pe nepusă masă cu două ore mai devreme și mă fascina să-mi bag nasul în frânturi din viața lui privată. În timp ce țipa la cineva la telefon în cealaltă încăpere, am luat o chitară veche Gibson acustică, care stătea rezemată într-un colț.

Mi-am plimbat ușor degetele pe coarde, iar sunetul mi-a răscolit vechi amintiri. Când eram mici, Owen și cu mine aveam o singură chitară. Instinctiv, am început să cânt „Blackbird”. Trecuseră ani buni de când o cântasem, și totuși notele curgeau din minte cu ușurință.

Când am terminat, l-am văzut pe Chase stând în dreptul arcadei, privindu-mă. Chipul lui, de obicei expresiv, era impasibil, aproape sever. Stătea acolo, holbându-se la mine. Poate că întrecusem măsura luând chitara.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit s-o ating.

Am pus-o cu blândețe la loc unde o găsisem, rezemată în colț.

— Nu-i nimic.

S-a întors brusc și a ieșit din cameră.

Am vrut să strig după el, dar n-am știut ce să spun.

Când a revenit în încăpere, câteva minute mai târziu, a zâmbit, dar tot nu era în apele lui.

— Vino. Fac ceva de mâncare.

L-am urmat în bucătărie. Arhitectura veche din cărămidă fusese atent conservată, dar întreaga bucătărie era dotată cu aparatură modernă, de ultimă generație, și cu granit. Vechiul și noul se îmbinau frumos.

4 *Steve Jobs: Geniul american* (N.r.)

5 *Valorile noastre pe cale de dispariție: Criza morală a Americii* (N.r.)

— Uau! E uimitoare.

M-am uitat în sus la tavanul înalt, apoi mi-am coborât privirea spre faianța cu model. Deasupra ei era un raft de care atârnav oale de cupru și tigăi. Chase a luat o tigaie și a început să scoată diverse produse din frigider. Fără să se uite la mine m-a întrebat:

— Paul McCartney sau Dave Grohl?

Voia să știe la ce versiune mă gândeam când cântasem „Blackbird“.

— Paul McCartney. Întotdeauna.

— Ești mare fană Beatles?

— Adevărul e că nu. Dar fratele meu este. Știe fiecare vers din toate cântecele.

Chase s-a întors în sfârșit cu fața către mine. Expresia îi devenise mai blândă.

— Fratele tău care e surd.

— E singurul pe care îl am.

— Câți des?

— Au trecut ani de când am cântat ultima oară. Sunt puțin șocată că mi-am amintit acordurile. Degetele mele au început pur și simplu să cânte... probabil pentru că am cântat-o de zece mii de ori când eram copii. Nu știu decât patru cântece. „Blackbird“ era preferatul lui Owen înainte să-și piardă auzul. De la el am învățat să-l cânt, după ce a surzit complet. Ținea chitara, simțea vibrațiile și cânta.

— Ce frumos!

— Mda. Ciudat, însă muzica a fost o legătură importantă între noi cât am crescut împreună. Obişnuiam să jucăm un joc în care eu fredonam cântece, iar el îmi atingea fața și încerca să să-și dea seama ce cântam, după vibrații. Era foarte bun la asta. *Foarte* bun. Nu trebuia decât să fredonez câteva note și el deja știa cântecul. De-a lungul anilor, a devenit limbajul nostru secret... un mod de a-i comunica gândurile mele fără ca altcineva să le afle. Uneori, când mergeam acasă la mătușa Sophie, știam că ea se furișea și își turna gin în cana de cafea. Credea că niciunul dintre noi nu știe. Dar după a

treia cană de „cofeină“ începea să vorbească un pic mai împleticit. Așa că atunci când suna la noi acasă, eu răspundeam, îi dădeam mamei noastre telefonul și apoi fredonam „Comfortably Numb“ a trupei Pink Floyd. Owen îmi cuprindea fața două secunde și apoi ghicea cu cine vorbea mama la telefon.

Chase a râs.

— Grozav.

— Încă o mai fac de multe ori și nici măcar nu-mi dau seama. În timp ce fac ceva, îmi dau seama că fredonez un cântec care îmi exprimă gândurile.

— Ei bine, să sperăm că nu o să fredonezi Johnny Paycheck prea curând.

— Johnny Paycheck?

— Cântă „Take this Job and Shove It“. Aș prefera să aud niște Marvin Gaye pe buzele alea.

— Dă-mi voie să ghicesc, „Let's Get it On“?

— Știi că și tu o să o fredonezi, nu?

— Ai o singură „melodie“ în cap.

S-a uitat la mine ciudat, părând aproape nedumerit de propriul răspuns.

— În ultima vreme, cred că da. Mi-e gândul mereu la o fată aprigă. Are atitudinea la fel de înflăcărată ca părul.

Am râs, ca și cum ar fi fost o glumă, dar ceva îmi spunea că era sincer, că el *chiar* se gândea la mine tot timpul. Sau poate că era doar o speranță din capul meu cu o singură „melodie“.

— Și cum și-a pierdut auzul fratele tău? Ai zis că a fost un accident. O accidentare la sport sau ceva de acest gen?

Deși nu-mi plăcea niciodată să spun povestea, m-am gândit că dintre toți Chase ar înțelege-o cel mai bine, ținând cont de ceea ce aflasem despre prietena lui. Mă gândisem destul de mult la ce îmi spusese Lindsey. Mă făcuse să mă întreb dacă nu cumva experiențele

pe care le trăiserăm în trecut — atât eu, cât și Chase — erau un fel de legătură nerostită între noi.

— Când aveam nouă ani, iar Owen avea zece, s-au spart mai multe case în cartier... mai multe furturi, comise în timp ce proprietarii erau plecați. Owen și cu mine eram copii cu cheia de gât. Părinții noștri plecau la muncă înainte ca noi să o luăm spre școală și se întorceau acasă după ce veneam. În plus, nu se înțelegeau, iar tata pleca deseori cu zilele de acasă, astfel încât casa era mai mult goală în cea mai mare parte a timpului. Într-o marți, ne-au dat drumul acasă de la școală mai repede, pentru că profesorii aveau un fel de ședință. Am ajuns acasă mai devreme, iar când am intrat în casă, erau doi bărbați care ne jefuiau.

— Rahat! N-am știut, Reese. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac presupuneri.

— E în regulă. Nu vorbesc prea mult despre asta. Însă face parte din ceea ce sunt, din ceea ce este Owen, fie bine, fie rău. Chiar dacă avea doar zece ani, Owen m-a împins afară pe ușă și a început să țipe după ajutor. Unul dintre tipi, care ținea în mână Xbox-ul nostru, l-a folosit pe post de bătă și l-a lovit pe Owen în cap... i-a fracturat osul temporal și i-a retezat un nerv, o contuzie din cauza căreia a stat în spital câteva zile și a suferit pierderea senzorieurală a auzului.

— Iisuse Hristoase! Erați niște copii.

— Ar fi putut fi mai rău... cel puțin așa a zis mereu Owen. A fost un copil destul de fericit chiar și după ce și-a pierdut auzul.

— Și tu? Ai pățit ceva?

— În timp ce așteptam ambulanța și încercam să am grijă de Owen, am căzut și m-am tăiat la mână într-o bucată de metal zimțat de la Xbox-ul spart.

Am ridicat mâna dreaptă și i-am arătat cicatricea abia vizibilă în formă de stea aflată între degetul mare și cel arătător.

— Nici n-am avut nevoie de copci, s-a vindecat singură, am spus râzând. E amuzant. Owen e cel care poartă povara în urma suferințelor fizice, dar nu își face prea multe griji. Eu, pe de altă parte, am

scăpat nevătămată și totuși sunt cea care are o mulțime de încuieri la ușă și o pornire compulsivă de a verifica bancheta mașinii și în spatele perdelei de duș de mai multe ori pe zi. Parcă mi-e frică și de umbra mea.

— Dar alegi să verifici bancheta în loc să nu conduci?

Nu eram sigură ce voia să spună.

— Cred că da. Da.

— Asta nu înseamnă că ți-e frică. Când îți este frică, lași teama să-ți controleze viața, o lași să te împiedice să faci ceea ce îți dorești. Dar tu o înfrunți și trăiești, ceea ce este un lucru curajos.

Și se întâmpla din nou. Acea conexiune invizibilă între noi pe care o simțisem încă din seara în care ne întâlniserăm prima oară. Nu o înțelegeam, nu o puteam explica sau vedea, dar totuși eram sigură că era acolo. Pur și simplu știam că mă înțelegea și asta mă făcea să vreau să-l înțeleg și eu. Nu ar fi putut alege să spună ceva mai potrivit.

— Ți mulțumesc că spui asta. Nu știu de ce, dar întotdeauna mi se pare că știi ce am nevoie să aud.

Apoi l-am luat puțin peste picior.

— Cred că și atunci, pe holul restaurantului, când mi-ai spus că sunt o scorpie.

Chase s-a uitat la mine.

— I-au prins pe făptași?

— A durat câteva luni, dar în cele din urmă i-au prins. Cred că am dormit douăzeci și patru de ore după ce au fost arestați. Mă duceam să dorm pe podea în camera lui Owen și orice sunet, oricât de mic, mă trezea.

— Îmi pare rău că ai trecut prin asta.

— Mulțumesc.

Întotdeauna mă întristam când vorbeam despre ziua aceea, dar, într-un fel, astăzi mă simțeam ciudat de ușurată și pregătită să trec la subiecte mai ușoare.

— Deci, gătești, așa-i?

— Am câteva trucuri în mânecă.

— Să vedem ce poți face, Șefule.

Chase a pornit grătarul cuptorului și a pus pe el câteva felii de pâine integrală. Apoi a scos cea mai ciudată combinație de ingrediente, printre care ananas, cremă de brânză și o pungă de caju.

A început să taie ananasul, a zâmbit și mi-a întins o bucată peste insula de bucătărie.

— Ești pretențioasă la mâncare?

— De obicei, nu. Îmi place să experimentez.

— Deci mă lași să-ți ofer ce vreau eu?

Am ridicat din sprâncene.

— Mă refeream la o surpriză din ananas-cremă de brânză-caju.

Dar îmi place mai mult ce ai tu în cap.

Flirtul revenise, iar stânjeneala din sufragerie părea să fie istorie, deși încă simțeam nevoia să vorbesc despre asta. M-am uitat la el și i-am spus aproape în șoaptă:

— Îmi pare rău pentru mai devreme... pentru că am luat chitara și am cântat la ea. N-ar fi trebuit să fac asta. Mi s-a părut că te-a deranjat.

Pentru scurt timp și-a îndreptat privirea în altă parte.

— E în regulă. Nu-ți face griji pentru asta. Oricum adună praf de ani de zile. Cineva ar trebui să cânte la ea.

— Tu nu cânți?

— Nu.

Nu a mai spus nimic altceva, așa că am abandonat subiectul.

Sendvișurile ciudate pe care le-a preparat s-au dovedit delicioase și am stat în bucătărie legând o conversație în timp ce mâncam.

— Casa asta e frumoasă, i-am spus. Recunosc, aș fi zis că ești mai degrabă genul care locuiește într-un apartament de lux sau într-un zgârie-nori decât într-o casă de cărămidă. Dar, după ce am văzut-o, mi se pare că ți se potrivește.

— A, da? Nu prea îmi dau seama ce înseamnă asta. E de bine?

Am zâmbit.

— Este.

— Spune-mi, Brice locuiește într-un apartament de lux sau într-o casă de cărămidă?

— *Bryant*. Și locuiește într-o clădire de apartamente obișnuită. Ca mine.

— Și asta e genul de tip după care te uiți în mod normal?

— Genul meu par a fi mai degrabă mincinoșii, ratații și lipitoarele. Nu prea am avut noroc în viața amoroasă în ultimii... nu știu... doisprezece ani.

— Doar atât, doar doisprezece ani? E doar o perioadă de abstenență. Sunt sigur că se va încheia cât de curând.

Am chicotit.

— Da, sunt sigură.

— Spune-mi despre Barclay. El ce gen e? Mincinos, ratat sau lipitoare?

Am clătinat din cap.

— *Bryant* nu e niciunul dintre ele.

Am mestecat ultima bucată din gustarea pe care Chase o pregătise gândindu-mă că era rândul lui să vorbească. Însă nu a făcut-o. În schimb, mă urmărea cum mestec și aștepta să continui.

— Sunt destul de sigură că el chiar e un tip de treabă.

— Atunci de ce nu te-ai culcat cu el până acum?

— Cred că ai o obsesie nesănătoasă pentru viața mea sexuală. Am impresia că e a treia oară când mă întrebi despre relația mea cu *Bryant*.

Chase a ridicat din umeri.

— Sunt doar curios.

— În legătură cu viața mea sexuală?

— Sau cu lipsa ei. Da.

— De ce?

— Sincer, n-am nici cea mai vagă idee.

— Ei bine... când a fost ultima oară când ai făcut *tu sex*?

Chase s-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a încrucișat brațele la piept.

— Înainte să te cunosc.

Nu aveam idee unde ducea conversația noastră sau ce însemna, dar discuția asta a excitat fiecare nerv din mine.

— Abstenență? am întrebat.

— I-ai putea spune și așa, a răspuns el.

— I-aș putea spune și așa? Ce fel de răspuns e ăsta? Cum altfel i-aș putea spune?

Chase s-a aplecat spre mine.

— Ai putea spune că o aștept pe femeia cu care chiar vreau să mă culc să devină disponibilă ca să acționez.

Am înghițit în sec. Câteva minute, am rămas în tăcere uitându-ne pur și simplu unul la celălalt. O parte din mine voia să ia telefonul și să rupă relația cu Bryant, chiar atunci, chiar acolo.

Celaltă însă, mai sănătoasă la minte, își amintea că frumoasa ființă aflată în fața mea era șeful meu.

— Ai avut vreodată o aventură la birou? am întrebat ridicând bărbia.

Vedeam un milion de răspunsuri trecând prin mintea lui Chase. Nu știa cum să răspundă. Înțelept, a ales să spună adevărul.

— Da.

— Și eu. N-a ieșit prea bine.

Mi-a susținut privirea, fără să dea înapoi.

— Păcat. Știi cum e vorba aia, dacă nu reușești la prima încercare, perseverează.

Când ochii i-au coborât pe gura mea și s-a lins pe buze înainte de a-și ridica din nou privirea, mi-am dat seama că era momentul să schimb subiectul.

M-am ridicat brusc.

— Ce zici de un tur al casei?

— Bineînțeles. Aș vrea să-ți arăt în mod special o anumită cameră.

Capitolul 13

Reese

Eram foarte veselă după toată ziua petrecută la birou, aproape că-mi venea să zbor. Nu mai rămăseserăm decât eu și Josh pe terasa lui Chase de pe acoperiș — și Chase, desigur. Ceilalți patru, inclusiv Lindsey, plecaseră. Josh și cu mine rămăseserăm să bem o bere la finalul zilei.

Afișam un zâmbet ridicol de mare.

— Cu riscul de a mă face complet de râs, trebuie să vă spun că azi a fost uimitor. Nici nu-mi aduc aminte când m-am bucurat atât de mult să lucrez la ceva. De fapt, nici nu cred că s-a întâmplat vreodată.

Josh a arătat cu sticla de bere spre mine.

— Chiar s-a simțit bine. Al naibii de bine. Însă cred că în mare parte ți se datorează chiar ție, Reese. Fiind nouă în grup, ne-ai influențat pe toți... mai ales pe Chase.

Moment în care și-a îndreptat privirea spre el.

— Nu te-am mai văzut așa de încântat de ani de zile. Azi parcă a fost mai degrabă o lansare de produs decât o campanie de rebranding. Totul a avut un suflu nou.

Chase stătea sprijinit pe spătarul unui șezlong. Purta ochelari de soare negri, dar chiar și așa îi simțeam privirea îndreptată asupra mea.

A încuviințat și a spus:

— A fost bine. A trecut mult timp de când ceva a fost atât de bine.

După câteva minute, Josh a dat pe gât restul de bere.

— Trebuie s-o-ntind. Elizabeth vrea să merg în seara asta la o degustare de prăjituri. De când naiba tot ce ține de nuntă a devenit un eveniment în sine? A trebuit să merg la o degustare de mâncare, la o prezentare a trupei și la o petrecere de prezentare a florilor. Vegas sună din ce în ce mai bine.

— Stai să vezi ce urmează, a zis Chase ridicându-se. Anna a avut o petrecere de mireasă, o petrecere de anunțare a sarcinii și o petrecere de dezvăluire a sexului copilului. Abia ești la început, amice.

— Ce naiba e o petrecere de dezvăluire a sexului copilului?

— Viitorii părinți dau unei cofetării un plic sigilat în care e trecut sexul copilului, iar cofetarul pune glazură roz în prăjituri dacă e fată sau albastră dacă e băiat. Apoi dau o petrecere și toată lumea află în același timp, inclusiv viitorii părinți. Curată. Tortură. Blestemată. Ce s-a ales de vremurile când ieșea copilul și medicul îi dădea o palmă și striga *e băiat* acoperind plânsetele?

— O, mersi. Acum de-abia aștept să mi se întâmple toate astea.

Chase l-a bătut cu palma pe spate prietenește în timp ce se îndreptau spre scară.

— Cu plăcere.

Când am coborât la parter, am observat mizeria din sufragerie și bucătărie. Chase comandase cina și peste tot erau numai vase și hârtii rămase după sesiunea de lucru.

— În ce zonă mergi, Reese? m-a întrebat Josh. Chem un taxi până în centru, poate vrei să mergem împreună.

— Stau în cealaltă parte a orașului. Dar mai rămân un minut să-l ajut pe Chase să strângă.

Josh a aruncat o privire peste umărul meu și a observat dezordinea rămasă.

— La naiba! Mersi. Ți rămân dator, Reese. Ne vedem luni.

Chase se dusese să-l conducă pe Josh, iar când a revenit făcusem deja aproape jumătate din treabă. Strânsesem gunoiul, curătasem farfuriile și tocmai le puneam în mașina de spălat vase când l-am simțit pe Chase apropiindu-se în spatele meu. Mi-a cuprins cu blândețe obrazul în palmă, iar eu m-am oprit din ce făceam.

— Continuă.

Inițial, am crezut că se referea să continui cu vasele. Dar apoi mi-am dat seama că fredonam. Zâmbind, am continuat melodia. Din fericire, nu era Owen. Aș fi fost îngrozită dacă ar fi ghicit cântecul pe care îl fredonam.

— „Thinking Out Loud“, Ed Sheeran.

— Nici pe-aproape, am spus râzând.

— „I Don't Mind“, Usher.

Am clătinat din cap.

— Ți dai seama că melodiile astea două n-au nicio legătură una cu alta, nu?

Am terminat de pus vasele în mașina de spălat, timp în care Chase a rearanjat obiectele de mobilier. Ne mai priveam din când în când în timp ce făceam treabă.

— Ai planuri pentru seara asta? m-a întrebat el.

— Nu. Nu știam la ce oră vom termina. Tu?

— Nu. Vrei să mai împărțim o bere?

— Sigur. De ce nu?

A luat două sticle de Sam Adams din frigider și ne-am așezat pe canapeaua din sufragerie. A deschis una, pe care mi-a dat-o, după ce a luat o înghițitură din ea, punând-o pe cealaltă, nedesfăcută, pe măsuta de lângă el.

Am luat sticla.

— Nu credeam că vrei să spui că vom împărți *la propriu* o bere.

Am sorbit și i-am dat-o înapoi. Din instinct, mi-am dus degetele la buzele ude ca să șterg berea rămasă pe ele. Mi-am dat seama atunci că nu era doar bere pe buzele mele — și *Chase* era pe buzele mele. Ochii lui au urmărit traiectoria limbii în timp ce-mi lingeam buzele umede. Felul în care mă privea mi-a trimis furnicături prin tot corpul, în *unele locuri* mai mult decât în altele, excitându-mă.

Dorița a crescut cât timp ne-am băut berea în tăcere, apoi a deschis capacul celeilalte sticle. Niciodată nu crezusem că ceva așa de inocent putea semăna atât de mult cu un preludiv. *Se duse pe apa sâmbetei toată teoria mea cu eliberarea minții de gândurile la el.*

— Suntem în afara programului, așa-i?

Mi-a pasat sticla.

— Hmm... nu prea știu cum funcționează în weekend. Practic, nu e o zi de muncă, dar totuși astăzi am lucrat. Însă, așa zice că, și dacă sâmbăta ar face parte din săptămâna de lucru, acum suntem în afara programului.

— Deci nu mai sunt șeful tău acum, nu?

— Cred că nu.

Am rânjit și am sorbit lung din berea noastră.

— Ei bine, atunci... n-ar fi deplasat dacă ți-aș spune că dimineață, la duș, am închis ochii și m-am gândit la tine în timp ce... m-am ocupat de mine.

Tocmai eram pe cale să înghit când am realizat ceea ce tocmai spusese. M-am înecat.

Am tușit și am spus răgușită:

— Ce-ai făcut?

— Judecând după reacție, cred că m-ai auzit bine.

Mi-a luat berea din mână.

— De ce mi-ai spune asta?

— Pentru că e adevărat. Și m-am gândit să joc cu cărțile pe masă. Tu nu faci sex. Eu nu fac sex. M-am gândit că poate putem rezolva problema asta împreună.

— Eu nu am o problemă.

— Atunci de ce nu faci sex?

— Tu de ce nu faci?

— Pentru că aş vrea să fac cu tine, iar tu nu mi-ai dat de înţeles că vrei. *Încă.*

A dus berea la buze și m-a privit în timp ce bea.

— Nu-mi vine să cred că avem conversația asta. Știi doar că mă văd cu cineva.

— Știu. De-asta avem conversația asta. Dacă nu te-ai vedea cu cineva, te-aș cocoța pe blatul ăla de bucătărie și, în loc să-ți spun, *ți-aș arăta* ce vreau să-ți fac.

— Chiar așa?

S-a apropiat mai mult.

— Da.

— Și dacă nu îmi place de tine în acel sens?

Privirea lui Chase a coborât și a zăbovit pe sfârcurile mele. *Sfârcurile mele foarte tari.*

— Corpul tău e de altă părere.

— Poate doar îmi e frig.

S-a apropiat și mai mult.

— Așa să fie oare? Ți-e frig, Reese? Pentru că de fapt pari puțin înfierbântată. Îmbujorată chiar.

— Ești șeful meu.

— Nu acum. Ai zis-o chiar tu adineauri.

— Dar... chiar dacă nu m-aș vedea cu Brice...

— Bryant, m-a corectat Chase rânjind.

O, Doamne!

— Bryant. Chiar dacă nu m-aș vedea cu *Bryant*. Și chiar dacă aş fi atrasă de tine...

— Ești.

— Încetează să mă întrerupi. Încerci să mă derutezi. După cum spuneam, chiar dacă Bryant nu ar fi în peisaj, iar eu aş fi *nițel* atrasă de tine, tot nu se poate întâmpla. Chiar îmi place slujba asta și nu vreau s-o dau în bară.

— Și dacă te concediez?

— Probabil că nu ar fi cea mai bună cale ca să mă bagi în patul tău.

— Atunci spune-mi tu care e.

Am chicotit.

— Pari destul de disperat.

Deși ne tachinam, răspunsul lui era serios.

— Acum mă simt destul de disperat.

Și eu eram la fel, dar voiam să înțeleagă cu adevărat ce aveam în cap.

— Pot să fiu sinceră cu tine?

— M-aș supăra dacă nu ai fi.

— Am avut un fel de... relație la birou. Mă rog... nu a fost chiar o relație. Mai degrabă o pierdere temporară a rațiunii după ce am băut prea mult din spiritul sărbătorilor. Niște Schnapps Martini cu mentă. Mă rog, înțelegi ideea.

— Da. Din păcate, da. Te-ai culcat cu cineva de la muncă. Stai. Ar trebui să mai iau o bere. Am senzația că povestea asta n-o să-mi pice bine.

Chase s-a ridicat și a revenit cu alte două beri. De data aceasta, le-a desfăcut pe ambele și mi-a dat una.

— Asta e a mea?

— Pari să ai nevoie.

Am zâmbit recunoscătoare.

— Mulțumesc. Ai dreptate.

Am tras adânc aer în piept și am continuat:

— Ei bine, mi-a plăcut vechiul loc de muncă. Timp de șapte ani mi-a ocupat cam toată viața. Am avansat de la stagiară la director. Am ieșit la întâlniri, dar nu am avut nicio relație serioasă timp de cinci ani. Pe scurt, s-a întâmplat să mă culc cu un coleg.

— S-a întâmplat?

— Peppermint Schnapps Martini la petrecerea de Crăciun de la birou. Nu mă judeca.

Chase părea amuzat și avea o licărire în ochi. A ridicat mâinile în semn de apărare.

— Nu te judec. A fost o seară grea și te-ai lăsat dusă de val. Am trecut prin asta.

— Tipul s-a dovedit a fi un gunoi. Două zile mai târziu, de Crăciun, și-a anunțat logodna cu iubita lui cu care era împreună de multă vreme. Mie îmi spusese că era singur.

— Pare un ticălos.

— Era. Și asta nu e partea cea mai rea. I-am spus părerea mea despre el și am fost la rândul meu o ticăloasă. Câteva luni mai târziu, a fost promovată și a devenit șeful meu.

— Rahat.

— Da. Și ca totul să fie și mai rău, nu știe absolut nimic despre marketing.

— Cum a primit jobul?

— E băiatul patronului.

Chase s-a posomorât, dar a aprobat din cap.

— Înțeleg. N-o să te mint spunându-ți că nu sunt dezamăgit, dar înțeleg.

— Da?

— Sigur. Nu vrei să-ți distrugi cariera pentru o noapte de plăcere fizică.

— Exact.

— Deși acea plăcere fizică ar începe cu mine, la degetele tale de la picioare și așa continua mai departe, în sus. Încet. Ore în șir.

— Ore?

Cuvântul acesta abia șoptit, mi-a ieșit totuși pe gură pe un ton ascuțit.

Chase a încuviințat și a afișat un rânjet sexy.

— Sunt dispus să accept provocarea.

— Ce provocare?

— Să aștept. Sau să te fac să cedezi. Una sau alta.

— Ai de gând să aștepti până când n-o să mai lucrez aici? Și dacă o să rămân ani în șir?

— Nu vor fi ani.

M-am încruntat.

— Vei ceda până atunci.

* * *

Bryant: *Cum a fost azi la muncă?*

Când am primit mesajul tocmai coborâsem din tren. Am tras adânc aer în piept, gândindu-mă cu groază la ce avea să urmeze, dar știam în adâncul sufletului că așa era corect.

Reese: *A fost bine. Chiar foarte productiv. Sunt aproape de casă, dar aș ieși să beau ceva. Ai chef să vii cu mine? Poate la The Pony Pub?*

Micul bar era liniștit și se afla la jumătatea drumului dintre apartamentele noastre. Acolo fusesem la prima noastră întâlnire.

Bryant: *Absolut. Ne vedem în jumătate de oră?*

Reese: *Perfect. Pa!*

Capitolul 14

**Chase – În urmă cu
șapte ani**

— Încă un Jack și o cola, am zis ridicând mâna spre barman.

De obicei, eram pe la jumătatea primului pahar când venea Peyton, dar tocmai îl începeam pe al doilea, ceea ce însemna că era târziu, chiar și pentru ea.

Am luat telefonul și i-am scris un mesaj.

Chase: Ai întârziat mai mult decât de obicei.

Peyton: Ajung în zece minute. Dacă nu, mai citește mesajul o dată.

Am chicotit.

A apărut când eram la jumătatea celui de-al doilea pahar. M-a cuprins în brațe din spate.

— Pot să-ți fac cinste cu o băutură?

— Sigur. Iubita mea e pe drum, dar întârzie, așa că mi-ar prinde bine puțină companie.

M-a lovit în abdomen.

— Puțină companie, ha?

Am întins mâna la spate, am cuprins-o în jurul taliei și am tras-o în poala mea dintr-o mișcare.

A chicotit și orice supărare legată de faptul că întârziase patruzeci și cinci de minute s-a evaporat instantaneu. Din nou.

— De data asta ce scuză ai?

— Am avut niște chestii de care a trebuit să mă ocup.

Mi-a răspuns mutându-și privirea în altă direcție, semn că trebuia să insist cu întrebările.

— Ce chestii?

A ridicat din umeri.

— Niște chestii. Pentru adăpost.

M-am încruntat.

— Adică... să despachetezi cutii cu mâncare donată? Sau să speli vasele după masă?

— Da. Doar niște treburi. Chestii de-astea.

A încercat să schimbe repede subiectul.

— Ce bei? Jack cu cola?

Acum eram sigur că punea la cale ceva. Și puteam ghici despre ce era vorba.

— Mda. Jack și cola. Tu, ca de obicei?

Mi-a sărit din poală și și-a tras un scaun lângă mine.

— Da, te rog. Cum a fost ziua ta?

După ce am chemat barmanul și am comandat un Merlot pentru ea, i-am răsucit scaunul spre mine.

— L-ai urmărit din nou în seara asta, așa-i?

Și-a lăsat umerii să cadă, însă nu a încercat să mintă.

— Azi avea un ochi învinețit. Iar rana de la cap i s-a redeschis. Probabil că avea nevoie de copci încă de prima oară. Acum arată mai rău și pare infectată.

— Îmi place că îți pasă. Sincer. Dar trebuie să lași poliția să-și facă treaba.

Am greșit spunând asta.

— Să-și facă treaba? Tocmai asta e problema. Ei nu consideră că e treaba lor să se asigure că oamenii străzii sunt în siguranță. Singurul moment în care îi bagă în seamă e atunci când stau pe jos într-un cartier care e prea drăguț. Serios, nu m-ar mira dacă ar instala țepi metalici în fața clădirilor, cum sunt cele de pe podurile feroviare pentru ca porumbeii să nu-și facă cuib.

— Nu vreau să urmărești oameni fără adăpost în parcuri, unde e periculos pe timp de noapte.

A pufnit.

— Am vrut doar să aflu unde se ducea ca să merg mâine înapoi la poliție și să le spun să patruleze mai bine zona.

— În ce parc l-ai urmărit?

— Știi vechiul pod din centru, pe care l-au restaurat? Cel pietonal, în apropiere de Strada 155?

— Te-ai dus până în Washington Heights?

— De sus arată bine, dar sub el nu s-a făcut curățenie. Cred că politicienii și-au strâns mâinile și au făcut poze sus, în timp ce sub ei era o groapă de gunoi. Știi că e un adevărat orașel plin de oameni acolo, sub viaduct?

— Peyton, trebuie să încetezi cu rahatul ăsta. Știu că vrei să ajuți, dar e periculos în locurile acelea.

— Încă era lumină și nu am ajuns chiar până în tabără.

— Peyton...

— Serios. Totul va fi bine. Mâine o să trec pe la cea mai apropiată secție de parc. Să sperăm că polițiștii de acolo își aduc aminte că slujba lor e să servească și să protejeze *toți* cetățenii acestui oraș.

— Promite-mi că nu mai faci astfel de rahaturi.

A zâmbit, s-a apropiat de mine și m-a cuprins după ceafă. Și-a trecut cu blândețe degetele peste pielea mea și mi-a spus:

— Promit.

Capitolul 15

Reese

La birou nu era la fel când Chase lipsea. Bine, eram ocupată și aveam o groază de lucruri de făcut, cât pentru o lună — pe care de altfel le făceam cu plăcere —, dar îmi lipsea să-l văd în timpul zilei. Plecase de doar două zile într-o călătorie de afaceri, dar mi se făcuse dor de el încă din prima zi.

Joi seara, târziu, eram cufundată în schițarea prezentărilor pentru o întâlnire — un eșantion reprezentativ de femei pe care urma să testăm câteva sloganuri de marcă și machete cu ambalaje — când mi-a bătut telefonul.

Vederea numelui lui Chase m-a făcut să zâmbesc.

Chase: *Ți-e dor de mine?*

Îmi era, dar evident nu trebuia să-l încurajez.

Reese: *Ai plecat undeva?*

Chase: *Ce drăguț!*

Reese: *Și mie mi s-a părut la fel.*

Chase: *M-am gândit la micul nostru acord.*

Reese: *Ce acord? Nu-mi amintesc să fi fost de acord cu ceva.*

Chase: *Exact. De aceea trebuie să discutăm. Să negociem termenii.*

Bărbatul acesta făcea omizile să se preschimbe în fluturași pe care îi simțeam dând din aripi la mine în stomac. M-am lăsat pe spătar și m-am rotit cu scaunul până am rămas cu spatele la ușa deschisă de la birou. Era târziu și nu mai erau decât câțiva colegi pe etaj, dar simțeam nevoia de intimitate în timp ce scriam zâmbind.

Reese: *Termeni? Discutăm despre un contract de afaceri?*

Mi-am scos piciorul afară din pantoful drept pe care l-am ținut agățat de degetul mare în timp ce priveam cele trei puncte săltărețe de pe ecran. Eram demnă de milă la cât de nerăbdătoare deveneam așteptând.

Chase: *Rămâne valabil faptul că este exclus să ne petrecem timpul în pat din cauză că sunt șeful tău?*

Reese: *Da.*

Chase: *Atunci vreau timp în afara dormitorului.*

Reese: *Ne vedem tot timpul la birou.*

Chase: *Vreau mai mult.*

Inima mea a palpitat patetică. Și eu vreau mai mult.

Reese: *În ce fel, mai mult?*

Chase: *Cred că pentru asta e nevoie de o discuție față în față.*

Reese: *Ca o întâlnire?*

Chase: *Nu o văd ca pe o întâlnire. Mai degrabă, o întrevvedere de afaceri, în timpul căreia negociem termenii care conduc la rezultate depline ale contractului, pe viitor.*

Reese: *Iar acele rezultate depline ar fi...*

Aproape am căzut de pe scaun când am auzit vocea lui Chase în spatele meu.

— Tu, în patul meu, evident.

M-am rotit cu tot cu scaun.

— Credeam că ești plecat până mâine.

— M-am întors mai devreme. Aveam niște afaceri presante.

— De când stai acolo?

— Nu de mult timp, a zis arătând spre fereastră. Dar ți-am văzut reflexia în geam și mi-a făcut plăcere să-ți urmăresc chipul în timp ce tastezi.

— A, ești un voyeur!

— Dacă nu pot avea, măcar să privesc. E o ofertă?

Chase părea nebărbierit de o zi sau două. Mă întrebam cum s-ar simți barba aceea pe obrazul meu... pe interiorul coapselor... Avea nodul de la cravată lărgit, sacoul atârnat pe braț, iar mânecile cămășii erau suflecate, lăsând la vedere antebrățele musculoase. Aveam o slăbiciune evidentă pentru antebrățe. Când mi-am desprins într-un final privirea, a părut încântat de stânjeneala mea.

— Ce ai întrebat? am bâiguit.

Rânjind cu subînțeleș, mi-a spus:

— Ce zici de cină? Ai apucat să mănânci?

Am ridicat batonul proteic de pe birou, pe care nu apucasem să-l desfac.

— Încă nu.

Mi-a făcut semn cu bărbia spre hol.

— Haide, dă-mi voie să-ți fac cinste cu o cină. Nu pot să-mi las angajații să muncească douăsprezece ore pe zi și să flămânzească.

Pentru că nu am acceptat imediat, a oftat.

— Nu e o întâlnire. Doar mâncăm împreună. Asociații în afaceri fac asta tot timpul.

Mi-am luat geanta din sertar și am închis laptopul.

— Bine. Dar nu e o întâlnire.

— Sigur că nu.

— În regulă atunci.

Mi-a făcut cu ochiul.

— E o negociere.

Se pare că luasem problema negocierii foarte în serios pentru că nici nu ajunseseam la lift și deja devenisem dificilă.

— Ai fost vreodată la Gotham, în Union Square? m-a întrebat Chase.

— E un loc pentru întâlniri amoroase. Prea romantic. Ce zici de Legends din Midtown?

— Trebuie să luăm masa într-un loc ieftin ca să nu pară o întâlnire? Mergem la Elm Café, care e în apropiere.

— Faci pe șeful, am bombănit.

Pentru că ne aflam în afara orelor de program, am luat liftul de serviciu și am ieșit în spatele clădirii, pe Strada 73. Elm Café era la doar două străzi distanță.

Bineînțeles că ajungând în dreptul Iron Horse Gym, s-a întâmplat ca Bryant să treacă pe acolo, îndreptându-se spre intrare, fix în acel moment. Pentru că așa era norocul meu.

S-a uitat la mine, apoi la Chase, și s-a oprit.

— Reese, bună! Vii la Iron Horse?

Nu știu dacă mi se părea doar mie sau toată lumea se simțea stânjenită. Poate că la mijloc era vina de a da peste cel care devenise recent fostul meu iubit, în timp ce eram cu actualul meu... nu știu exact ce.

— Ăă... nu. Mergem să mâncăm ceva. Ți-l amintești pe Chase?

Bryant i-a întins mâna.

— Vărul, așa-i?

— Văr de gradul doi, a spus Chase și a dat mâna cu el. Prin alianță. Nu suntem rude de sânge.

Sigur că Bryant nu a înțeles insinuarea. Eu însă da.

— Da, am zis uitându-mă urât la el. Chase, văr de gradul doi.

Părea că Bryant ar fi vrut să mai spună ceva, dar s-a răzgândit.

— Bine... Eu o să mă duc la sală. Cred că ne mai vedem pe aici.

— Sigur. Ai grijă, Bryant.

Surprinzător, tot restul drumului spre restaurant Chase nu m-a întrebat nimic despre schimbul ciudat de replici sau despre statutul relației mele cu Bryant. De fapt, a rămas relativ tăcut în timp ce am mers pe jos o stradă și jumătate.

Când am ajuns la Elm Café, a cerut o masă pentru două persoane adăugând:

— Ceva liniștit și romantic, dacă aveți.

Gazda ne-a condus la o masă aflată în colț, iar Chase mi-a ținut scaunul.

— E o masă suficient de romantică pentru tine? am întrebat cu sarcasm.

S-a așezat.

— Va trebui să-ți spun toate lucrurile pe care mi-ar plăcea să ți le fac pentru a compensa lipsa de romantism din acest decor.

Mi-am înghițit replica sarcastică știind că nu era bine să-l provoc. Dacă aveam de gând să mențin relația platonice, cel mai bine era să limitez imaginația. Mă descurcam și eu destul de bine să-mi imaginez lucrurile pe care mi-aș fi dorit să mi le facă. Dacă le auzeam din gura lui... ei bine, câtă voință poate avea o fată?

Din fericire, a venit chelnerița să ne ia comanda de băuturi.

— Eu vreau un Jack și cola, iar ea Schnapps Martini cu mentă.

M-am uitat urât la el în timp ce i-am spus chelneriței:

— *Ea* vrea doar o apă. Mulțumesc.

Chelnerița s-a îndepărtat, iar Chase rânjea.

— Ce e? A funcționat la petrecerea aceea de Crăciun de la birou. Am încercat și eu.

— Cred că regula numărul unu este să rămân trează când suntem singuri.

— Nu ai încredere în tine, așa-i?

Deloc.

— Ești așa plin de tine.

După ce chelnerița ne-a adus băuturile, Chase nu a pierdut timpul și a început să-mi spună ce-l frământase în ultimele zile.

— Deci iese din discuție să te culci cu mine, dar putem ieși din când în când să mâncăm împreună?

— Adică să ieșim la întâlnire?

— Nu. Ai zis că și întâlnirile ies din discuție.

— Atunci care ar fi diferența între a lua masa împreună și a merge la întâlnire?

— Ai veni cu mine acasă după ce am mânca.

Am râs.

— O spui de parcă *toate* tipele cu care te duci la întâlnire ajung să meargă cu tine acasă.

Mi-a aruncat o privire care nu mai avea nevoie de cuvinte.

Sigur că da. Ce e în capul meu?

— Doamne, ce măgar ești! am zis dând ochii peste cap.

— Asta înseamnă că accepți să luăm masa împreună de două ori pe săptămână?

— Iei masa cu toate angajatele?

— Contează?

— Contează, da.

— Ei bine, cu Sam ies la masă din când în când.

M-am lăsat pe spătar și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Dar nu de două ori pe săptămână.

— Nu. Nu așa de des.

— Atunci, nu sunt sigură că s-ar cuveni. Probabil că ar trebui să nu ieșim mai des decât ieși cu alte angajate.

Chase s-a încruntat, apoi a rânjit cu viclenie și a ridicat un deget. Și-a scos telefonul din buzunar, iar eu am ascultat partea lui din conversație.

— Sam, poți lua cina cu mine de două ori pe săptămână?... Contează de ce?... Bine, atunci. Vreau să vorbim despre noua campanie de rebranding. Îmi place perspectiva ta....

A oftat.

— Bine, în regulă. Dar când mâncăm la tine, comandăm. Era să mă înec cu puiul ăla al dracului de uscat pe care m-ai forțat să-l mănânc ultima dată.

Nu reușeam să înțeleg tot, dar am auzit vocea lui Sam din ce în ce mai tare și un șir de cuvinte țipate la telefon. Când tirada a încetat, Chase a forțat încheierea conversației.

— Cum vrei tu. Noapte bună, Sam.

Când a închis, părea foarte mândru de el.

— Da, ies de două ori pe săptămână cu alte angajate.

Aveam chef să-l mai joc puțin pe degete.

— E ceva diferit. Sam e prietena ta în afara biroului. Sunteți prieteni de mai mult timp decât lucrează pentru tine.

— Iar noi ne cunoaștem de când m-ai umplut de sânge în gimnaziu.

— Cred că ești nițel sărit.

— Încep să-ți dau dreptate.

A luat o înghițitură din băutura.

Telefonul lui Chase a bâzâit, iar pe ecran a apărut fotografia unei femei. Am apucat s-o văd, iar Chase și-a dat seama.

— Poți să răspunzi, i-am spus. Nu mă supăr.

A respins apelul, apoi m-a privit direct în ochi.

— Asta îmi aduce aminte de următorul punct de negociat.

— Mai sunt și altele? Poate că până la urmă trebuia să iau totuși o băutura alcoolică.

Chase mi-a întins paharul cu băutura lui. L-am acceptat și am luat o înghițitură.

— Înțeleg din conversație că tu și Becker nu mai formați un cuplu.

— Nici nu prea am fost un cuplu. Dar da, ai dreptate. *Bryant* și cu mine nu mai ieșim împreună.

— Părea rănit. Când i-ai frânt inima, i-ai spus că ți s-au aprins călcâiele după vărul sau șeful tău?

— Încerci să ajungi undeva cu toate aceste autolingușiri?

— Da. Unul dintre lucrurile pe care intenționam să le negociem în cadrul acordului nostru era să-i dai papucii lui *Bryant*.

Mi-a luat paharul din mână, dar eu i l-am smuls din nou. I-am zis ducându-l la gură:

— Și, în sfârșit, i-ai rostit corect numele.

Evident, m-a ignorat.

— Deci ne-am înțeles? Până îți dai demisia sau ești concediată... sau mai devreme dacă cedezi... nu mai ieși la întâlnire cu alți bărbați.

— Și n-o să fiu nici cu tine, deci practic n-o să am nicio întâlnire, și o să fiu abstinentă?

— Sunt sigur că ai un vibrator. Dacă nu, o să-ți iau eu unul.

— Te-ai duce la magazin să-mi cumperi un vibrator? am întrebat sceptică.

Chase mi-a luat brusc paharul de Jack și cola din mână și a dat pe gât ce mai rămăsese în el. Mi-a vorbit, dar mai mult a gemut:

— Acum sunt gelos pe un nenorocit de vibrator.

Încordarea din vocea lui m-a făcut să mă simt puternică. În plus, mi-a oferit încredere să împărtășesc lucruri pe care în mod normal poate nu le-aș fi rostit.

— Nu ai de ce să fii gelos, am zis aplecându-mă. Vibratorul meu și cu mine deja ne-am bucurat împreună de o partidă de foc, în trei, cu tine.

Expresia de pe fața lui Chase era neprețuită. Tocmai îl lăsasem cu gura căscată. Chelnerița era la câteva mese distanță, iar el a ridicat mâna ca să-i atragă atenția.

Când fata a venit la masa noastră a comandat:

— Am dori două Jack cu cola și două Martini Schnapps cu mentă.

Ne-am petrecut următoarele două ore râzând și bând unul de la altul. Între timp, am stabilit niște reguli de bază. Luam masa împreună de două ori pe săptămână, în afara biroului, dar nu într-un loc prea romantic. Mulțumită mie, în lunile următoare el avea să iasă frecvent la masă cu Sam. Niciunul dintre noi nu ieșea cu altcineva și erau excluse săruturile și orice de genul acesta. Dacă și când contractul meu la Parker Industries se va termina, vom încerca să ieșim o dată împreună la o întâlnire adevărată, să vedem unde aveau să ducă lucrurile. La muncă nu aveam să facem niciodată referire la timpul pe care îl petreceam în privat, iar eu nu aveam să beneficiaz de niciun favoritism din partea lui.

Insistasem în legătură cu ultima parte. Motivul pentru care negasem atracția mea față de Chase ținea în totalitate de menținerea

lucrurilor la nivel profesionist la birou. Nu aveam de gând să las pe nimeni să creadă că e ceva între noi.

Stabilisem elementele de bază, dar nu avusesem nevoie decât de două ore ca să încalc interdicția autoimpusă legată de beție. Nu sărisem calul, însă când am dat să plecăm mă simțeam bine (și cherchelită).

— Deci cum facem asta? am întrebat. Cum ne încheiem serile petrecute împreună?

— Să fiu al naibii dacă știi. Am stabilit deja cum se încheie în general serile mele.

Chase m-a condus în afara restaurantului cu mâna lipită de partea de jos a spatelui. În timp ce mergeam pe stradă, palma lui a coborât.

— Ăăă... mâna ta e pe fundul meu.

Ochii i-au licărit.

— Chiar așa? Probabil are voință proprie.

Nu a mișcat mâna din poziția aia nici măcar în timp ce chema un taxi. Când o mașină a tras la bordură mi-a zis că o să mergem împreună.

— Te lăsăm pe tine mai întâi, ca să mă asigur că ajungi în siguranță.

— Sunt perfect capabilă să mă duc singură acasă.

— Am acceptat tot ce mi-ai cerut, dar să te conduc acasă seara nu e negociabil.

Chiar îmi plăcea cavalerismul lui. În mine nu aveam încredere. Chase mi-a ținut portiera deschisă și a așteptat. Înainte să mă strecor înăuntru, m-am întors cu fața spre el invadându-i spațiul personal.

— Bine. Accept. Dar trebuie să-mi promiți ceva în schimb.

— Ce anume?

— Că nici dacă te *implor*, nu vei intra.

Capitolul 16

Reese

Vineri după-amiază, câțiva dintre noi, din departamentul de marketing, comandaserăm prânzul și stăteam în sala de recreere, unde mâncam și vorbeam despre planurile de weekend.

— Crezi că vom lucra iar? am întrebat-o pe Lindsey.

— Nu prea cred. Josh pleacă într-un weekend de pregătire premaritală unde e luat mai mult cu forța de logodnica lui. Și cred că Șeful are o întâlnire fierbinte sâmbătă seara.

— Întâlnire fierbinte?

— Gala City Harvest. O mulțime de oameni bogați dau o petrecere mare ca să strângă milioane de dolari pentru alimente în beneficiul persoanelor fără adăpost. Anul ăsta are loc la un hotel șic, iar Chase va primi o distincție. L-am auzit spunându-i secretarei să rezerve un apartament cu un nume fișos. În ultimii doi ani a mers însoțit de modele din campaniile noastre publicitare. Probabil că viața e grea când ești bogat și superb.

Păi cum nu! Chiar în acel moment Chase și-a făcut apariția. M-am uitat în altă parte, dar i-am simțit privirea ațintită spre mine în timp ce se îndrepta spre aparatul de cafea.

Își petrecuse atât de mult timp încercând să mă convingă să accept să nu-mi dau întâlnire cu alți bărbați, încât nu-mi puteam imagina că și-ar încălca propriile condiții. Dar nici nu-mi puteam reprima un junghi de gelozie care se insinua în sufletul meu.

— Hei, șefu'!, a strigat Lindsey, nu muncim weekendul ăsta, nu?

— Nu. Nu în acest weekend. Am niște lucruri de care trebuie să mă ocup.

— Și eu care speram că o să lucrăm. Se pare că va fi vreme bună, iar Eddie vrea să mergem la Jersey Shore, în vizită la mama lui.

— Să înțeleg că nu-i de bine?

— Îl dădăcește de zici că-i vreun rege... mă face mereu să mă simt nepotrivită pentru fiul ei.

Chase a rânjit.

— Poți și tu să-l dădăcești, ca să scapi de senzația asta.

— Ești nebun? Mi-au trebuit cincisprezece ani să-l fac să nu mai aibă așteptări. De ce aș strica asta acum?

Chase s-a strâmbat.

— Și tu, Reese? Ai planuri pentru weekend?

Jules m-a tot bătut la cap să mergem la un club nou. Nu avusesem niciun chef. Până acum.

— O seară între fete, sâmbătă. Merg cu prietena mea, Jules, să vedem cum e la Harper's, în centru.

L-am surprins încordându-și ușor maxilarul, dar a răspuns impasibil.

— Pare amuzant.

— Și tu? O întâlnire fierbinte?

Nu era chiar întrebarea potrivită pe care s-o adresezi noului șef. Dar, oricum, Chase nu era genul de șef clasic. Era atașat de angajații lui și știa ce se întâmpla în viața fiecăruia. Motiv pentru care întrebarea mea intruzivă nu a trezit suspiciuni.

— E doar o strângere de fonduri pentru care facem donații. Aș prefera doar să scriu cecul, dar au reușit să mă convingă să-mi fac apariția acolo în fiecare an.

Am zâmbit. Era un zâmbet complet fals, dar nimeni nu mă cunoștea suficient de bine ca să-și dea seama de asta. Cu excepția lui Chase.

— Ei bine, distracție plăcută la *întâlnire*.

Am străpuns cu furculița o bucată de pui din salata Cezar și mi-am îndesat-o în gură.

L-am evitat pe Chase toată după-amiaza. La un moment dat, când venea pe hol îndreptându-se spre biroul meu, l-am abordat pe Josh ca să nu rămân singură cu el. O parte din mine știa că mă comportam prosteste. Cu siguranță seara de mâine nu era o *întâlnire* în adevăratul sens al cuvântului, iar eu construiam în minte ceva ce nu exista. *Exact* din acest motiv evitam legăturile romantice la birou. Munca însemna muncă și nu trebuia să las viața personală să intervină în locurile în care nu avea ce căuta.

Așa că, în momentul în care Chase și-a făcut apariția în dreptul ușii biroului meu la ora șase, eram hotărâtă să mențin lucrurile la nivel strict profesional.

— Luăm masa împreună duminică seară?

— Nu cred. Mă duc la club sâmbătă, iar tu..., am fluturat mâna ca și cum aș fi zis *mi-e indiferent*. Tu ai *întâlnire* sâmbătă seară. Cred că amândoi vom avea nevoie de ziua de duminică pentru a ne reveni.

Părea confuz de răspunsul meu.

— Totul e în regulă, Reese?

— Da, sigur. De ce n-ar fi?

— Nu știu. Pare să te preocupe ceva.

— Nu, am răspuns rapid și tăios.

Poate prea tăios. Chase m-a analizat cu buzele strâns lipite. Căuta indicii, dar eu nu lăsam să se întrevadă nimic.

— Simt că are legătură cu seara de sâmbătă. Dar m-am gândit că nu ai vrea să mergi să luăm masa ca de obicei, la o *întâlnire* care nu e o *întâlnire*, într-o seară în care trebuie să porți rochie de gală.

Mi-am ridicat bărbia.

— Oricum, sunt sigură că te vei simți mai bine cu o parteneră reală.
S-a încruntat din nou, apoi însă expresia de pe chip i s-a transformat când i-a apărut un zâmbet încrezut.

— Nu aş zice că Sam e o parteneră reală.

— Sam?

— Despre ea vorbesc. Cu cine credeai că merg?

S-a apropiat.

— Nu ştiu.

— Credeai că merg însoțit de o parteneră? După tot ce am discutat seara trecută la cină?

— E posibil ca cineva să fi spus ceva despre faptul că de obicei mergi însoțit de un model și că în weekend o să rămâi peste noapte la hotel.

— Merg cu Sam. Pentru a interacționa cu ceilalți. Am rezervat o cameră pentru ea și *soțul ei* ca să rămână după. Face parte din înțelegerea pe care am făcut-o cu ea.

— A!

S-a apropiat și mai mult.

— Erai geloasă.

— Nu eram.

— Ei, pe naiba!

— Mă rog, nu contează.

— Pentru mine contează.

— De ce?

— Pentru că, dacă ești geloasă, înseamnă că *vrei* să fii cu mine la fel de mult cum vreau eu să fiu cu tine. Ți place să mă lași să mă perpelesc, neștiind la ce te gândești.

S-a apropiat mai mult. Și-a rezemat mâinile pe fiecare braț al scaunului pe care stăteam și și-a coborât fața la nivelul meu.

— Mă bucur că e reciproc.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mă rog...

— Duminică seară? Iei masa cu mine.

— Prânzul.

— Cina.

— Prânzul. E mai relaxant.

Mi-a susținut privirea, încercând să rămână serios, dar i-am observat în colțul gurii o urmă de zâmbet.

— Bine. Dar te duc într-un loc romantic la prânz.

* * *

Nu mă dădusem niciodată în vânt după mersul în cluburi, dar sâmbătă seara am făcut un efort în plus. Nu prea apucasem să petrec timpul cu Jules, îmi era dor de ea și mi-am zis că, dacă exista un moment potrivit pentru a mă dezlănțui, acesta era.

Între schimbarea locurilor de muncă și dependența tot mai mare de gândurile la Chase Parker, aveam nevoie să mă simt din nou tânără și liberă.

Am început să țopăim de la primele ore ale serii, dansând în diverse locuri înainte să devină atât de aglomerate încât te frecai încontinuu de oameni transpirați pe ringul de dans. Nici nu ajunseseam la Harper's, și începusem deja să regret că aveam tocuri de 13 centimetri. Când am văzut coada de la intrare — lungă aproape cât toată strada —, m-am gândit că poate micul pub irlandez pe lângă care tocmai trecusem nu arăta chiar așa de rău.

— Uită-te ce coadă e, am bombănit.

Jules a rânjit și m-a luat de mână trăgându-mă spre ușă.

— Ce coadă?

Un bodyguard cu aspect de Hercule a luat-o pe Jules în brațe și a ridicat-o în aer.

— Ai venit!

— Cum puteam să rezist unor băuturi gratuite și unei intrări fără coadă?

— Și eu care credeam că ai venit pentru mine.

— Poate puțin și pentru asta, a spus ea împingându-l în piept cu umărul micuț. La ce oră termini?

El și-a privit telefonul.

— Cam peste o oră.

Jules și-a adus aminte și de mine.

— Ea e Reese. Reese, el e Christian, cel mai bun prieten al fratelui meu.

— Îmi pare bine, Reese.

A dat din cap și și-a îndreptat din nou atenția spre Jules.

— Ce-ar fi să nu mă mai prezinți drept cel mai bun prieten al fratelui tău?

— Dar asta ești.

— În ultima lună am încercat să te conving să mă vezi altfel, a spus el apropiindu-se mai mult. În caz că nu ai observat asta.

Jules l-a împins, dar mi-am dat seama că ne aflam în seara aceea la Harper's cu un anume motiv, iar acesta nu avea nicio legătură cu faptul că puteam fenta coada.

— Avem vreo șansă să ne faci rost de-o masă? Reese trebuie să-și odihnească picioarele, altfel n-o să rezistăm o oră.

— Bei ceva cu mine după ce ies din tură?

— Dacă faci cinste.

Bărbatul a chicotit, încuviințând. A ridicat o stație de emisie-recepție și a vorbit cu cineva din interior spunându-i că niște VIP-uri intrau și aveau nevoie de atenție. Un minut mai târziu, a venit să ne întâmpine o femeie care probabil avea un metru optzeci *fără* tocurile uriașe pe care le purta.

— Iisuse! a mormăit Jules.

Christian a zâmbit.

— Kiki, ele sunt Jules și Reese. Poți să le găsești un loc la etajul doi și să le aduci niște băuturi din partea mea?

— Sigur, dulceață.

Recepționera cu forme sculptate ne-a condus la al doilea etaj și ne-a așezat la masă, într-un separeu cu vedere spre ringul de dans aglomerat de jos.

— Ce să vă comand, doamnelor?

Am cerut două Martini Extra Dirty și am privit uimite în jur. Clubul era imens și totul, de la banchetele cu catifea până la blaturile lucioase din granit negru, era de primă clasă.

— Mă simt ca o vedetă, am spus. Iar tu te prostesti cu cel mai bun prieten al fratelui tău? Ce părere are Kenny despre asta?

— Nu mă prostesc cu Christian. *Încă*. Iar Kenny nu știe.

— Cum crezi că o să reacționeze?

— Suntem adulți. Nu-mi poate spune cu cine ar trebui să ies.

Am rânjit.

— Deci o să faci o criză, nu?

Tot chipul i-a fost numai un zâmbet.

— Cam așa ceva.

— Povestește-mi tot.

— Kenny și Christian sunt prieteni de pe vremea când jucau fotbal la juniori. Când eu aveam 13 ani, iar Christian 11, era mare și atunci, dar nu așa uriaș ca acum. Într-o după-amiază, l-am prins în timp ce se schimba, iar chestia era enormă, chiar și atunci. Adică atârna enormă.

— Și?

Chelnerița ne-a adus băuturile.

— Și ce?

— Care-i restul poveștii?

Ea a ridicat din umeri.

— Asta-i tot.

— Deci aștepti de cincisprezece ani să-i vezi din nou chestia?

A luat o înghițitură din băutura rânjind șmecherește.

— Cam așa. A locuit în California câțiva ani, după liceu, apoi s-a întors pentru NYPD.

— E polițai?

— Da. Ne-am întâlnit întâmplător pe stradă, acum câteva săptămâni, și am început să ne scriem. Arată așa de bine în uniformă... în cămașă și pantaloni. Sigur o să-l pun să mă încătușeze și să ne jucăm de-a hoții și vardiștii.

— Bravo ție! Pare să te placă... nu-și lua ochii de la tine nici măcar când amazoana era lângă noi.

— Și tu? Cum e cu șeful ăla al tău delicios?

Am luat scobitoarea de plastic din martini și am tras cu dinții măslina din capătul ei.

— Chiar mai delicios decât măslina asta, și știi cât de mult îmi plac ingredientele dintr-un martini, am spus oftând. Dar... e totuși șeful meu.

— Înțeleg perfect de ce ai ridicat un zid la muncă între afacere și plăcere. Când nu l-ai ridicat, te-a costat slujba pe care o iubeai. Probabil că și eu aș face la fel. Dar, la naiba... probabil că pentru bărbatul ăla m-aș gândi să fac o excepție.

— Ei bine, în mod cert el încearcă să mă convingă să fac o excepție. M-a convins deja să luăm masa împreună de două ori pe săptămână.

— Să luați masa împreună? Adică o întâlnire?

— Nu. Să mâncăm împreună, dar fără să fie vorba de o întâlnire.

— Stai să pricep... mănânci cu el de două ori pe săptămână, singură cu el?

— Exact. Fără să fie vorba de o întâlnire.

— Asta ce înseamnă? Că nu v-o trageți la sfârșitul serii?

Am mai luat o înghițitură din băutura.

— Exact.

Jules a izbucnit în râs.

— Te-a convins să accepți prostia asta?

— Ce vrei să spui?

— Ieși la întâlnire cu el și nici măcar nu-ți dai seama de asta. S-ar putea să-l iubesc pe omul ăsta.

Nu mă întâlneam cu el. *Sau mă întâlneam?* Nu luam decât masa împreună de două ori pe săptămână. Încercam să ne cunoaștem mai bine. Nu ne vedeam cu alte persoane. Și ne gândeam unul la celălalt în timp ce ne masturbam. *O, Doamne! Chiar ies la întâlnire cu el!*

Jules sorbea din băutură și mă urmărea amuzată, în timp ce ajungeam la aceeași concluzie la care ajunsese ea în urmă cu două secunde.

— Rahat! Chiar sunt așa de idioată?

— Draga mea, te cunosc. Nu ai ridicat zidul ăla ca să-l ții pe el la distanță. L-ai ridicat ca să-l vezi cum îl sparge ca să ajungă la tine.

Cu siguranță aveam nevoie de încă o băutură. Una dublă.

În următoarea jumătate de oră, Jules și cu mine am profitat de băuturile gratuite. Eram într-un local cu martini la cincisprezece dolari și mă bucuram că nu trebuia să plătim nota. Cândva după miezul nopții, cu cât ne îmbătam mai rău, cu atât râdeam mai mult. Eram la jumătatea drumului între starea de luciditate și cea de bâlbâială și se instala ceea ce-mi plăcea să numesc etapa de spovedanie, în care totul părea limpede precum cristalul, iar faptul că o împărtășeam cu cineva mă elibera.

Uriașul bine dotat al lui Jules nu ni se alăturase încă, așa că veneau diverși bărbați care se ofereau să ne ofere ceva de băut sau care ne invitau la dans. Printre ei și doi tipi ca scoși din cutie care s-au oprit la masa noastră.

— Putem să vă facem cinste cu ceva de băut, doamnelor? a întrebat zâmbind încrezător cel care avea o statură mai athletică.

Gropițe. La naiba. Eram aproape sigură că nu era refuzat des.

— Mulțumim, dar în seara asta băuturile noastre sunt din partea casei, iar eu sunt îndrăgostită lulea de șeful meu.

Și-a ridicat o sprânceană.

— Norocos șef. Atunci, ce ziceți de un dans?

M-am uitat la Jules.

— Eu, nu, a zis ea. Am așteptat cincisprezece ani. Christian o să iasă în curând din tură.

Am refuzat politicoasă.

— Nu, mulțumim. Nu în seara asta.

După ce au plecat, Jules mi-a spus:

— Cel înalt era atrăgător. De ce n-ai dansat cu el?

— Ce rost are?

Mi-am dus paharul la buze, dar mi-am dat seama după ce mi-am lăsat capul pe spate că era gol.

— Te referi la dans sau la bărbați în general? Pentru că răspunsurile mele ar fi destul de diferite.

— La dansul cu el. Nu aş face decât să compar.

Jules mi-a zâmbit amuzată.

— Spune-mi ce-ți place la șeful ăla al tău.

— E isteț, îndrăzneț, dur, dar într-un fel blând. Are vreun sens ce zic?

Când am surprins-o că se uită peste capul meu, am *crezut* că e distrasă pentru că-l caută din priviri pe Christian.

— Ești măcar un pic atentă la mine?

— Sunt.

A dat pe gât băutura care mai rămăsese în paharul elegant.

— Deci, ce spuneai? Că îți place insistența lui? Că te excită?

Nu spusesem asta, dar nu greșea deloc.

— Îți jur, dacă m-ar țintui de ușa biroului, n-aș avea putere să mă opun. Faptul că mi-e șef mă ține la distanță, dar totuși îmi place la nebunie când face pe șeful.

Jules rânjea ca motanul Cheshire⁷.

— Ce naiba-i cu tine?

Pentru că zâmbea în continuare, am știut. Am *știut*.

— E în spatele meu, așa-i?

O mână caldă mi-a atins umărul gol.

Am închis ochii și i-am spus prietenei mele printre dinți:

— Te omor.

S-a strecurat în afara separeului și m-a pupat pe obraz.

— Mă duc să văd dacă Hulk al meu a ieșit din tură. Mă întorc repejor.

A fluturat jucăuș din degete în semn de rămas-bun.

---

⁷ Personaj din *Alice în Țara Minunilor*, de Lewis Carroll. (N.t.).

— Pa, Șefule!

Apoi a dispărut.

Chase, sigur pe el, s-a strecurat lângă mine pe banchetă, în loc să se așeze vizavi, unde stătuse Jules.

Doamne, îmi venea să-i dau una și să-i șterg de pe față zâmbetul acela îngâmfat. De pe fața aia superbă, perfectă, *Doamne, vreau și mai mult să te sărut, acum, că sunt beată.*

— Ce faci aici, Chase?

— Îți împlinesc visurile, se pare.

M-am întors ca să-l privesc direct în ochi și să-l înfrunt pentru prima oară, ceea ce probabil era o greșeală. Era mult prea chipeș pentru mintea mea trează; alcoolul nu putea decât să amplifice gândurile.

În noaptea aceasta era în smoching. Sau, mai bine zis, purta o cămașă bătoasă, cu gulerul descheiat, iar în jurul gâtului îi atârna nonșalant un papion desfăcut. Mânețile cămășii erau suflecate, lăsând la vedere antebrățele bronzate și tonifiate. Chiar avea antebrățe *grozave*. Eram înnebunită după antebrățe. Am mai spus asta? Chiar dacă da, se justifică s-o mai spun.

Însă ceea ce mă înnebunea cu adevărat era, în mod surprinzător, părul lui. De obicei ciufulit, acum era pieptănat pe spate. Cu pielea fără cusur, bronzată, proaspăt bărbierit și cu o linie a maxilarului bine conturată, masculină, putea foarte bine să dea impresia că tocmai pășise afară din *Marele Gatsby*. M-a dat pe spate complet.

— Arăți... așa de diferit.

— Diferit în sensul rău sau diferit în sensul bun?

Nu puteam să mint. Aveam în mine prea mult din serul adevărului.

— Semeni cu o vedetă de cinema de pe vremuri, chipeș într-un mod foarte clasic. Îmi place.

— O să cumpăr mai mult gel, mâine la prima oră.

Atunci mi-a scăpat un zâmbet pe care încercasem să-l reprim. Chase și-a trecut degetul mare peste obrazul meu, apoi peste colțul buzelor.

— Poate iau o cutie întreagă, dacă aduci pe buze zâmbetul acela, a adăugat el.

— Ce faci aici?

— Ai zis ieri că o să vii aici.

Așa era, dar...

— N-ar trebui să fii la evenimentul caritabil?

— Era pe final. În plus, nu m-am putut abține să mă gândesc la tine toată noaptea.

Își ținea mâna rezemată lejer pe spătarul banchetei pe care stăteam amândoi și a început să-mi mângâie pielea expusă a umerilor.

— Nu eram sigur dacă ar fi bine să vin, dar acum mă bucur c-am făcut-o.

— De ce?

— Îți place insistența mea. Și ce mai ziceai? Că te exciți când fac pe șeful?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Cred că am nevoie de încă o băutură.

— Da, și eu. Trei Martini Schnapps cu mentă?

Chase i-a făcut semn chelneriței și a comandat băuturile. S-a uitat în jur prin club și m-a întrebat:

— Și faci asta des? Să ieși în cluburi cu prietenii?

— Nu prea. Îmi place să dansez, dar e un fel de loc de agățat.

Degetul i s-a oprit din a mai trasa linii pe umărul meu.

— Asta faci în seara asta? Ai ieșit la agățat?

— Nu. Doar mă bucur de o seară cu prietena mea.

— Pentru că, dacă vrei să agăți...

L-am lovit în joacă în abdomen, dar am simțit cât de ferm îi era pe sub cămașă. *Notă pentru mine, ține-ți tot timpul mâinile pe lângă corp, pentru propria ta siguranță.*

— Așa cunoști femeii? Le urmărești prin cluburi, cu înfățișarea ta sexy la miezul nopții?

— În general, nu. Asta e prima dată când merg într-un club în ultimii ani... cu excepția unui eveniment la care a trebuit să particip.

— Atunci unde întâlnești femeii?

— În diverse locuri.

— Câtă exactitate! am zis ridicând din sprânceană.

— Bine. Hai să vedem... Pe ultima femeie cu care am ieșit am întâlnit-o într-un avion dinspre California.

— Bridget?

— Nu.

— Pe Bridget unde ai întâlnit-o?

— La o petrecere.

— O petrecere de la muncă?

Chelnerița ne-a adus băuturile, iar Chase a dat pe gât jumătate din pahar.

— Însetat?

— Încerc să mă relaxez.

— Deci... Bridget. Ce fel de petrecere?

— Aș prefera să nu vorbesc despre alte femeii când sunt aici cu tine.

— Bine. Atunci despre ce ai vrea să vorbești?

— Ce-ar fi să încep cu lucrurile pe care m-am gândit să ți le fac în noaptea asta?

Privirea lui a coborât de pe chipul meu și a zăbovit pe curbele corpului meu, îmbrăcat în rochiță neagră, mulată.

Rezistența a început să-mi slăbească urmărindu-l cum mă privește cu toată acea foame. Am înghițit în sec.

— Chase...

A răspuns ridicându-mi mâna și sărutând-o cu blândețe.

— Cât ai băut în seara asta?

— Destul.

— Păcat.

— De ce?

— Pentru că nu sunt genul de bărbat care ar profita doar pentru că alcoolul a alungat nesiguranța unei femei.

Era rândul meu să iau o înghițitură din pahar. Eram cam amețită, dar asta nu avea nicio legătură cu alcoolul.

— Adică, indiferent *ce* spun sau fac, nu te culci cu mine în noaptea asta?

Focul din privirea lui spunea altceva.

— Exact.

Am zâmbit diabolic.

— Sună a provocare. Hai să dansăm!

Capitolul 17

Reese

M-am trezit mușcată ușor de ureche. *Ce naiba...*

Azi-noapte. Azi-noapte. O, Doamne! Am făcut-o? Panicată, am înghețat pe moment în pat în timp ce-mi măcinam creierul mahmur, încercând să-mi amintesc sfârșitul serii. Niciodată nu m-am simțit mai ușurată când o lăbuță m-a pocnit peste obraz.

— Iisuse..., am bombănit întorcându-mă spre Tallulah care îmi lingea urechea și mă lovea peste față.

Mi-am tras cearșaful peste cap blocând accesul Pisicuței cea Urâtă. Nepăsătoare, s-a urcat pe mine și mi s-a așezat pe piept.

— Miau...

Și-a frecat nasul de cearșaful sub care mă ascundeam. Am încercat să-mi ridic capul, dar mă durea prea tare.

— Ce e? Ce vrei?

— Miau...

— Of.

Chiar și sunetul firav pe care-l scotea îmi crăpa capul. Puteam să jur că un mic toboșar își făcea încălzirea în capul meu. Bubuituri

fără ritm, un ciocan care lovea în contra timp față de bass, urmat de tambur și apoi de lovituri de cinele. *Of.*

Ce dracului băusem aseară?

Mi-am amintit că a venit Chase și l-am tras pe ringul de dans ca să mă frec de corpul lui și să-i testez voința. *O, Doamne!* Totul devenise un joc, ca să văd dacă-l pot face pe Chase să cedeze.

Am răs în timp ce beam shoturi scârboase de martini Schnapps cu mentă, iar Christian și Jules ni s-au alăturat într-un final. Păreau foarte relaxați, din câte-mi aduceam aminte.

Ce a urmat e cam în ceață.

A urmat drumul spre casă cu taxiul.

Îmi aminteam că eram obosită.

Atât de obosită!

Simțeam nevoia să închid puțin ochii, să pun capul jos și să mi-l odihnesc în timp ce traversam orașul.

Capul meu.

Atât de somnoroasă!

Și mi-l odihnisem. *În poala lui Chase.*

Îmi aduceam aminte că el mă trezise. Când mi-am ridicat capul, m-am frecat de șlițul lui.

O, Doamne!

Era tare. *Iar eu am comentat ceva despre asta. Grozav.*

Chase m-a ajutat să ies din mașină și i-a spus taximetristului să nu oprească aparatul.

A durat o veșnicie până a venit liftul. Când am intrat în cabină, m-am rezemat de pieptul lui și am tras adânc aer în piept, mirosindu-l îndeaproape.

O, Doamne!

I-am spus că mirosea suficient de bine ca să-l mănânc.

I-am sugerat să cumpere o cabană în pădure și să taie lemne la bustul gol.

Mă strângea tare în brațe în timp ce ne îndreptam spre apartamentul meu. Dacă mă gândesc mai bine, este posibil, de fapt, să fi avut nevoie de susținere ca să merg.

Am ajuns în dreptul ușii.

Îmi aminteam vag că mi-am pus brațele după gâtul lui și l-am invitat înăuntru. El a zâmbit și a clătinat din cap.

— Nu-mi doresc nimic mai mult decât să intru. Și spun asta din mai multe puncte de vedere.

M-a sărutat pe creștet.

Pe creștet!

— Dar nu așa. Du-te să dormi.

Mi-a luat cheile din mână, a deschis toate încuietorile și a așteptat să intru.

Ultimul lucru pe care mi-l aduceam aminte era că stătea cu mâinile deasupra capului, rezemat de cadrul ușii și-mi spunea:

— O să încheiem jocul ăsta săptămâna viitoare. Lucrurile vor deveni mult mai amuzante la birou, sunt al naibii de sigur de asta.

* * *

Puțin mai târziu în acea dimineață am anulat ieșirea la prânz cu Chase, fiind prea mahmură ca să mă dau jos din pat.

Când a încercat să mă convingă să reprogramăm pentru luni, am fost fermă și până la urmă am încetat să-i mai răspund la mesaje. Fusesse depășită o linie, iar eu nu știam cum să dau înapoi altfel decât să mă rup de tot. Era vina mea și eram hotărâtă ca luni dimineață să repar ceea ce stricasem.

* * *

— 'Neața!

Chase stătea în cadrul ușii biroului meu, așa cum o făcuse și în noaptea aceea, în fața ușii apartamentului meu.

Mă pregătisem psihic toată ziua de ieri — eram o profesionistă, puteam să dau uitării ce se întâmplase sâmbătă noapte și să lucrez în

preajma lui Chase ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Am aruncat o privire la telefon... Era 7:05, luni dimineața, și deja o dădusem în bară. *Grozav. Pur și simplu grozav, Reese.*

Chase rânjea de parcă-mi ghicea gândurile neprofesioniste.

Mi-am încrucișat mâinile pe birou.

— Bună dimineața, domnule Parker.

A ridicat din sprânceană.

— Așa vom juca?

— Nu știu la ce vă referiți, domnule Parker.

Chase s-a apropiat de biroul meu.

— Îmi place cum sună vocea ta când îmi spui domnule Parker.

Trebuie s-o faci în continuare.

Am înghițit în sec în timp ce se apropia și mai mult. Vocea începuse să-mi tremure.

— Nicio problemă, domnule Parker.

— Ce-ai zice de *vă rog*, domnule Parker?

— *Vă rog*, domnule Parker, ce?

— Voiam doar să aud cât de bine va suna pe buzele tale.

A redus distanța dintre noi și s-a rezemat lejer cu șoldul de marginea din lateral a biroului.

A întins mâna, și-a trecut degetul mare peste buza mea de jos și mi-a vorbit aproape de gura mea.

— *Vă rog*, domnule Parker. O să se audă pe buzele astea... ascultă ce-ți spun.

În ce dracului mă băgasem?

* * *

Era ironic faptul că trebuia să mă pregătesc pentru o întâlnire cu un grup-țintă, în condițiile în care eu eram complet debusolată și fără țintă. După ce dimineața trecuse pe lângă mintea mea rătăcitoare, eram bucuroasă că programul de după-amiază era atât de încărcat încât nu mai lăsa loc de prostii.

Prima dintre cele două ședințe era la ora unu, în sala mare din aripa estică a clădirii. Se afla lângă biroul lui Chase și nu m-am putut abține să trag cu ochiul înăuntru din mers. Cu jaluzelele trase, încăperea semăna cu un acvariu. El stătea la birou, sprijinit pe spătarul scaunului directorial, cu o mână dusă la ceafă, iar în cealaltă ținea receptorul telefonului fix în timp ce vorbea cu ochii în tavan.

Distrasă pe moment, nu am mai fost atentă pe unde mergeam și am intrat direct în Josh. În momentul impactului am strâns în mână paharul înalt cu cafea de pe care a sărit capacul. Iar cu cealaltă mână mi-era greu să mai țin laptopul și carnețelul de notițe. În timp ce m-am aplecat în încercarea zadarnică de a le împiedica să cadă, am reușit să-mi torn cafeaua pe bluză și toate lucrurile au ajuns pe podea, cu paharul gol deasupra.

— *La dracu'!*

— Îmi pare rău. Am mers prea repede, a spus Josh.

— Nu. E vina mea. Nu eram atentă.

S-a uitat la cămașa mea din care ieșea abur.

— Cred că a fost destul de fierbinte. Te-ai ars?

Chase a ieșit din birou cu niște prosoape de hârtie, pe care mi le-a dat, aplecându-se să-mi ridice laptopul și carnețelul din care curgea lichid maroniu. I le-a înmânat lui Josh și i-a spus:

— Șterge tu laptopul cât timp eu mă ocup de Reese.

Mi-am tamponat bluza, dar asta nu prea folosea la nimic — vărsasem aproape un litru de cafea și eram leoarcă.

— Ai nevoie de mai mult decât o mână de șervete de hârtie. Vino cu mine.

Chase m-a condus în biroul lui. Eram perfect conștientă de prezența palmei sale răsfirate pe mijlocul meu, câteva degete atingându-mă nici chiar pe fund, dar nici pe spate.

Era ceva nevinovat, știam asta, însă gândurile mele erau departe de a fi la fel de nevinovate.

Eram cât se poate de supărată pe mine, pe cât de neprofesionistă eram și mi-am vărsat frustrarea pe Chase.

- E numai vina ta, să știi.
- Vina mea?
- Tu mi-ai distras atenția azi.

În loc să îi pară rău că mă băgase în situația asta, Chase părea încântat.

— Abia aștept să văd ce-o să faci când o să *încerc* cu adevărat să-ți distrag atenția, a spus întinzând mâna într-un dulap din care a scos o cămașă albă. Uite. Pune-o pe tine.

— Nu pot să port cămașa ta.

— De ce nu? a întrebat rânjind șmecherește. Exersezi pentru dimineața de după, când o să-mi faci clătite.

Mă călca pe nervi că mă imaginam stând în fața aragazului mare din inox, cu cuptor dublu, pe care știam că-l are în casă, îmbrăcată cu una dintre cămășile lui. Trecusem de la a fi necăjită la înfierbântată și necăjită în mai puțin de zece secunde.

Chase a observat expresia de pe chipul meu și a chicotit.

— Sunt prosoape în baia mea privată.

Privirea i-a coborât spre piept unde sfârcurile mele se evidențiau mândre sub cămașa learcă și a mormăit:

— Dă-ți jos cămașa aia înainte să ți-o scot eu chiar aici, în mijlocul biroului, cu jaluzelele ridicate.

Nu aveam nicio îndoială că ar fi făcut-o, așa că m-am grăbit spre baie în speranța că-mi voi găsi acolo, pe lângă o cămașă curată, și mințile.

Un minut mai târziu, mă uitam în oglindă, încântată de ce vedeam. Trebuia să recunosc, arătam trăsnet în cămașă bărbătească. Deși era de zece ori mai mare, cu câțiva nasturi deschiși în partea de sus și un nod în talie, cămașa lui Chase arăta chiar drăguț împreună cu fusta-creion.

Tocmai îmi suflecăm mânecile când am auzit un ciocănit în ușă.

— Pot intra?

Ai intrat deja în mintea mea.

— Da.

Când Chase a deschis ușa, ținea în mână un tricou împăturit.

— Aveam tricoul ăsta maro vechi în geanta pentru sală, dacă vrei să-l probezi...

A făcut o pauză și s-a oprit când și-a ridicat privirea spre mine.

— Uau! Arată mai bine pe tine.

Bărbatul acesta îmi spusese mai devreme că o să mă facă să implor, și totuși nu roșisem. Iar acum ceva atât de simplu precum *arată mai bine pe tine* mi-a încins obrazii. Și nu neapărat din cauza cuvintelor, ci mai degrabă a intimității care le însoțise.

A intrat în baie și s-a apucat să-mi suflece mânecile.

— Dă-mi voie.

Ne-am zâmbit în tăcere în timp ce se ocupa de cămașă.

— Cum te simți azi? m-a întrebat.

— Mai bine.

— Mă bucur să aud asta. Măine-seară ieșim să mâncăm împreună.

— Îmi spui sau îmi propui?

A terminat cu suflecatul și a așteptat să-mi ridic privirea.

— Îți spun. Îmi ești datorare, ținând cont că am fost un gentleman noaptea trecută.

Chiar *fusese*.

— Îți mulțumesc pentru asta, apropo. Ai fost foarte galant, iar eu nu ți-am ușurat deloc situația.

— Nu. Dar cu siguranță ai *întărit-o*.

L-am înghiontit jucăuș în umăr.

— Hai, Șefule. Am întârziat deja la ședință.

Elaine Dennis, vicepreședinta Advance Focus Market Research, tocmai își începuse prezentarea când noi am intrat în sala de ședințe, cu o întârziere de câteva minute. Detalia experiența companiei ei în moderarea grupurilor-țintă în industria produselor pentru femei și vorbea mult despre importanța realizării acestor grupuri în zone geografice diferite.

— Industria produselor pentru femei este foarte diferită în New York și Vestul Mijlociu. Majoritatea femeilor vor aceleași lucruri...

piele netedă, să se simtă frumoase și răsfățate, să fie atrăgătoare pentru sexul opus... dar lucrurile care funcționează pentru a vinde frumusețe pot să difere destul de mult de la o zonă geografică la alta.

M-am așezat confortabil în scaun încercând să dau uitării ultimele cincisprezece minute și să iau notițe în timp ce ea își continua prezentarea. Mă ocupasem de multe grupuri-țintă în marketing în decursul anilor petrecuți la Fresh Look, dar întotdeauna era ceva nou de învățat. Lumea publicității se schimba de la un minut la altul, iar cea pentru femei era cu atât mai provocatoare. Să recunoaștem, noi, femeile, defilăm cu dreptul de a ne răzgândi ca și cum ar fi o medalie de onoare — ceea ce ne doream azi mâine putea fi de domeniul trecutului.

Stăteam la două scaune distanță de cea care ținea prezentarea, pe latura din dreapta mesei lungi de conferințe. Chase era la șase scaune distanță de ea, în capăt, mai departe în partea opusă. Nu era prima oară când observam că nu stătea în față în timpul ședințelor de marketing. Era genul de șef care observa tot și participa, dar care nu simțea nevoia să le reamintească în mod constant oamenilor că el este șeful cel mare. Mi-am dus pixul la buze întrebându-mă dacă nu cumva făcea asta în mod intenționat.

Când mi-am îndreptat privirea spre el, am observat că mă privea insistent. Mi-am îndreptat ochii în altă parte, dar două secunde mai târziu i-am aruncat din nou o privire. Se uita în jur să vadă dacă îl privește cineva. Evident că toți ceilalți urmăreau prezentarea, așa cum ar fi trebuit să facem și noi.

Apoi a mimat din buze: *Îmi place la nebunie că citești pe buze.*

Am zâmbit cu timiditate și am privit în jur înainte de a reveni, atentă la el.

Parcă eram în școală și încercam să nu fim surprinși în timp ce făceam schimb de bilețele. Privirea lui era lipită de buzele mele în timp ce cuvinte tăcute îmi erau adresate. *Și îmi plac la nebunie buzele tale.*

Stânjenită, mi-am schimbat poziția în scaun ca să stau cu fața către femeia care ținea prezentarea. Am reușit să rezist cinci minute

înainte ca privirea să-mi zboare înapoi spre el. De data aceasta, Chase nici nu s-a mai oboșit să se asigure că nu-l privea nimeni. A mimat din buze: *Îmi place cămașa mea pe tine.*

I-am aruncat un avertisment din priviri. Nu l-a impresionat absolut deloc. A continuat, iar eu, ca o toantă, nu-mi puteam desprinde privirea de la el. *Abia aștept să văd ce-i sub ea.*

Îmi venea să-l omor. Totodată, voiam să aud ce avea de gând să facă după ce vedea ce se află sub ea. Din fericire, a fost nevoie să mă concentrez din nou la ce se întâmpla fix în fața mea, pentru că mi-am auzit numele rostit.

Josh deschisese o discuție despre testarea produselor în magazin versus grupuri-țintă și îmi ceruse să împărtășesc din experiența mea la Fresh Look. Am avut nevoie de un minut ca să-mi redobândesc stăpânirea de sine, dar marketingul nu era doar meseria, ci și pasiunea mea. Odată ce am început să vorbesc, pasiunea a preluat controlul. În următoarea oră și jumătate, am făcut tot posibilul să nu mă fâțâi prea tare, știind că Chase mă sorbea din priviri.

La un moment dat, mă dădeam cu un balsam de buze — lucru pe care îl făceam de zeci de ori pe zi —, iar Chase mă urmărea vrăjit în timp ce trasam conturul buzelor. Asta mi-a provocat niște furnicături între picioare și am început să mă foiesc pe scaun.

Când i-a venit rândul lui Chase să vorbească, am admirat modul în care domina încăperea cu gândurile și ideile lui. Era atât de diferit de șeful meu de la Fresh Look — un director executiv tipic, a cărui prezență se făcea simțită într-un mod aproape hărțuitor. Nu se putea ca Scott Eikman să *nu* fi stat în capul mesei în timpul unei astfel de ședințe. Fostul meu șef ar fi rămas acolo cu brațele încrucișate la piept, făcându-i pe toți cei din jurul lui să stea mai drepti în scaune.

Stilul lui Chase era mai subtil și capta atenția din încăperea prin gândire și charisma naturală. M-a surprins privindu-l în timp ce vorbea, iar colțul gurii i-a tresărit. Din fericire, spre deosebire de mine, lui nu i se împleticea limba în gură când era privit atât de atent.

După ce toate întrebările au primit răspuns, Elaine se pregătea să facă încheierea.

— Știu că ați spus că programul e destul de aglomerat, dar noi avem două grupuri-țintă disponibile săptămâna aceasta, dacă doriți să profitați. Unul e în Kansas, iar celălalt e aici, în New York.

Desigur, în timpul prezentării alocase destul de mult timp vorbind despre importanța colectării impresiilor din Vestul Mijlociu, pe lângă ambele coaste. Și, ce să vezi, întâmplător, avea două astfel de grupuri disponibile pentru noi în următoarele zile. Trebuia să recunosc, venise cu o prezentare și o ofertă bune.

Josh i-a spus că o vom contacta în scurt timp și nici nu apucase să se răcească bine proiectorul după prezentarea ei, că a doua persoană a și fost invitată în sală. Eram dezamăgită că Chase nu mai putea rămâne la a doua prezentare de grup-țintă, dar în același timp ușurată că nimic nu-mi va mai distrage atenția.

Când ședințele s-au terminat în sfârșit, la ora șase, stăteam în sală și discutam despre cele două companii. Am căzut cu toții de acord că Advance Focus a lui Elaine era cea mai potrivită companie care să se ocupe de grupurile noastre țintă. Josh s-a uitat când la Lindsey, când la mine.

— Credeți că putem termina restul de mostre și prezentări la timp ca să ne alăturăm grupurilor pe care Elaine le organizează săptămâna asta în Kansas și aici în oraș? a întrebat.

— Putem, a spus Lindsey. Va fi din scurt, dar cred că putem termina mâine împreună.

Josh a încuviințat.

— Eu trebuie să fiu aici pentru o ședință foto pe care o avem în această săptămână în centru. Deci care dintre voi rămâne în New York și care se duce în Kansas?

Lindsey s-a uitat la mine.

— Cum vrei tu, i-am spus.

— Bine. Pentru că nu-mi place să zbor cu avionul. Aș prefera să mă ocup de grupul-țintă din New York.

— A, ce ușor a fost, a remarcat Josh. S-ar putea ca Chase să vrea să ți se alăture pentru grupul-țintă de aici, Lindsey. Dă-i de știre când ai confirmate toate detaliile.

A încuviințat.

— Așa voi face.

Deși timpul petrecut cu Chase avea să-mi lipsească, știam în adâncul sufletului că aveam nevoie de oarecare distanțare. Câteva sute de kilometri ar putea fi suficiente să ne separe destul de mult încât să-mi pot limpezi mintea.

Capitolul 18

Reese

Aveam zborul rezervat miercuri dimineață devreme, ca să am după-amiaza la dispoziție pentru aranjarea biroului de analiză de piață din Kansas al Advanced Focus pentru prima sesiune de grup-țintă de joi dimineața. Chase lipsise de la birou toată după-amiaza de marți, așa că i-am trimis un mesaj în care l-am anunțat că nu aveam cum să ajung la cină. Răspunsese cu un singur cuvânt. *Bine*. Probabil credea că încercam din nou să-l evit după ce scăpasem de sub control lucrurile — dar și pe mine — weekendul trecut.

Acum era aproape șase și jumătate miercuri dimineață și mă pregăteam să mă îndrept spre aeroport când am primit de la el detalierea mesajului anterior.

Chase: Accept o amânare. Dar de data asta eu profit de ea.

Nu mai aveam timp să-i răspund. Mașina de serviciu sosea la șase și jumătate și uneori liftul venea chiar și în câteva minute. Am tras fermoarul valizei, mi-am aruncat telefonul în poșetă și am mângâiat-o în fugă pe Pisicuța cea Urâtă.

— Adevărata ta stăpână o să aibă grijă de tine cât sunt plecată. Vezi să nu-și bage nasul prin lucruri.

Apoi am mângâiat-o pe Tallulah pe cap.

— Să fii o Pisicuță cea Urâtă bună și să-i zgârii gleznele mamei când începe să-mi scotocească prin sertarul cu lenjerie intimă. Bine?

Când am coborât, o mașină de oraș neagră aștepta în fața clădirii. Deși zborul era abia peste două ore și jumătate, am început să mă îngrijorez când am nimerit într-un ambuteiaj pe drumul spre tunel. Am tras adânc aer în piept și am început să mă relaxez când am părăsit în sfârșit Manhattanul, dar m-am panicat din nou, pentru că în partea cealaltă a tunelului era mai rău decât în oraș.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat pe șofer.

— Șantier. Trebuia să se oprească la șase dimineața, dar probabil că muncitorii vor să facă ore suplimentare.

A ridicat din umeri și mi-a indicat drumul din fața noastră, care era o mare de lumini de frână, pentru că trei benzi se uneau într-una singură.

În următoarea oră am înaintat puțin câte puțin și înnebuneam când vedeam că, deși erau amplasate conuri fluorescente pe o distanță de câțiva kilometri, nu era nicio activitate pe șantier. M-am uitat la ceas și mi-am dat seama că s-ar putea să pierd zborul dacă traficul nu se decongestiona curând.

În general mă temeam de zborul cu avionul. Stresul adăugat de posibilitatea de a întârzia îmi accelerase și mai mult pulsul. Aveam nevoie să-mi distrag atenția, așa că mi-am scos telefonul din geantă. Tocmai primisem un mesaj.

Mama: Trebuie să-ți cureți frigiderul mai des. Ai murături stricate.

Pe bune? Stătuse ascunsă pe o alee până când am plecat de acasă? Chiar nu mai avusese răbdare până să-și înceapă investigația? Lăsasem pentru Pisicuța cea Urâtă un vas plin cu mâncare. Nu era

nevoie să vină până a doua zi. Lasă că îi arăt eu. Dacă fac mișto de ea, nu o să mă mai gândesc la zbor.

Reese: *Nu le arunca. Păstrez chestiile expirate pentru Tallulah.*

Am dat mai jos, iar următorul mesaj era cel de la Chase la care nu răspusesem încă, despre amânarea cinei pe care o anulasem seara trecută.

Reese: *Mă întorc abia în weekend. Șeful meu a vrut să scape de mine, așa că m-a trimis în Kansas.*

Cât timp am răspuns la alte câteva mesaje și e-mailuri, nu m-am mai gândit la întârziere. Am ajuns pe JFK cu treizeci și cinci de minute înainte de decolare și am fugit până la un ghișeu pentru check-in. Când am văzut coada de la controlul de securitate, aproape am izbucnit în lacrimi.

Disperată, m-am dus la agenta TSA⁸.

— Nu am nicio șansă să prind avionul dacă stau la coada asta. Mi-a luat o veșnicie să trec prin tunel, iar pe LIE⁹ era un șantier. Am vreo șansă să trec în față? Călătoresc în scop de afaceri și chiar nu pot să pierd zborul.

— Biletul.

A ridicat mâna cu mănușă din plastic și mi-a aruncat o privire care dădea de înțeles că auzea aceeași poveste plângăcioasă de o sută de ori pe zi. Mi-a înapoiat biletul și a arătat peste umăr.

— Clasa întâi, pe stânga.

Am răsuflet ușurată când am văzut că în zona aia nu era coadă.

— Mulțumesc mult!

Bineînțeles că poarta unde trebuia să ajung se afla la celălalt capăt al terminalului, dar am reușit să trec de securitate și să ajung la zona de îmbarcare chiar în clipa în care se făcea ultimul anunț. Pentru că era coadă mică la îmbarcare, mi-am recăpătat suflul și m-am dus la biroul de control al biletelor să văd dacă

---

⁸ Administrația pentru Securitatea Transporturilor (N.t.)

⁹ Autostrada 495, cunoscută drept Long Island Expressway. (N.t.)

puteam schimba locul din mijloc care-mi fusese repartizat la achiziționare.

— Există vreo posibilitate să schimb locul din mijloc? Știu că am întârziat și că sunt ultima la îmbarcare, dar m-am gândit că nu strică să întreb.

— E destul de plin... dar să verific.

Însoțitoarea mi-a luat biletul și a tastat ceva la computer. S-a încruntat și a spus:

— De fapt, nu aveți locul din mijloc. Aveți loc lângă culoar.

Mi-a înapoiat biletul și mi-a arătat cu degetul.

— Rândul al doilea.

Nu avea niciun sens.

— Era pe rândul treizeci și ceva când am cumpărat biletul.

— Nu mai e. Aveți loc lângă culoar, la clasa întâi. Probabil ați beneficiat de o reactualizare.

Coadă de la îmbarcare se micșorase și, oricum, de ce m-aș fi contrazis în privința locului la clasa întâi? Când am ajuns în dreptul rândului al doilea, mi-am dat jos geanta de pe umăr și am îndesat-o sub scaunul de lângă culoar. Locul de la geam era gol, dar am observat un *New York Times* împăturit pe jumătate pe scaunul fără pasager. Am deschis compartimentul de deasupra, am verificat dacă am spațiu să-mi pun bagajul și m-am aplecat să apuc mânerul acestuia.

M-a speriat o mână mare care a acoperit-o pe a mea.

— Lasă-mă pe mine.

Am întors capul brusc către bărbatul de lângă mine, dar deja știam pe cine voi vedea.

* * *

— Ce se întâmplă acolo în căpșorul ăla al tău? m-a întrebat Chase.

Nu mai scosesem nicio vorbă din clipa în care îl găsisem în avion. În primul rând, eram stresată când zburam, iar faptul că Chase mă luase prin surprindere așa cum o făcuse mă debusolase complet.

Inima îmi bătea incontrolabil când avionul a început să accelereze pe pistă. Am apucat brațul scaunului dintre noi și i-am răspuns scurt:

— Urăsc decolarea. Și aterizarea. Tot ce se întâmplă între ele e în regulă.

Chase și-a pus mâna peste a mea și mi-a strâns-o. Nu mi-a dat drumul nici când am ajuns în aer. Odată ce am atins o altitudine stabilă, am răsuflet prelung, iar umerii mi s-au relaxat.

— De ce nu mi-ai spus că vii în călătoria asta?

— A fost ceva de ultim moment.

M-am încruntat întrebându-mă dacă nu cumva plănuiise totul.

— Cât de ultim moment?

M-a privit direct în ochi și i-am observat neliniștea.

— Nici măcar nu am bagaj pentru la noapte.

— Cum adică nu ai bagaj?

— Am plecat de acasă dimineață cu intenția clară de a merge la birou.

A făcut o pauză și și-a trecut mâna prin păr mormăind.

— Nici măcar nu mai știu sigur cum am ajuns aici.

— Vorbești serios?

Clătinând din cap, a spus:

— De data asta, tu vei fi cea care va împărți cămașa cu mine.

— Nu cred că ți-ar veni cămașa mea.

— Deci asta înseamnă că mă vrei fără cămașă? Știam eu.

Însoțitoarea de zbor s-a apropiat de noi și ne-a înmânat două meniuri.

— Pot să vă aduc ceva de băut?

Chase a răspuns fără să se uite în meniu.

— Două Mimosa.

L-am privit întrebătoare.

— E abia nouă dimineața.

— E o ocazie specială.

Însoțitoarea de zbor a zâmbit și ne-a luat meniurile.

— Sărbătoriți ceva?

Mâna lui Chase era încă așezată peste a mea, pe brațul scaunului. Le-a ridicat pe amândouă, și-a petrecut degetele printre ale mele, apoi mi-a dus mâna la buze și a sărutat-o.

— E luna noastră de miere.

— Uau! Felicitări! E minunat. Aveți legătură din Kansas sau acolo e destinația finală azi?

— Rămânem în Kansas. Doamna este înnebunită după *Vrăjitorul din Oz* și vrea să ajungă la muzeu, a spus arătând cu bărbia spre picioarele mele.

Întâmplător, eram îmbrăcată complet în negru și purtam pantofi roșii.

— Uneori se lasă dusă de val.

Însoțitoarea de zbor a reușit să-și mențină zâmbetul, dar îmi dădeam seama că mă credea puțin sărită. Adică ce femeie în toate mințile s-ar duce la un muzeu când tocmai s-a măritat cu un bărbat precum cel de lângă mine?

După ce s-a îndepărtat, m-am întors spre Chase.

— Înnebunită după *Vrăjitorul din Oz*?

Chase a rânjit.

— E mai degrabă un fetiș, dar cum preferi tu.

— Și tu cine ești? Sperietoarea fără creier? De unde scoți toate cheștiile astea?

— Tocmai ieșeam de la toaletă când urcai în avion. Ți-am văzut pantofii roșii al-dracului-de-sexy și e posibil să fi avut o fantezie.

— Chiar cred că ai nevoie de ajutor.

— S-ar putea să ai dreptate.

S-a aplecat și mai mult și și-a coborât vocea.

— Dar dacă ai vrea să porți acei pantofi și codițe împletite, și nimic altceva, aș fi bucuros să fiu Omul de Tinichea.

După ce însoțitoarea de zbor ne-a adus băuturile (adresându-mi-se cu *mireasa*), Chase și cu mine am avut un moment de sinceritate.

— Cât stai în Kansas? am întrebat întinzându-mă să-mi iau balsamul de buze din geantă ca să mă îmbrozătez puțin.

M-a urmărit cu privirea în timp ce mă dădeam cu el pe buze.

— Îl folosești destul de des, așa-i?

— Ce, balsamul de buze?

— Mda. Am văzut că te-ai dat cu el de câteva ori.

— Sunt puțin cam dependentă de el.

— Nu-mi place să simt pe buze senzația aia de ceară. În curând va trebui să încetezi să-l mai folosești.

— Dă-mi voie să ghicesc... pentru că buzele mele le vor mânji pe ale tale?

— Exact.

— Încă un motiv pentru care nu ne potrivim, l-am tachinat.

— Unul dintre noi va trece peste asta.

Am clătinat din cap la insistența lui.

— Deci, cât ziceai că stai în Kansas?

— Asta depinde de tine.

— Depinde de mine?

— N-am mințit când am zis că am încercat să nu vin. În clipa în care am aflat că urma să pleci din oraș, am vrut să vin cu tine. Mi-a trecut prin cap să-ți spun că voiam să iau parte la sesiuni, dar m-am gândit că o să te prinzi.

— Deci vrei să spui că ai venit doar pentru mine?

A încuviințat, cu o mină serioasă pe chip.

— Doar pentru tine.

— Țsta e stilul tău obișnuit? Hărțuitor șic?

— Nu chiar... probabil de-asta habar n-am ce să fac. Evitarea nu prea a funcționat.

— Atunci care e stilul tău la întâlnire?

— Cum m-am descurcat cu sinceritatea?

Am râs.

— Destul de bine până acum. Spune, n-o să te judec.

Chase a dat pe gât restul de Mimosa.

— Nu a trebuit să depun prea mult efort pentru a obține atenția unei femei.

— Puteam să ghicesc asta. Așadar, asta te intrigă în acest caz? Un bărbat care își dorește ceea ce nu poate obține? Nu e ceva ce apare numai în cărți.

Privirea lui căutătoare se muta de la un ochi la altul și știam că analiza răspunsul. Într-un final, a spus:

— Ai dreptate. Îmi doresc ceea ce nu pot avea. Asta e numai o parte. Dar nu așa cum crezi. Nu-mi cere să explic, dar când sunt în preajma ta, sunt fericit. Asta e tot ceea ce vreau.

Răspunsul lui m-a luat pe nepregătite.

— Uau! E... e... incredibil de drăguț ce spui.

Chase mi-a luat din mână paharul pe jumătate plin cu Mimosa și l-a dat pe gât înainte de a-mi vorbi din nou.

— Acum nu mă înțelege greșit. Aș fi mult mai fericit dacă ai fi noaptea sub mine. Dar tu ai vrut o distanță fizică între noi. Respect asta. Deși voi fi lângă tine... și voi face în așa fel încât lucrurile să fie *tare* grele pentru tine.

A fost rândul meu să mă aplec spre el.

— La propriu sau la figurat?

Degetele lui Chase erau încă întrepătrunse cu ale mele. Mi-a ridicat mâna și a dus-o la piept, apoi a coborât pe abdomen, oprindu-se puțin deasupra pantalonilor.

— Continuă tot așa... și-ți voi demonstra.

* * *

După aterizare, am luat un taxi până la birourile pentru organizarea grupurilor-țintă și am petrecut câteva ore lucrând alături de cei din compania care urma să se ocupe de tot a doua zi. Chase a ajutat la organizare, dar a lăsat în seama mea deciziile care trebuiau luate

în domeniile în care aveam mai multă experiență. Îmi plăcea asta la un șef... și la un bărbat.

După ce am terminat, am trecut pe la un mall în drum spre hotel, deoarece Chase nu avea nimic de îmbrăcat. L-am ajutat să aleagă niște haine lejere de la Nordstrom. Cât timp el era în cabina de probă, eu am continuat să fac cumpărături. A ieșit din cabină îmbrăcat cu o pereche de jeanși și un tricou polo simplu, bleumarin, care îi venea perfect pe pieptul lat. Era desculț, iar părul îi era și mai ciufulit decât de obicei, după ce se schimbase.

M-am dus la el cu o cămașă aleasă de mine, iar Chase a întins mâinile și a făcut o mică piruetă.

— E bine?

— Mă îndoiesc că e ceva cu care nu ți-ar sta bine, am zis și i-am întins cămașa ca s-o probeze.

A ridicat mâinile deasupra capului și și-a tras în sus bluza polo, așa cum fac puștii când își dau jos tricourile. Îmi era imposibil să nu mă holbez. Avea un corp de o perfecțiune incredibilă. Bronzat și bine făcut, fiecare mușchi părând sculptat. Jeanșii erau mai largi în talie și atârnavau, lăsând să se vadă „V“-ul bine conturat. Eram destul de sigură că avea cel mai frumos corp pe care-l văzusem vreodată de aproape.

M-am lins pe buze fără să-mi dau seama, iar Chase a observat.

— Dacă mă mai privești așa, o să ajungem în cabina de probă.

Imaginea cu noi doi în cabina de probă, lipiți de oglindă, mi-a trecut fugitiv prin minte.

Pentru că nu am răspuns, Chase a știut — *a știut* — ce-mi imaginam. Aveam încă mâna îndreptată spre el, cu cămașa. Chase s-a întins, dar, în loc să o ia, m-a tras de mână mai aproape.

— Ești concediată, a gemut îngropându-și fața în părul meu. Al dracului de concediată.

Eram la o răsuflare distanță de a ceda, când vocea unei femei m-a adus înapoi cu picioarele pe pământ. Și-a dres glasul.

— Vă pot ajuta să găsiți ceva?

Am sărit înapoi mărind distanța dintre noi. Dar nu eram încă în stare să articulez vreun sunet. Chase i-a răspuns, cu privirea ațintită asupra mea.

— Nu, mersi. Cred că avem tot ce ne trebuie.

N-am putut să ne luăm ochii unul de la celălalt până când el a zis într-un final:

— Mă duc să mă îmbrac.

— Ăăă... da... așa e... bine. Mă duc să-ți iau câteva tricouri în timp ce te schimbi.

Când s-a întors, încă la bustul gol, am observat pentru prima oară că avea un tatuaj într-o parte. Nu-mi dădeam seama ce scria, dar păreau a fi mai multe lucruri scrise pe verticală, pe coaste.

Dând din cap în timp ce mă îndepărtam, încă înfierbântată și tulburată, mă gândeam ce enigmă era șeful meu. Un CEO inteligent, cu costume făcute la comandă, cercei în sfârc și tatuaj — un bărbat care se urcă într-un avion fără bagaj și recunoaște că a încercat să stea deoparte, dar nu s-a putut abține. Singurul lucru pe care toate aceste trăsături distincte îl aveau în comun era pasiunea, despre care toată lumea vorbea. Simțeam asta în felul în care mă privea. Și pe cât de mult mă excita, pe atât mă și speria.

N-am vorbit o vreme. Chase a reapărut complet îmbrăcat și am mai stat o jumătate de oră în magazin ca să luăm tricouri, boxeri și pantofi sport. Când am terminat în cele din urmă, soarele începea să apună, iar eu am căscat pe drumul spre mașina închiriată, aflată în parcare.

— Obosită?

— Puțin. A fost o zi lungă.

Chase mi-a deschis portiera, a așteptat să intru, apoi a aruncat pungile de cumpărături pe bancheta din spate.

Înainte de a demara, s-a întors spre mine.

— Atunci ce-ai zice să luăm cina la hotel? Pe site scrie că au un restaurant cu cele mai gustoase fripturi. Mănânci și apoi mergi în pat.

— În pat?

— Mă refer la odihnă. Dar dacă te gândești la altceva...

A, da, chiar mă gândeam la altceva. Și îmi era din ce în ce mai greu să mă pot gândi la orice altceva.

Capitolul 19

Reese

Camerele noastre de hotel erau alăturate. După ce mi-am agățat rochiile în dulap, m-am dezbrăcat, mi-am prins părul în coadă și m-am dus să fac repede un duș. În timp ce apa fierbinte îmi masa umerii, m-am relaxat și mă gândeam cât de mult îmi plăcuse ziua petrecută cu Chase. Când am lucrat împreună, când am făcut cumpărături, când am stat în mașină în drum spre hotel... totul părea natural. Ceea ce *nu* mai părea natural însă era faptul că-l îndepărtam. Ba mai mult, simțeam că mă lipseam de ceva ce putea fi cu totul special.

Bill și Melinda Gates se cunoscuseră în timp ce lucrau împreună. Iar el îi fusese șef.

Michelle Obama fusese mentorul lui Barack la firma de avocatură la care lucrau amândoi.

Celine Dion se căsătorise cu managerul ei... care era cu douăzeci și cinci de ani mai în vârstă.

Unele lucruri funcționau. Altele nu. Existau mai multe consecințe atunci când lucrurile nu funcționau și lucrai împreună cu celălalt, dar uneori posibilitățile depășeau consecințele.

Posibilitățile.

Când Chase a bătut la ușă, puțin mai târziu, tocmai mă îmbrăcasem. Aveam părul prins într-un coc dezordonat și îmi schimbasem costumul negru cu o rochie simplă din jersey, cu imprimeuri vesele, verzi și albastre. Pantofii roșii cu toc fuseseră înlocuiți cu sandale decupate în vârf.

Privirea lui m-a scrutat de sus până jos.

— Putem sări peste cină...

L-am împuns în piept și am ieșit din cameră fără să-mi mai pun colierul pe care voiam să-l port, pentru că nu aveam suficientă încredere în mine să-l invit înăuntru cât timp mă aranjam. După felul în care Chase mă privea în timp ce așteptam să fim conduși la masă — cu ochii în decolteul meu — nu cred că ducea lipsa pandantivului cu diamant pe care nu apucasem să mi-l mai pun la gât.

La aperitiv, am vorbit despre grupul-țintă și despre planurile pentru a doua zi, apoi am trecut la o conversație mai intimă. Îmi treceam degetul, fără a băga de seamă, peste apa condensată de pe paharul cu vin, când Chase s-a întins ca să atingă cicatricea de pe mâna mea.

— Arată aproape la fel ca un tatuaj. Chiar și cicatricile tale sunt frumoase.

Mi-am amintit de tatuajul de pe corpul lui Chase pe care-l văzusem mai devreme.

— Apropo de tatuaje... n-aveam cum să nu-l observ azi pe al tău. E singurul pe care-l ai?

Chase s-a lăsat pe spătar.

— Da.

Pentru că n-a continuat și părea nerăbdător să treacă la alt subiect, am insistat.

— Ce scrie? Sunt niște cuvinte, așa-i?

A privit în jur, apoi a ridicat paharul luând o înghițitură serioasă.

— Scrie *Frica nu împiedică moartea. Împiedică viața.*

Am așteptat până ce privirea lui a întâlnit-o pe a mea, apoi i-am spus:

— Ei bine, în mod cert sunt de aceeași părere.

Am rămas privind-ne lung. Încercam să găsesc cuvintele de încurajare potrivite ca să-l conving să se confeseze în timp ce și-a coborât ochii pe cicatricea mea. Nu le găsisem încă atunci când a continuat pe neașteptate:

— Peyton și cu mine am fost împreună la același liceu. Eram prieteni... am ajuns să fim împreună abia când eu eram în ultimul semestru la facultate. Pe atunci viața mea avea un ritm foarte rapid. Aveam patente înregistrate, spațiu de birou... angajam personal...

A făcut o pauză.

— Un an mai târziu, am absolvit amândoi și am cerut-o în căsătorie. Două zile mai târziu a murit.

Simțeam cum inima îmi ajunge în gât, iar vocea lui îndurerată mi-a pus o strânsoare în piept.

— Îmi pare rău.

A dat din cap și a rămas din nou tăcut un minut până a continuat.

— După aceea am fost destul de dat peste cap, o lungă perioadă. Este motivul pentru care am scos și majoritatea produselor mele pe piață sub licență. Beam mult și știam că nu sunt în stare să mă ocup de scoaterea pe piață a unor produse noi pe cont propriu. Din fericire, avocații mei *au fost* în stare. Au negociat înțelegeri prin care am primit o redevență generoasă pentru simplul motiv că am permis companiilor să utilizeze brevetele mele timp de câțiva ani. Mi-am păstrat echipa de cercetare, așa că am avut ceva la care să mă concentrez, dar nu prea aveam altceva de făcut.

— Pare că ai făcut ceea ce trebuia.

— Mda. Privind în urmă, așa este.

Întrebarea îmi stătea pe buze, dar nu știam ce cuvinte să folosesc.

— Cum s-a întâmplat... cu logodnica ta... adică... era... bolnavă?

A clătinat din cap.

— Nu. A fost atacată. Săptămâna viitoare se împlinesc șapte ani. Cel care a făcut-o n-a fost prins nici acum.

M-am întins și l-am luat de mână.

— Doamne, nu știi ce să spun. Îmi pare așa de rău.

— Mulțumesc.

A făcut o pauză, apoi a spus:

— Au fost câțiva ani grei. Chiar și când am început să ies din nou la întâlniri cu diverse femei, nu știu dacă eram în stare de ceva mai mult decât... știi tu, a spus zâmbind cu jumătate de gură. Să ies la întâlniri.

— Te referi la sex.

A încuviințat.

— Nu mă înțelege greșit... nu vreau să par un ticălos. Nu am dus de nas femeile. Doar că nu eram interesat de mai mult decât conexiunea fizică. Nu era ceva intenționat. Cel puțin așa cred. Nu știu. Poate că nu eram pregătit să merg mai departe. Sau poate nu întâlnisem persoana potrivită alături de care să-mi continui viața.

— Are logică.

Simțeam un gol în stomac. Nu ignorasem că spusese că nu *era* pregătit și că nu *întâlnise* persoana potrivită, totul la timpul trecut. Lăsase să se înțeleagă clar, aproape de la început, că mă dorea fizic... nu aveam nicio îndoială în privința asta. Îmi doream atât de mult să-l întreb dacă acum credea că este posibil mai mult, dar îmi era teamă de răspuns. Cum să mergi mai departe, să te îndrăgostești de o altă femeie, dacă nu ai încetat niciodată să o iubești pe alta?

Pentru că am rămas tăcută, Chase s-a întins și și-a pus mâna pe bărbia mea ridicând-o încet până când privirile ni s-au întâlnit.

— Cu tine vreau mai mult. Nu-ți pot promite ce anume va fi sau unde se va ajunge, dar e mai mult decât ceva fizic. Mă atrage totul la tine... ești deșteaptă, sinceră, amuzantă, curajoasă, puțin sărită... și mă faci să zâmbesc fără un motiv anume. Nu neg că te doresc în patul meu. Cred că te-ai prins de asta până acum. Dar vreau și

asta. M-am săturat să privesc în urmă. A trecut multă vreme de când mi-am dorit să trăiesc clipa.

— Uau! M-ai lăsat fără cuvinte. Mulțumesc. Ți mulțumesc pentru sinceritate.

Chiar atunci chelnerul ne-a adus cina. Atmosfera era apăsătoare și nu știam cum o puteam destinde, dar simțeam că amândoi aveam nevoie de asta. Dacă eram sigură de ceva, era că discuțiile despre sex îl făceau pe Chase mai glumeț.

Am tăiat o bucată de friptură și, în timp ce duceam furculița la gură, l-am întrebat.

— Ai jucat vreodată „Ce preferi“?

M-a privit mirat.

— Când eram mic.

— Prietena mea, Jules, și cu mine jucăm asta tot timpul... de obicei după câteva băuturi.

— Bine...

Am luat o înghițitură din vin și i-am susținut privirea.

— Ce preferi, să plătești sau să fii plătit pentru sex?

A ridicat din sprânceană.

— Să fiu plătit. Tu?

— Cred că aș prefera să plătesc.

— Îmi place jocul ăsta.

S-a lăsat pe spătar și s-a scărpinat în barbă.

— Deasupra sau dedesubt?

— Dedesubt, am spus, făcând o pauză. Tu?

— Deasupra

A arătat cu furculița spre mine.

— Vezi cât de compatibili suntem? Lumina aprinsă sau stinsă?

— Aprinsă. Tu?

— Aprinsă. Ca să-ți văd chipul când mă adâncesc în tine.

M-a trecut un val de căldură prin tot corpul. Am înghițit în sec.

— Nu ai voie să intri în amănunte. Nu trebuie decât să spui ce preferi.

— De ce să n-o fac, dacă atunci când intru în amănunte pielea ta capătă o nuanță de roz atât de sexy?

Am continuat așa pe parcursul cinei, dezvăluind frânturi din preferințele noastre, atât sexy, cât și mai puțin sexy. Scopul fusese atins, atmosfera se destinsese, dar în același timp și dorința începuse să lupte cu vocea rațiunii.

Iar în acel moment, dorința îi dăduse rațiunii un șut în fund.

După cină, când am ajuns împreună în fața camerelor noastre vecine, mă simțeam ca și cum eram în liceu, la sfârșitul primei întâlniri cu un băiat.

Mi-a luat ambele mâini într-ale lui și, păstrând cam un metru între noi, mi-a spus:

— Îți mulțumesc că ai luat cina cu mine. Și că m-ai lăsat să intervin în călătoria ta.

— Erai în avion când m-am urcat. Nu e ca și cum aș fi avut de ales. Glumeam, desigur.

— O să plec după ședința de dimineață, și mă întorc la New York cu o cursă de după-amiază.

— Pleci? De ce?

— Pentru că tot insist, sperând că vei ceda. Iar în seara asta mi-am dat seama că trebuie să ajungi singură în acel punct. Voi aștepta până se va întâmpla asta.

M-a tras spre el și m-a sărutat pe frunte.

— Acum intră, înainte să mă răzgândesc, și să ajungi cu spatele lipit de ușă, în loc să fii dincolo de ea, în siguranță.

* * *

Odată ajunsă în cameră, am stat cu capul sprijinit de ușă timp de zece minute. După cinci, am auzit ușa lui Chase deschizându-se și închizându-se și m-am întrebat dacă și el ducea aceeași luptă de partea cealaltă, fel ca mine.

Nu-mi puteam aminti să fi dorit vreodată un alt bărbat atât de mult pe cât îl doream pe Chase. O perioadă, crezusem că se întâmpla

pentru că era șeful meu — acea senzație excitantă pe care ți-o dă ceva care e interzis. Dar știam că era mai mult de atât. Atât de mult, încât mă speria de moarte. Mă folosisem de faptul că era șeful meu drept scuză ca să păstrez distanța. Adevărul era însă că sentimentele pe care le aveam în preajma lui mă speriau. Nu prea avusesem noroc în dragoste. Nici părinții mei. Puteam oare să-mi găsesc dragostea adevărată în umbra unei alte femei?

Îmi era teamă, dar, totodată, obosisem să-mi fie frică. Gândul acesta mi-a amintit de tatuajul lui.

Frica nu împiedică moartea. Împiedică viața.

Șase cuvinte mici, care rezumau însă povestea ambelor noastre vieți.

Am tras adânc aer în piept și mi-am dat seama brusc că încă nu aprinsesem lumina în cameră. Asta era ceva cu totul neobișnuit pentru mine. În mod normal, în zece secunde aș fi cercetat toată încăperea, verificând în dulap și în spatele perdelei de la duș, și uitându-mă sub patul mereu amenințător. Oftând, am făcut un efort să nu mă uit, chiar dacă aveam remușcări recunoscând în sinea mea că fusesem neglijentă. Cel puțin exista o temere căreia nu aveam de gând să-i permit să mă controleze în seara aceea.

Stăteam pe jos în camera de hotel, pe întuneric, și amețită de la gândurile care continuau să se învârtă în capul meu. Îmi treceau prin minte frânturi și fragmente din conversațiile pe care le purtasem în ultima lună.

La el acasă: „Dacă nu te-ai vedea cu cineva, te-aș cocoța pe blatul ăla de bucătărie și, în loc să-ți spun, ți-aș arăta ce vreau să-ți fac“.

Voiam să-mi arate, în cel mai dur mod cu putință.

În taxi, după ce băusem prea mult la club și-mi odihnisem capul somnoros pe coapsele lui calde, iar când am ajuns la blocul meu și am dat să mă ridic m-am frecat de penisul lui erect.

Voiam să-l simt. Să-i cuprind membrul tare cu degetele și să-i urmăresc chipul în timp ce mâna îmi aluneca în sus și în jos.

În biroul lui... „Dă-ți jos cămașa aia înainte să ți-o scot eu chiar aici, în mijlocul biroului meu, cu jaluzelele ridicate.“

Doamne, voiam să rupă de pe mine nenorocita aia de cămașă.

Am închis ochii și mâna mi-a alunecat în jos pe corp. El era chiar de partea cealaltă a ușii. Oare m-ar fi auzit dacă ajungeam la orgasm? O parte din mine își dorea să mă audă. Degetele mi-au coborât peste dantela lenjeriei prima oară, apoi au zăbovit puțin deasupra părții sensibile înainte de a aluneca înăuntru. Clitorisul se mărise deja doar la gândul la Chase. Cu siguranță nu avea să dureze mult. Două degete l-au înconjurat ușor, masând. Imaginându-mi că era mâna lui Chase, am crescut repede presiunea și mi-am găsit ritmul.

Tot felul de imagini îmi treceau prin minte.

Chase ridicându-și în sfârșit ochii spre mine în seara aceea, pe holul restaurantului. *Doamne, e superb!*

La bustul gol, la sala de fitness, cu picăturile de apă care i se curgeau pe pieptul cizelat.

Respirația mi se precipitase.

Astăzi, în fața cabinei de probă. Felul în care se uitase la mine, privirea lui care mă dezbrăca în timp ce cobora peste trupul meu. Cuvintele lui... „Mă atrage totul la tine.“

Doamne!

O, Doamne!

Atât de aproape. Atât de repede.

Până ce...

Un ciocănit puternic m-a făcut să tresar.

Iisuse!

Am sărit, cu respirația întretăiată, de parcă tocmai sprintasem la un maraton.

— Reese? s-a auzit vocea lui Chase.

Bătuse la ușa din interior, cea care ne despărțea camerele.

Mi-am dres glasul.

— Da?

— Pot să împrumut de la tine încărcătorul de iPhone? Am uitat să cumpăr azi unul.

— Ăăă... sigur. Stai un minut să-l gădesc.

Cu mâinile tremurânde am aprins lumina și am început să scotocesc în bagaj după încărcător.

Ce dracului fac?

L-am găsit, am tras adânc aer în piept și am încercat să mă calmez timp de treizeci de secunde înainte de a deschide ușa care ne despărțea. Nu puteam să-l privesc în ochi.

— Uite, am spus privind către umărul lui.

— Mersi.

Vocea îmi suna ciudat până și pentru mine. Tonul era pițigăiat și... vorbeam mult prea repede și dintr-odată, într-o propoziție fără semne de punctuație.

— Pentru puțin poți să-l păstrezi n-am nevoie de el până dimineață oricum tocmai mă băgam în pat.

Mi-am ridicat privirea către el și l-am văzut încruntat.

— Ești bine?

— Sunt bine. De ce n-aș fi?

Nu mă credea.

— Nu știu.

S-a uitat peste umărul meu prin cameră.

— Ce făceai?

— Nimic, am răspuns *mult* prea repede.

— Nimic, zici?

Fața îmi ardea, cu transpirația lucind pe frunte și obraji, dar naiba să mă ia dacă nu aveam de gând să încerc să scap cu minciuna.

Privirea lui Chase a coborât pe corpul meu, iar privirile ni s-au întâlnit.

Și atunci mi-am dat seama.

Știa.

Știa.

I-am văzut efectiv pupilele dilatându-i-se în clipa în care și-a dat seama. După un moment în care ne-am privit intens, timp în care efectiv simțeam că mă topesc de fierbințeală, a spus simplu:

— Noapte bună, Reese.

Tocmai începusem să-mi recapăt respirația când a oprit în ultima secundă ușa care era pe cale să se închidă. S-a întins și mi-a luat mâna într-a lui. Apoi și-a dus-o încet spre față și a închis ochii. A inhalat profund, *mirosind* mâna cu care tocmai mă atinsesem, iar mie îmi venea să mor.

Îmi venea să mor.

Era cel mai jenant și totuși cel mai erotic lucru pe care-l văzusem în viața mea.

Mi-a tremurat tot corpul, iar durerea dintre picioare devenise de nesuportat.

Nu mă puteam mișca, nu puteam spune nimic. Stăteam acolo pur și simplu, privindu-l cum îmi inhala mirosul. Când a deschis în sfârșit ochii, iar de pe buzele lui a ieșit un geamăt, eram terminată.

Atât de terminată.

M-am năpustit asupra lui și i-am cuprins ceafa cu mâinile.

— Mă dau bătută.

Mi-a cuprins talia și m-a ridicat dintr-o singură mișcare.

— Să dea naiba, era și timpul!

L-am înconjurat cu picioarele, iar el s-a întors lipindu-mă cu spatele de ușa deschisă dintre camerele noastre. Cu una dintre mâini mi-a dezlegat părul prins doar ca să-l înfășoare și să-l țină strâns în pumn. Mi-a tras cu putere capul pe spate și a început să mă devoreze.

Jur că aproape am terminat chiar acolo. Gurile ni s-au deschis, iar limbile s-au căutat cu poftă. Avea un gust incredibil de bun. Ar fi trebuit să mă desprind de el ca să trag o gură de aer. Nu-mi păsa dacă muream prin asfixiere — aș fi murit delirând de fericire. S-a împins mai tare în mine, ca să-i simt erecția prin pantaloni. Îmbrăcată în rochie și cu picioarele înfășurate în jurul taliei lui eram efectiv

deschisă, primindu-l în timp ce se împingea în mine din ce în ce mai tare. Am gemut când a început să se frece de mine. Țesătura chiloțelor mei au făcut fermoarul să scânteieze precum o piatră pe cremene, iar corpul meu s-a încins cu totul.

Chase a murmurat în gura mea:

— Simți ce-mi faci? Ce mi-ai făcut încă din prima seară?

A scos un sunet încet, răgușit, sugrumat și m-a mușcat de buza de jos, trăgând de ea, apoi mi-a eliberat-o. S-a întins spre ceafă, mi-a luat o mână și a strecurat-o între noi până ce i-am atins vârful penisului. Când degetele mele i l-au cuprins, a gemut și m-a sărutat și mai apăsător.

Îmi plăcea dorința lui, de parcă așteptase momentul acesta dintotdeauna. Dumnezeu e martor, era ca și cum eu așteptasem o eternitate.

Într-un final — nici măcar nu știu exact cum — am ajuns în dormitor. Chase m-a lăsat cu blândețe pe pat și s-a așezat deasupra mea. Când m-am întins și i-am atins obrazul, s-a întors să-mi sărute palma.

— Ești așa de frumoasă. Abia aștept să te văd în toată splendoarea ta.

Și-a îngropat nasul în părul meu și mi-a șoptit la ureche:

— Abia aștept să te gust centimetru cu centimetru.

Mi-am ținut respirația în timp ce și-a croit drum de la gât în jos, pe piept, oprindu-se la decolteu. Rochia petrecută avea o fundă în partea dreaptă. Chase s-a lăsat în stânga și și-a trecut mâna pe mine pentru a trage de fundă. A tras și s-a lăsat puțin pe spate ca să se uite mai bine la corpul meu. Privindu-mi sânii, s-a aplecat și a trasat cu limba o linie de deasupra sternului în decolteu. M-au străbătut fiori prin tot corpul și mi s-a făcut pielea de găină. Sfârcurile mi s-au întărit și se conturau prin dantela sutienului, implorând să fie băgate în seamă. *Doamne, vreau gura lui pe mine.*

Cu degetul mare a tras în jos cupa sutienului și a început să sugă slârcul stâng. *Tare*. Mă privea în permanență, atent la cum răspundeam la atingerile lui. Când ochii mi s-au închis, mi l-a mai supt o dată înainte de a-și îndrepta atenția către celălalt sân. După câteva minute a continuat explorarea, iar gura i-a coborât lăsând în urmă un șir de săruturi pe abdomenul meu.

Mai jos.

Și mai jos.

M-a sărutat blând pe marginea chiloțelilor și mi-a șoptit, buzele vibrându-i chiar în dreptul clitorisului:

— Te gândeai la mine când degetele tale erau în tine?

Și-a strecurat degetul mare sub marginea chiloțelilor și a început să-i tragă în jos.

— Zi. Spune-mi că te gândeai la mine când degetele tale erau în păsărica asta.

S-a lăsat între picioarele mele și mi-a supt clitorisul, învârtind limba în timp ce apăsa exact cât trebuie. Era dumnezeiește, și mi-am prins degetele de părul lui, dorindu-mi să nu se oprească vreodată. Apoi, brusc, a făcut-o.

— Spune-mi.

Aș fi putut să jur că sunt regina Elisabeta dacă asta însemna să-și pună gura la loc. Recunoașterea adevărului părea un preț prea mic.

— Din ziua în care te-am întâlnit ai fost singura persoană la care m-am gândit când m-am atins.

Ochii lui Chase au sclipit triumfător, apoi gura i-a revenit unde-mi doream. De data asta nu m-a mai tachinat. Nu. A supt și a lins până când m-am udat toată, apoi s-a folosit și de degete. Totul creștea în intensitate atât de repede, cu atât de multă înverșunare. Degetele înainte și înapoi, buzele sugând și limba învârtindu-se — corpul a început să-mi tremure și să se încordeze, călcâiele împingeau în saltea, iar cu degetele îl trăgeam de păr. Urcarea abruptă în roller-coaster a fost rapidă și simțeam cum nerăbdarea *mă cuprinde*.

Doamne, era bine! Atât de bine. Am scos un sunet, ceva între un geamăt și o incantare a numelui lui.

Mi-am arcuit spatele, iar Chase m-a țintuit cu o mână în timp ce și-a împins gura și mai mult în mine.

Totul e prea mult.

Nici pe departe.

O, Doamne!

O, Doamne!

Am ajuns în vârful roller-coasterului și m-am balansat o secundă înainte...

Cădeam în gol.

Alunecam.

Aproape incontrolabil.

Nu-mi mai simțeam picioarele. Nu mai simțeam nimic în acel moment, cu excepția extazului pur, adevărat. Era atât de bine, atât de uluitor, încât am simțit cum mi se inundă puțin ochii.

Respirația îmi era încă întretăiată când Chase s-a urcat înapoi pe mine și mi-a apăsat din nou gura într-un sărut. De data asta a fost foarte diferit de frenezia din urmă cu câteva minute. Frumos, languros, blând. Mi-a mângâiat părul în timp ce limbile ni s-au împreunat, apoi mi-a cuprins bărbia în palmă, desprinzându-se din sărut.

— Vin imediat.

A dispărut un moment, apoi a revenit cu portofelul din care a scos un șir de prezervative pe care le-a aruncat pe noptieră. M-am uitat lung la ele.

— Planuri mari?

A început să se dezbrace.

— N-ai nici cea mai vagă idee.

Felul în care mă privea în timp ce-și arunca hainele de pe el... hotărârea care i se citea pe chipul frumos mi-au făcut trupul satisfăcut să se trezească din nou la viață. Nu era primul bărbat din viața mea, nici măcar al doilea sau al treilea, dar ceva din modul în care

mă privea mă făcea să simt că era, că avea să fie cu adevărat prima oară pentru mine, și nu aveam nici cea mai vagă idee de ce.

Chase era un bărbat frumos... oricine ar fi fost de acord cu asta. Dar când și-a dat jos hainele, am realizat că era nebunesc de perfect. Pieptul sculptat, pectoralii fermi deasupra unui abdomen cu șase pătrățele adânc sculptate și ele și coapse groase și puternice. Și *cercelul din sfârc*. Abia așteptam să-l simt între dinți. Chase stătea drept în picioare, în boxeri negri, iar eu mă bucuram că-mi oferise un minut să mă pregătesc înainte de a descoperi ce se afla dincolo de ei.

Și-a strecurat degetele mari sub banda boxerilor și s-a aplecat să-i dea jos. Când s-a ridicat, am rămas cu gura căscată. *Doamne, ai milă!* Era dotat cu tot pachetul. Și prin asta nu mă refer la înfățișarea lui frumoasă, la șarm și bani... Nu, Chase avea *tot pachetul*. Penisul lui era uimitor de gros și de rigid. Complet erect, pulsa ajungându-i aproape până la buric.

M-am lins pe buze în timp ce el a luat un prezervativ din folie și a tras cu dinții rupând ambalajul.

Mi-a observat expresia de pe chip și a zis:

— O să mă omori, nu-i așa?

Mi-a apucat mâinile în timp ce a venit deasupra mea, împreunându-ne degetele și ridicându-le deasupra capului meu. M-a sărutat cu blândețe pe buze, apoi și-a ridicat capul ca să mă poată privi în ochi. Ne-am privit adânc vreme îndelungată, chiar și când s-a împins ușor în mine. Eram udă, flească practic — cam cât de pregătită puteam fi pentru el.

— Futu-i! a mormăit Chase închizând ochii pentru scurt timp. Ești așa de udă!

A lunecat în interiorul meu înainte și înapoi de câteva ori, precaut, cât să mă relaxez îndeajuns pentru a-i accepta grosimea fără durere.

După ce m-a penetrat suficient de adânc, a început să se miște înainte și înapoi ritmic, din ce în ce mai intens. Penetrările blânde

au devenit ferme. Relaxarea prinsese rădăcini adânci în trupul meu. Doar felul în care mă privea Chase nu s-a schimbat. Mă privea fix în ochi de parcă voia să vadă în adâncul meu. Mă făcea să mă simt expusă și totuși minunat de acceptată.

Tot ce exista în fundal a dispărut, cu excepția zgomotului produs de respirația noastră. Când am gemut, și-a lipit buzele de ale mele vrând parcă să înghită sunetul provocat de mine odată cu pierderea controlului. L-am apucat de păr în timp ce mă apropiam de climax, iar respirația i-a devenit precipitată, pufnind superficial.

— O să..., am început să spun, dar trupul mi-a luat-o înainte. O, Doamne!

Chase m-a mușcat de umăr trimițându-mi orgasmul care creștea treptat până pe culmi. M-a luat pe sus ca un tsunami, apucându-mă și trăgându-mă la fund. Mușchii au început să-mi pulseze și mi-am ridicat ochii întredeschiși către Chase.

A văzut pe chipul meu, a simțit în lăuntrul meu și a grăbit ritmul spre propria eliberare. S-a adâncit în mine încă o dată cât de mult a putut și într-un final a scos un geamăt în timp ce și-a dat drumul.

Spre deosebire de foștii mei iubiți, Chase nu s-a prăbușit pe pat rostogolindu-se brusc, după ce a terminat. Ci m-a sărutat cu blândețe până când a trebuit să se retragă, apoi s-a ridicat și s-a dus să arunce prezervativul.

A revenit cu un prosop calduț pe care l-a folosit ca să mă șteargă. Apoi a luat o sticlă de apă din minifrigider din care am băut amândoi în timp ce stăteam dezbrăcați.

După valul intens de adrenalină, am început brusc să cedez. Am căscat, iar Chase a pus sticla goală pe noptieră. M-a ridicat și s-a lăsat pe spate, rezemându-mă de el, cu capul deasupra inimii. Bătea calm în timp ce el îmi mângâia părul.

— Dormi, a spus încet. Avem o zi lungă mâine și trebuie să ne trezim devreme.

Îmi plăcea ideea de a dormi puțin. Trecuse mult timp de când mă simțisem atât de relaxată. Atât de *în siguranță*.

Deja amețită, am zis:

— Bine. Dar trebuie să ajungem la ședință abia la zece.

M-a sărutat pe creștet.

— Știu, dar ne trebuie câteva ore pentru runda a doua.

Capitolul 20

Reese

M-am trezit simțind mișcare în pat. Încăperea era cufundată în întuneric, deși mi s-a făcut teamă — până când privirea a început să mi se focalizeze și mi-am amintit unde mă aflam.

Chase se zbătea și murmură ceva în somn. Singura persoană pe care o mai văzusem vreodată având coșmaruri era fratele meu, Owen, după spargere. Plângea în somn. În unele nopți, când plângea prea mult, mama îl trezea și îl alina. Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să-l las pe Chase să doarmă sau nu. Era așa de neliniștit și părea foarte chinuit de vis.

Nu-mi plăcea să-l văd suferind, așa că m-am hotărât să încerc să-l înghiontesc puțin. Cât să-l scap de ceea ce se întâmpla în capul lui.

L-am bătut ușor pe umăr.

— Chase?

Mai să sar din pat când s-a ridicat brusc. La început, a părut confuz.

— Ce? Ce? Ești bine? a întrebat respirând greoi.

Cu mâna încă în dreptul inimii care îmi bătea rapid am spus:

— Da! Da... Eu sunt bine. Cred că aveai un coșmar.

Și-a trecut degetele prin păr.

— Îmi pare rău. Sigur ești bine?

— Sunt perfect în regulă.

Liniștit, a răsuflat profund, s-a dat jos din pat și s-a dus la baie. A rămas acolo multă vreme înainte de a reveni în cameră. S-a așezat pe marginea saltelei, cu coatele pe genunchi, capul lăsat în jos și cu spatele la mine.

M-am întins și l-am mângâiat pe spate.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu prea. Am început să le am din nou. N-am mai avut unul de câțiva ani. Nu că aș fi fost conștient oricum.

— Sunt... cu logodnica ta?

A încuviințat.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Și fratele meu a avut coșmaruri o vreme după spargere. Nu vreau să insist, dar... dar poate că te ajută dacă vorbești despre asta.

Chase a rămas tăcut ceva vreme.

— În sfârșit te-am băgat în patul meu. Cât timp suntem în el, ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să vorbesc cu tine despre o altă femeie.

M-am ridicat și m-am tras spre el. Doar în chiloțeeii pe care mi-i pusesem pe mine în timp ce el era în baie, mi-am trecut picioarele de-o parte și de alta a lui și l-am înconjurat cu brațele în jurul taliei. Mi-am pus obrazul pe umărul lui, cu sânii goi lipiți de spatele lui. Încă avea un miros foarte plăcut, lemnos, de o delicioasă masculinitate.

— Nu suntem în patul tău, i-am spus. Suntem în camera mea de hotel.

— Nu e loc pentru nimeni altcineva când suntem eu, tu și orice pat.

L-am strâns și mai tare în jurul taliei.

— Ei bine, sunt aici dacă vrei să vorbim.

Chase s-a întors cu fața spre mine. O mână lată m-a cuprins după ceafă în timp ce degetul mare îmi mângâia golul de la gât. S-a aplecat și și-a trecut limba peste o venă care pulsa.

— Nu vreau să vorbesc.

— Dar...

Am încercat să-l contrazic, dar buzele lui se lipiseră deja de urechea mea.

— Șșș, a șoptit. Fără vorbit. Gura mea are alte planuri.

Înainte să-mi dau seama, s-a lăsat în genunchi și m-a tras de fund până pe marginea patului. Ce a făcut apoi cu gura a fost oricum mult mai bun decât vorbitul.

* * *

Am ajuns la ședința cu grupul-țintă cu mult timp înainte de ora stabilită și am aranjat împreună prezentarea. Mai devreme, mâncaserăm ouă și fructe goi în pat în timp ce discutam despre unele întrebări pe care mă gândisem să le adaug pe lista moderatorului.

Elaine a venit să ne salute și, cu toate că eu fusesem cea care îi dăduse lista cu lucrurile pe care hotărâserăm să le modificăm, ea i se adresa lui Chase.

— Ce zici de modificarea întrebării 11 ca să aibă un răspuns de genul „da-nu“ și apoi moderatorul să facă referire la ea în discuția de grup pentru a obține o reacție?

Mi-a plăcut că Chase a direcționat-o spre mine pentru răspuns.

— Cum zice Reese. Ea e șefa. Pe mine m-a luat doar ca să-i car bagajele.

În timp ce puneam la punct ultimele detalii, telefonul lui Chase a sunat și s-a scuzat înainte de a ieși lăsându-mă singură cu Elaine.

— Pot să-ți pun o întrebare personală, Reese? a întrebat ea.

— Ăăă... sigur.

— Te vezi cu cineva?

Nu știam cum să răspund. Adică, *mă vedeam* cu cineva? Făcusem sex de trei ori cu Chase azi-noapte, dar nu pusesem o etichetă relației.

— Într-un fel. Adică... am cunoscut pe cineva recent.

— Deci nu e serios?

— E încă ceva nou.

— Ei bine... fratele meu tocmai s-a mutat în New York și speram să fii de acord să-i dau numărul tău. Poate-l lași să-ți facă cinste cu o băutură sau ceva? Nu obișnuiesc să fac lipeala oamenilor, dar cred că voi doi v-ați înțelege bine.

Din fericire, tocmai a intrat în camera moderatorul și a întrerupt tentativa de pețire a lui Elaine. Participanții la grupul-țintă începuseră să sosească, iar după aceea am devenit foarte ocupată. Toată dimineața am stat de partea cealaltă a unui geam prin care numai eu puteam vedea, ascultând, privind și luând notițe. Chase și-a petrecut timpul între telefoane de afaceri, citirea e-mailurilor și frânturi din studiu. La un moment dat am rămas singuri în încăpere și m-am așezat pe scaunul de lângă fereastră.

Chase a venit în spatele meu și mi-a cuprins în palmă unul dintre sâni. În timp ce îl frământa, mi-a zis:

— Îmi plac oglinzile unidirecționale.

I-am dat un ghiont cu cotul.

— Încetează. Poate intră cineva.

Mi-a înfășurat părul în jurul pumnului și mi-a tras capul pe spate ca să-mi expună gâtul. Gestul ăsta părea a fi *preferatul lui*. Și eram conștientă că rapid începea să devină și *preferatul meu*.

— O să încui ușa.

Cu ochii închiși, am cedat ignorând rațiunea.

— Suntem la muncă.

— Asta va face lucrurile mai interesante.

M-a speriat un ciocănit de cealaltă parte a geamului și aproape am căzut de pe scaun. Din fericire, Chase m-a ajutat să mă echilibrez prinzându-mă de umeri și ținându-mă în poziție

verticală în timp ce mă clătinam. A chicotit în spatele meu când Elaine a ridicat cinci degete anunțându-ne că urma să luăm pauza de prânz.

— În regulă, Elaine, a spus Chase, chiar dacă ea nu-l putea auzi. Pot să termin în cinci minute. Sunt sigur că, oricum, Reese e deja udă.

— Ce pervers ești!

M-a învărtit cu scaunul cu fața spre el și mi-a cuprins obrajii în palme.

— Ce-ai zice să ne întoarcem la hotel pentru prânz?

M-am încruntat.

— Să mâncăm?

— Da, păsărică.

M-am foit puțin.

— Tot timpul mi-am făcut griji pentru ce se va întâmpla la birou când lucrurile se vor termina. Ar fi trebuit să-mi fac griji pentru ce se va întâmpla când lucrurile vor începe.

— Nu întrevăd decât lucruri bune la muncă în viitorul nostru.

— Serios?

— Da.

— În prima seară în care ne întoarcem la serviciu, o să te aplec pe biroul meu și o să-ți-o trag pe la spate în timp ce tu privești luminile orașului care se văd în întuneric.

Am înghițit în sec.

— Probabil contravine regulamentului angajatului.

— Trebuie să remediez asta cât de curând. Și știi ce altceva abia aștept să mai fac cu tine?

— Ce?

— Te vreau în genunchi în timp ce eu stau la birou.

— În timp ce tu... stai la birou?

A încuviințat.

— Vreau să privesc în jos și să-ți văd capul coborând și ridicându-se în timp ce-mi cuprinzi penisul cu gura.

M-a tras de păr.

— O să-ți apuc părul în pumn și o să te țin acolo până înghiți și ultima picătură după ce-mi dau drumul.

Ceea ce probabil ar fi trebuit să mi se pară îngrijorător pentru statutul meu de angajată era, în schimb, pe gustul meu. *Limbajul murdar* pe care-l folosea era pe gustul meu.

— Și mai ce? am șoptit.

— Masa de sticlă din sala de ședințe. Vreau să-ți desfac picioarele pe ea și să-ți ling pizda până ce te aude tot biroul când îmi rostești numele printre gemete.

Am râs nesigură.

— Cred că ești dus, Șefule.

Când ușa s-a deschis, Chase stătea cu spatele la ea, blocând vederea către orice se petrecea între noi. Relaxat, mi-a eliberat părul din strânsoare.

— Vreți să mergeți să mâncați ceva sau comandați aici? ne-a întrebat Elaine.

Chase s-a uitat la mine. M-am străduit să-mi ascund zâmbetul jucăuș în timp ce mințeam.

— De fapt, Chase are o conferință telefonică la prânz, așa că mergem la hotel pentru o oră.

— Vreți să vă comand ceva pentru când vă întoarceți?

— Nu, mulțumim. O să mă asigur că Chase o să mănânce ceva în timp ce va fi foarte ocupat în rolul său de șef.

* * *

Restul zilei, Chase și cu mine am fost ocupați, dar ne-am aruncat ocheade provocatoare toată după-amiaza. Chiar dacă mă preocupa faptul că mă încurcasem cu el, începuse să nu-mi mai pese de consecințe dacă asta însemna să-mi petrec zilele trăind astfel de senzații. Sincer, nu-mi aduceam aminte când mai fusesem atât de în limbă după un tip și mă simțeam bine. *Foarte bine.*

La sfârșitul sesiunilor, Elaine ne-a convins să luăm cina cu ea. Era insistentă și greu de refuzat. Mai întâi am băut ceva la bar și am vorbit despre muncă, apoi lucrurile au devenit mai personale.

— Ești singur, Chase? l-a întrebat ea.

Privirea mi-a fugit imediat la el. A răspuns privind-mă:

— Nu sunt căsătorit, nu. Dar sunt cu cineva.

Ea a încuviințat.

— Jur că nu mă ocup cu lipeli, dar aveam pe cineva în minte și pentru tine.

— Și pentru mine?

Acum devenise foarte atent.

— Da. O să-i fac lipeala lui Reese. Fratele meu s-a mutat de curând în oraș și cred că ei doi o să se înțeleagă.

Chase a ridicat din sprâncene și s-a uitat la mine. Nu știam ce să spun, așa că am stat acolo în tăcere. Nu aveam cum să dau înapoi fără să par idioată. Mă gândisem c-o să-i fac vânt fratelui ei dacă mă contacta.

Chase a avut însă altă idee de abordare. A luat o gură sănătoasă de bere și a spus:

— Nu te vedeai cu cineva, Reese?

— Ăăă... da... mă rog, într-un fel. E ceva nou.

— Pe tipul ăsta nou... nu-l deranjează că ieși cu alte persoane?

Îmi venea să-l pocnesc. Se bucura de cât de prost mă făcea să mă simt toată conversația asta.

— Adevărul e că nu știu. N-am discutat despre asta.

Și-a terminat berea.

— Aș paria că nu are de gând să te împartă.

Comentariul lui mi-a provocat un sentiment foarte plăcut, deși ar fi trebuit să-l cunosc îndeajuns de bine ca să-mi dau seama că nu avea să se oprească acolo.

Apoi i s-a adresat lui Elaine cu o expresie serioasă:

— Se vede cu vărul ei.

— Cu vărul ei?

— Nu sunt chiar veri primari. L-a cunoscut săptămâna trecută, la înmormântarea unchiului ei.

Elaine nu știa ce să spună. S-a uitat la mine și probabil a confundat nedumerirea cu durerea.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

L-am surprins pe Chase rânjind în timp ce scotea din buzunar telefonul care îi suna.

— Mă scuzați o clipă.

Când a revenit, nu mai era așa glumeț. Ba chiar era tăcut. Nu-mi dădeam seama dacă de vină era telefonul pe care-l primise sau dacă nu cumva încercarea lui Elaine de a-mi face lipeala cu fratele ei îl deranjase mai mult decât lăsase să se vadă. Dar ceva se întâmpla. Elaine nu a părut să bage de seamă. Am vorbit despre marketing aproape toată seara, subiect care, în mod obișnuit, era unul dintre preferatele mele, dar pe mine mă preocupa Chase, care era cu mintea în altă parte.

La hotel, lucrurile nu s-au schimbat. Era târziu și avusesem o zi al naibii de lungă, care începuse la patru dimineața. Chase a făcut duș în camera lui cât timp eu m-am spălat și m-am schimbat. Când mă spălam pe dinți, a intrat peste mine în baie.

— Pot să împrumut iar încărcătorul?

Am scuipat pasta de dinți.

— Sigur. Ar trebui să fie pe birou.

Nu știu de ce, când mă întrebese de încărcător am presupus că voia să-l ia la el în cameră, nu să petreacă din nou noaptea la mine. Așa că am fost surprinsă când l-am văzut băgându-l în priză pe partea lui de pat. *Partea lui de pat. Ei bine, asta se întâmplase al naibii de rapid.*

Am luat crema hidratantă, m-am așezat pe scaunul de la birou și am pompat de câteva ori din lichidul alb în palmă.

Începusem să mă ung pe picioare când Chase a zis:

— Vino aici. Lasă-mă pe mine să fac asta.

I-am dat loțiunea și m-am așezat pe marginea patului, cu picioarele întinse spre el. Le privea fix în timp ce mă ungea, degetele lui masând mai mult decât era nevoie pentru ca loțiunea să intre în piele.

— Totu-i în regulă? am întrebat.

A aprobat din cap. Nu prea convingător.

— Ești supărat din cauza chestiei ăleia cu fratele lui Elaine? Pentru că m-a luat pe nepregătite. Nu intenționez să ies cu el. Dacă aș avea de gând să mă văd cu altcineva, cel puțin aș fi sinceră.

Mă apăsa cu degetul mare pe gambă, masând un mușchi la care aveam o crampă după cele douăsprezece ore petrecute pe tocure înalte, când s-a oprit brusc și și-a ridicat privirea spre mine.

— Ai de gând să te vezi cu altcineva?

— Nu. Mă rog... știu că am vorbit despre faptul că nu ne vedem cu alte persoane. Dar nu eram sigură...

— Eu sunt sigur, m-a întrerupt.

— Ești?

— Nu știu sigur cum am ajuns aici sau spre ce ne îndreptăm. Dar sunt al dracului de sigur că nu vreau să te împart cu altcineva.

Spusese exact ceea ce simțeam și eu.

— Nici eu nu vreau să te împart.

— Bine. Atunci am stabilit?

— Da.

Am zâmbit, apoi am arătat spre picioare.

— Acum masează-mă... e bine.

— Da, doamnă.

Deși lămuriserăm lucrurile, când Chase s-a întors să stingă lumina, am observat că era în continuare abătut. M-a tras la pieptul lui, mângâindu-mi părul în întuneric.

— Telefonul din seara asta, de la cină... Era detectiva care se ocupă de cazul lui Peyton.

M-am întors, sprijinindu-mi capul pe mâinile lui așezate pe piept și l-am privit în ochi.

— Totul e în regulă?

— Mda. Pentru că, tehnic, e un caz deschis, mă caută cam o dată pe an să discutăm. I-am zis că ne vedem săptămâna viitoare.

— Trebuie să-ți fie foarte greu.

— E o coincidență ciudată. Au trecut câțiva ani de când n-am mai avut un coșmar. Au reînceput de câteva săptămâni. Și în seara asta a sunat.

— Te contactează în fiecare an în aceeași perioadă? Poate că știai că urmează să te caute și asta a făcut ca subconștientul tău să se activeze.

A încuviințat ca și cum avea sens.

— Poate.

M-am urcat peste el și l-am sărutat pe buze.

— Mulțumesc că mi-ai spus asta. Înseamnă mult.

Capitolul 21

**Chase – În urmă cu
șapte ani**

Telefonul de pe birou a început să sune. M-am răstit fără să salut:

— Ai întârziat.

— Chiar te așteptai să ajung mai devreme? a întrebat Peyton.

După voce, îmi dădeam seama că zâmbea.

Am clătinat din cap și am zâmbit la rândul meu, deși nu mă bucura faptul că întârzia din nou. *Din nou.*

— Unde ești?

— Am scăpat mai târziu decât credeam și a trebuit să mă opresc undeva. Du-te fără mine. Ne vedem direct la restaurant, nu la tine la birou.

Pentru o actriță, trebuia neapărat să se străduiască să nu mai fie așa ușor de citit.

— Unde te duci, Peyton?

— Am o treabă de făcut pentru „Little East“.

— Ai o treabă sau îl urmărești Eddie?

— Nu e același lucru?

— Nu, nu e. Te rog, spune-mi că nu te duci iar la periferie, în tabăra aia de oameni ai străzii.

A tăcut.

— La naiba, Peyton! Credeam că am fost de acord să nu te mai ocupi de rahatul ăsta.

— Nu, tu mi-ai spus să n-o mai fac. Nu e același lucru cu a fi de acord.

Mi-am trecut degetele prin păr.

— Așteaptă-mă la cafeneaua de pe Strada 151 după ce ieși din metrou.

— Sunt bine.

— Peyton...

— Ești exagerat de protector. Așa o să faci și după ce ne căsătorim? O să vrei să te aștept desculță și gravidă la ușă, cu papucii tăi în mână?

O cerusem în căsătorie cu două zile în urmă. Probabil nu era o idee bună să-i spun că mi-ar fi plăcut exact așa ceva. Cel puțin, atunci aș ști ce dracului pune la cale. Mi-am luat sacoul și m-am îndreptat spre lift.

— Sunt pe drum, pacoste ce ești!

Cât am mers pe jos spre metrou, i-am telefonat surorii mele ca să-i spun că vom întârzia.

— Întârziați la propria voastră petrecere de logodnă?

— Știi că a fost ideea ta, nu a mea. Cauți orice motiv ca să dai o petrecere.

— Frățiorul meu se însoară. E o treabă important, nu un motiv. Dumnezeu e martor că toți am crezut c-o să mori de vreo boală cu transmitere sexuală înainte să apară Peyton.

— N-o mai lungi. O să întârziem pentru că viitoarea mireasă se crede Columbo. Trebuie să plec.

— Cine?

— Las-o baltă. Ne vedem în curând. Și mersi, Anna.

Până am ieșit din metrou pe Strada 151 începuse să toarne cu găleata. Imediat ce am avut semnal, am sunat-o pe Peyton. Niciun răspuns.

— Futu-i! am bombănit în barbă și m-am dus să mă adăpostesc lângă cea mai apropiată clădire.

Ploaia bătea din diagonală, așa că a trebuit să-mi acopăr telefonul cu o mână ca să nu se ude. Am format din nou numărul și am așteptat ca Peyton să răspundă. Nimic.

— La dracu'!

Știam că tabăra improvizată de oameni ai străzii nu era departe și am bănuț că Peyton nu așteptase să treacă ploaia.

Am deschis Google Maps pe telefon să găsesc zona cu pasarela din parc. Era la doar trei străzi distanță, așa că am luat-o prin ploaie. La fiecare treizeci de secunde formam din nou numărul.

Deveneam din ce în ce mai neliniștit de fiecare dată când intra căsuța vocală. Simțeam un gol în stomac, iar după al treilea apel fără răspuns am început să alerg ușor.

Din nou am sunat.

Din nou căsuța vocală.

Am cotit și am observat în zare zona de sub pasarela descrisă de Peyton.

Am sunat din nou.

Vocea înregistrată a lui Peyton îmi spunea să las un mesaj după semnalul sonor.

Ceva se întâmpla. *Ceva oribil se întâmpla.* Alergarea ușoară s-a transformat în sprint.

Am simțit telefonul vibrând în buzunar, iar inima a început să-mi bubuie. Imaginea lui Peyton de pe ecran ar fi trebuit să mă liniștească, dar, dintr-un motiv anume, nu a fost așa.

— Chase, unde ești?

Îi tremura vocea; îmi dădeam seama că era speriată.

— Unde ești?

Nu mi-a răspuns.

— Peyton?

La dracu'!

— Unde ești?

Telefonul a făcut un zgomot puternic când a căzut. Iar ceea ce s-a întâmplat avea să mă urmărească de atunci încolo.

Capitolul 22

Reese

M-am trezit deoarece Chase se chinuia să respire. Un zgomot chinuit, puternic, ce părea mai degrabă al cuiva care fusese izbit în stomac. De data asta l-am trezit fără nicio ezitare.

— Chase... trezește-te, am zis scuturându-l cu putere.

A deschis ochii și m-a privit, deși îmi dădeam seama că, de fapt, nu mă vedea.

— Iar ai avut un coșmar.

A clipit de câteva ori, apoi m-a privit îngrijorat.

— Ești bine? m-a întrebat.

— Eu sunt bine. Dar tu... era ca și cum nu aveai aer. Nu-mi dădeam seama dacă era un coșmar sau aveai o problemă respiratorie.

Chase s-a ridicat în fund. Fața îi era transpirată și și-a șters fruntea cu dosul mâinii.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

La fel ca ieri, s-a dat jos din pat și apoi a stat zece minute în baie, cu apa curgând. Când a revenit, s-a așezat din nou pe marginea patului, iar eu m-am apropiat imediat de el și l-am cuprins cu

picioarele pe la spate, lipindu-mă de el — doar că în dimineața asta aveam pe mine un tricou.

— Ești bine? am întrebat.

A dat din cap afirmativ.

— Pot face ceva?

— Ai putea să-ți dai jos tricoul. Sâniii tăi lipiți de spatele meu ajută mult împotriva coșmarurilor.

Am subliniat ceea ce era evident.

— Ăăă... ești treaz deja. Nu cred că ar ajuta împotriva coșmarurilor din dimineața asta.

— Poate nu, dar există întotdeauna ziua de mâine.

Am zâmbit, m-am dat în spate și mi-am ridicat tricoul deasupra capului. Lipindu-mi pielea goală de a lui, l-am întrebat:

— E mai bine?

— Bineînțeles.

Am stat așa cam zece minute, sincronizându-ne respirația în întunericul din camera tăcută.

— Tatăl lui Peyton a plecat când ea era mică, iar mama și cele două surori ale ei au mâncat la un adăpost o vreme. Mai târziu, Peyton a vrut să dea înapoi ceea ce a primit, așa că s-a oferit voluntară la câteva cantine locale. S-a împrietenit cu un tip, Eddie. El avea probleme cu oamenii care se apropiau prea mult de el, așa că refuza să doarmă în adăposturi. Eddie era hărțuit de un grup de adolescenți. Veneau noaptea într-o tabără pentru persoane fără adăpost — unde erau o mulțime de oameni care nu aveau unde să doarmă — și le făceau probleme. Era un fel de joc al lor. Și la câteva zile, el apărea cu o tăietură pe cap sau cu vânătăi.

— Oribil.

— Da. Peyton s-a dus la poliție, dar n-au făcut prea multe. Eddie nu vorbea prea mult, iar când o făcea, nu spunea decât câteva cuvinte. Peyton n-a putut să renunțe. A început să-l urmărească noaptea ca să vadă unde stătea, crezând că, dacă dădea poliției mai multe detalii, ei ar fi investigat mai departe. I-am spus că era periculos, dar nu

m-a ascultat. În ziua petrecerii noastre de logodnă, Eddie a apărut la adăpost cu nasul spart și ochii învinețiți. Peyton își dăduse seama pe unde-și făcea veacul și s-a dus acolo în seara aceea ca să vadă dacă poate afla mai multe informații de la alții pentru că Eddie nu zicea mai nimic. Trebuia să mă aștepte în stația de tren.

— O, Doamne!

— Am găsit-o după câteva minute, când era prea târziu. Eddie o ținea în brațe și se balansa înainte și înapoi, în balta produsă de sângele ei. Rană de cuțit. Probabil că a vrut să-i oprească, în timp ce băteau oameni fără adăpost.

A tras adânc aer în piept și a expirat.

— Până să fie urcată în ambulanță, murise deja.

Mă ardea gâtul, iar lacrimile îmi înțepau ochii și-mi curgeau pe față. Probabil că Chase a simțit umezeala pe spate.

— Plângi?

Mi se pusese un nod în gât. Îmi era greu să vorbesc.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta, Chase. Nici nu-mi pot imagina prin ce-ai trecut.

— Nu ți-am povestit ca să te întristezi. Am vrut să știi că nimic nu stă între noi. Urăsc faptul că au revenit coșmarurile, dar e prima oară, după Peyton, când simt ceva mai mult decât o atracție fizică pentru cineva și nu vreau s-o dau în bară înainte să aibă șansa de a începe.

— N-o dai în bară... din contră.

Chase s-a întors cu fața la mine și m-a tras la el în brațe. Mi-a dat o șuviță de păr după ureche și a zis:

— Eu nu sunt un erou ca fratele tău.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

A clătinat din cap.

— Nu am apărut-o pe Peyton.

— S-o aperi? Ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta. Cum ar fi putut fi?

— Trebuia să fiu acolo cu ea.

— Chase, e o nebunie! Nu poți fi lângă o iubită non-stop ca s-o protejezi. Nu e ca și cum ai fi pus cuțitul în mâna ucigașului. Oamenii trebuie să-și asume responsabilitatea pentru propria lor siguranță. De-asta eu sunt așa cum sunt. Experiențele prin care am trecut m-au făcut să fiu și mai conștientă de asta.

Chase s-a uitat în ochii mei ca și cum căuta sinceritatea. Când a găsit-o — nici n-avea cum să fie altfel pentru că spusese totul din adâncul inimii — a încuviințat și m-a sărutat pe buze cu blândețe.

A răsuflat și am putut să-i simt efectiv corpul eliberându-se de tensiune. S-a uitat la ceasul de pe noptieră și a spus:

— Nici măcar nu e ora cinci. Ce-ar fi să încercăm să dormim?

Nu știam dacă se cuvenea sau nu, dar voiam să-l fac să se simtă mai bine, să-și alunge gândurile triste legate de trecut. Niciunul dintre noi nu putea schimba lucrurile care se petrecuseră în trecut în viețile noastre, dar le puteam lăsa acolo, să mergem mai departe și să ne vedem de viață. Am fluturat din gene și am rostit cu subînțeles:

— Mie nu mi-e somn.

— Nu?

Am clătinat din cap încet.

— La ce te-ai gândit? m-a întrebat cu o voce joasă.

— Poate la un pic din asta.

M-am lăsat în jos și i-am sărutat mușchiul pectoral. Am urcat apoi și, fie lingeam blând, fie sugeam până am ajuns în dreptul maxilarului. I-am marcat cu limba conturul gurii lui frumoase, dându-i un sărut moale în colțul buzelor.

A întors capul ca să-mi prindă buzele într-ale lui și m-a sărutat profund. Sărutul mi s-a părut diferit de celelalte, mai intens, mai pasional, cu o însemnătate mai profundă. Dacă fiecare dintre săruturile noastre ar fi fost o poveste, aceasta era cea în care eroul ajunge la fată și călăresc împreună spre asfințit.

Ora următoare ne-am oferit unul altuia mai mult decât trupurile. Soarele începuse să răsară, aruncând în încăpere o nuanță aurie în

timp ce Chase se mișca încet, înainte și înapoi, în mine. Era frumos și tandru, și îl simțeam într-un loc pe care nu crezusem vreodată că îl poate atinge o altă ființă umană... sufletul meu.

* * *

A doua zi, după grupurile-țintă, aveam bilete la un zbor de seară către casă. După ce lucraserăm în timpul zilei și dormiserăm îmbrățișați, pe drum spre aeroport m-a cuprins un sentiment de melancolie. Priveam pe geamul mașinii, pierdută în gânduri, în timp ce Chase era într-o conferință telefonică cu unul dintre producătorii săi de peste ocean.

A acoperit telefonul și s-a aplecat spre mine, arătând spre un panou mare din față.

— Vrei să mergi, nu-i așa?

Era o reclamă la Muzeul Vrajitorului din Oz.

După ce a terminat convorbirea m-a luat prin surprindere cuprinzându-mă și trăgându-mă la pieptul lui.

— Ești foarte tăcută.

— Vorbeai la telefon.

— Ai stat cât de departe ai putut de mine și te-ai uitat pe fereastră.

Ce te frământă, Bombonică?

— Nimic. A fost o zi lungă.

— Ești sigură?

M-am gândit un minut. Nu eram deloc obosită; nu asta era norișorul negru de deasupra mea. Atunci de ce mințeam? De ce să ascund la ce mă gândeam?

M-am întors cu fața spre el.

— De fapt, nu. Mint. Toată ziua m-a frământat ceva.

A aprobat din cap.

— Bine. Spune-mi.

— Ei bine... m-am simțit bine cu tine aici.

— Și eu m-am simțit bine în tine.

Am râs.

— Nu e exact ce-am spus, dar treacă de la mine. Cred că... îmi fac griji în legătură cu ce se va întâmpla când ne întoarcem la realitate.

— Credeam că am discutat deja despre asta. Că te aplec peste birou, că vei sta sub el în genunchi și pe masa din sala de ședințe... ai programul *plin* după ce ne întoarcem la birou.

A tras agitat de țesătura pantalonilor.

— Futu-i! Abia aștept să ne întoarcem la birou. Poate că ar trebui să mergem diseară după ce aterizăm.

L-am înghiontit în umăr.

— Vorbesc serios.

— Și eu la fel. Tratez sexul cu tine cu cea mai mare seriozitate.

— Ei bine, cu cea mai mare seriozitate sau nu, cred că nimic din toate astea nu ar trebui să se întâmple la birou.

I-a căzut fața de parcă tocmai îi spusese că nu există Moș Crăciun.

— Fără sex la birou?

— Nu cred că ar fi bine să afle cineva.

— Trag jaluzelele.

— Probabil că ar fi mai sigur să păstrăm distanța la muncă. Evident, uneori vom fi împreună la ședințe, dar fără atingeri nepotrivite.

— Mai sigur pentru cine?

Era o întrebare al naibii de bună.

— Pentru mine?

— Mă întrebi sau îmi spui?

— Sunt nouă. Vreau ca oamenii să asculte ce am de zis, nu să aprobe pentru că mi-o trag cu șeful. Și... când... știi tu... nu vom mai fi împreună va fi o situație suficient de ciudată. Dacă toată lumea de la serviciu ar sta cu ochii pe noi, asta ar complica și mai mult lucrurile.

Chase a rămas tăcut. S-a uitat pe geam, iar distanța dintre noi s-a mărit, chiar dacă stăteam unul lângă altul.

— Cum vrei.

Când am ajuns la aeroport, după ce am trecut rapid de controlul de securitate, ne mai rămăsese cel puțin o oră până la îmbarcarea în zborul de ora 21, așa că ne-am îndreptat spre sala de așteptare de la clasa întâi. Cât timp Chase a fost la toaletă eu am comandat băuturile gratuite de la bar. Un tip arătos, tânăr, s-a apropiat de mine în timp ce barmanul deschidea o sticlă de Pinot Noir.

— Pot să-ți fac cinste cu o băutură?

Am zâmbit politicoasă.

— Sunt gratis.

— La naiba! Am uitat. Atunci îți fac cinste cu două.

Am râs.

— E OK. Mersi oricum, risipitorule.

Barmanul a așezat paharul cu vin în fața mea și s-a rotit să toarne încă unul pentru Chase. Mă uitam la panoul electronic cu zboruri de deasupra barului ca să verific dacă al nostru are sau nu întârziere.

Văzând că analizam tabelul, tipul de lângă mine a zis:

— Zborul meu a întârziat deja de două ori. Unde mergi în seara asta?

Tocmai voiam să răspund când o voce gravă s-a auzit din spate și mi-a luat-o înainte:

— Acasă la mine.

Tipul i-a aruncat o privire lui Chase, care stătea în picioare în spatele meu cuprinzându-mă posesiv cu o mână de talie, și a aprobat din cap.

— Am priceput.

Ne-am luat băuturile și ne-am așezat într-un separeu liniștit din colț.

— N-aș fi zis că ești genul posesiv.

Chase m-a privit peste paharul din care bea.

— De obicei nu sunt. Totuși, mă simt foarte lacom când mă uit la tine. Nu vreau ca alt bărbat să se apropie de tine.

Ne-am privit fix în ochi.

— De-asta ești supărat pe mine? Pentru că ești posesiv, iar eu vreau ca la birou colegii mei să nu știe despre noi?

— Nu.

— Atunci, ce-i? De jumătate de oră, de la discuția din mașină, ești tăcut.

Chase a întors capul în altă direcție, privirea lui rătăcind prin încăperea cât timp își aduna gândurile.

— Ai zis *când*, nu *dacă*.

M-am încruntat.

— În mașină. Când vorbeam despre faptul că nu vrei ca lucrurile să devină neplăcute la birou, ai spus *când* nu vom mai fi împreună. Ți-ai imaginat deja despărțirea noastră și cum te va afecta ea la muncă.

— Eu n...

O, Doamne! Are dreptate.

Sărisem practic peste relație și îmi făceam deja griji că sfârșitul ei o să mă afecteze. Practic nu i-am dat unui lucru nou nicio șansă.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Doar că nu mă pot lăuda cu palma-resul meu în domeniul relațiilor. Și am renunțat la un job pe care l-am iubit din cauza ultimei mele povești amoroase la birou. Cred că mă folosesc de trecut ca să proiectez așteptări legate de viitor.

Chase m-a urmărit cu atenție.

— Dacă nu ai așteptări, nu poți fi dezamăgită?

Nu știu de ce, dar recunoscând asta ca fiind adevărat, m-a făcut să mă simt jenată. Mi-am lăsat privirea în pământ.

— Cred că da.

Chase s-a aplecat. Mi-a atins bărbia și a ridicat-o ușor.

— Oferă o șansă. S-ar putea ca eu să fiu cel care nu te dezamăgește.

Capitolul 23

Reese

De prădător. Era singurul mod în care putea fi descrisă privirea lui Chase când am intrat în biroul lui. Revenisem la muncă de o săptămână și reușise să păstreze distanța și să mențină lucrurile la nivel profesional în timpul zilei, așa cum îi cerusem. Dar fluturii pe care îi simțeam în stomac când vedeam cum mă privește îmi dădeau de înțeles că totul avea să se ducă de râpă. Evident, cinci zile era limita lui.

Mulțumesc lui Dumnezeu că erau și alți oameni în încăpere. Josh vorbea în timp ce trecea în revistă fotografiile glossy de la ședința foto din urmă cu o săptămână. Femeia din poze purta lenjerie sexy, albă, dantelată, totuși Chase nu îi acorda niciun pic de atenție. Îmi urmărea fiecare mișcare în timp ce Lindsey, care stătea în stânga lui Josh, compara două fotografii. Am lăsat pe colțul mesei din sticlă din cealaltă parte a sălii un dosar pe care mi-l dăduse secretara lui și m-am așezat pe canapeaua din apropiere, lăsând spațiu între noi.

Chase s-a ridicat relaxat de la birou, cu o privire de neastâmpăr, și s-a dus la un frigider micuț de unde a scos câteva sticle cu apă. A

pus câte una în fața lui Josh și Lindsey, care vorbeau în continuare, apoi a venit către mine înmânându-mi și mie una. Ochii i-au lucit când degetele ni s-au atins. S-a aplecat, indiferent, bineînțeles, la posibilitatea de a fi văzuți de ceilalți.

— L-am găsit pe jos, în fața biroului tău. M-am gândit că poate l-ai scăpat.

Mi-a întins un balsam de buze.

Licărirea din privirea lui m-a făcut să mă uit cu atenție. Îmi dăduse un balsam de buze cu aromă de *Dr. Pepper*, iar privirea i-a coborât spre buzele mele. Am zâmbit ca o școlăriță la cât de simpatic era — găsisse o soluție la faptul că nu-i plăcea produsul pentru buze de care eram dependentă.

I-am răspuns și eu: am așteptat până când s-a reșezat în spatele biroului, și am deschis tubul, conturându-mi buzele încet cu balsam. *Foarte încet*. Când mi-am lins buzele cât puteam eu de obscen, Chase părea să nu mai aibă mult până să elibereze încăperea.

Avea privirea devoratoare a unui animal sălbatic. Tocmai împunsesem un taur și se întâmpla să port fustă roșie. Am început să mă foiesc pe scaun încercând să-i evit privirea feroce. Dar era imposibil. Pur și simplu era prea irezistibil, iar când avea în privire acea licărire dominatoare îmi provoca toate simțurile. Probabil de aceea când a mimat din buze *Du-te în baia mea și dă-ți jos chiloții*, în timp ce nimeni nu era atent, chiar mă gândeam s-o fac.

Dar astea erau regulile mele, iar dacă era cineva care trebuia să le respecte neapărat, aceea eram eu. În loc să trag un scaun lângă masa lui și să mă alătur celor trei, am continuat să stau pe canapea și să ascult de la distanță. Cu o seară înainte, Chase avusese o cină de afaceri, iar cu două în urmă eu luasem cina cu mama, iar la începutul săptămânii când unul, când altul fusese nevoit să lucreze până târziu pentru a recupera ce rămăsese de făcut cât fuseserăm plecați. Din cauza programului încărcat, de când reveniserăm acasă nu mai reușiserăm să petrecem timp împreună — nici măcar nu ne

atinseserăm — și îl doream se pare la fel de mult pe cât mă dorea el pe mine.

După o vreme, Chase s-a uitat la ceas și a întrebat dacă voiam să comandăm prânzul împreună cu el.

— Eu nu pot. Mă întâlnesc cu Mireasa de coșmar la prânz ca să-mi arate mostre din ceva de care puțin îmi pasă, a spus Josh.

Lindsey a refuzat și ea.

— Eu mi-am adus de acasă ceva.

Chase s-a uitat la mine.

— Ți-e foame? Ce-ai zice să comand ce am mâncat la prânz în Kansas în ambele zile?

Josh și Lindsey s-au uitat la mine. Am zâmbit cât l-am săgetat pe Chase cu privirea și am făcut tot posibilul să nu mă înroșesc amintindu-mi ce mâncase Chase atunci la prânz. *Pe mine.*

— Sigur, sună bine, am zis și am oferit prima explicație care mi-a venit în minte. Am o slăbiciune pentru KFC.

Josh și Chase tocmai încheiau discuția despre poziționarea unor fotografii publicitare, iar Chase s-a îndreptat spre peretele din sticlă și a apăsător butonul de închidere a jaluzelelor, ascunzând biroul de privirile din holul exterior.

Deși nimeni nu întrebase nimic, Chase a simțit nevoia să explice de ce trăsese jaluzelele:

— Sam mi-ar smulge urechea cu dinții dacă ar trece pe aici și ne-ar vedea fluturând fotografiile cu un model pe jumătate dezbrăcat.

A făcut o pauză și s-a uitat la mine.

— În plus, nu îmi place să se uite lumea la mine când mănânc.

Câteva minute mai târziu, ne-am despărțit pentru pauza de prânz. Chase a închis ușa în urma lui Josh și Lindsey. Când s-a uitat la mine în timp ce încuia ușa, am simțit zgomotul ăla fix între picioare. *Nu avea să fie ușor.*

Chase îi spusese lui Josh să lase fotografiile ca să ne uităm la ele în timpul prânzului și încercam să mă concentrez asupra lor în timp ce stăteam în picioare lângă biroul lui. Am închis ochii când a venit

în spatele meu, suficient de aproape cât să-i simt căldura corpului și respirația pe gât, dar fără să mă atingă.

— Nu ți-ai dat jos chiloții, așa cum ți-am cerut.

— Asta ai mimat din buze? Nu am înțeles.

S-a apropiat și mai mult.

— Mincinoaso!

M-a apucat de mijloc și m-a tras lângă el.

— Vrei să știi ce cred eu? a șoptit. Cred că i-ai ținut pe tine pentru că ești udă și încerci să-mi ascunzi asta.

— Ba nu.

— Nu există decât o singură cale de-a afla.

Înainte să apuc să răspund, mi-a ridicat fusta și m-a apăsător pe dantela umedă a lenjeriei.

Am închis ochii.

— Chase...

Și-a îngropat fața în părul care-mi acoperea ceafa, a inspirat adânc, apoi l-a înfășurat în jurul pumnului și mi-a tras capul spre spate.

— Ești flească. Cât timp o să stai supărată pe mine pentru c-o să te aplec pe biroul ăsta și o să te fut, Bombonică?

— N-ar trebui s-o facem.

— Gura zice nu, dar corpul țipă da.

A împins într-o parte tot ce avea pe birou și m-a ghidat cu blândețe în jos până când am atins cu pieptul lemnul rece. Apoi s-a lipit de mine până i-am simțit erecția pe fund.

Duceam o bătălie fără sorti de izbândă, dar nu aveam de gând să mă predau fără măcar să mai încerc o dată.

— Dacă vine cineva?

— Tocmai asta-i ideea.

Mi-a apucat cu dinții lobul urechii și a mușcat. În același timp, mi-a ridicat mâinile deasupra capului, apăsându-mi apoi degetele de marginea opusă a biroului, ca să mă țin de ea.

Încă o încercare.

— Nu cred că pot s-o fac în tăcere.

— O să-ți acopăr gura cu a mea înainte să-ți dai drumul.

Aerul rece s-a strecurat între noi când s-a dezlipit de mine ca să-și descheie fermoarul pantalonilor. Mi-a tras chiloței cu o mână și mi-a ridicat fusta lăsându-mi la vedere fundul gol pe care l-a cuprins în palmă.

— Fundul ăsta. Abia aștept să fie al meu. N-o să te pot face să taci când o să-mi înfig scula în fundul tău și degetele în pizda ta, în același timp.

Când mi-a presat cu degetele clitorisul mărit, n-am mai putut și mi-am dat ochii peste cap. Mi-a rotit capul într-o parte, s-a aplecat să mă sărute și am răsuflat în gura lui gemând și pronunțându-i numele în timp ce își freca erecția de fundul meu.

— Chase...

Mai aveam puțin și-mi dădeam drumul și n-aveam cum să rămân tăcută.

— Bine.

S-a ridicat brusc și, pentru o clipă, mi-a venit să-l omor — până când am auzit zgomotul foliei pe care o rupsesese. Am aruncat o privire peste umăr și, jur, dacă nu aș fi fost deja udă, cu siguranță m-aș fi udat după ce l-am văzut. Ținea încă între dinți ambalajul pe care tocmai îl rupsesese și își punea prezervativul pe membrul complet erect cu ambele mâini. Nu mă mai țineau picioarele și tremuram... bine că eram întinsă pe birou, pentru că genunchii aproape îmi cedaseră la vederea acelei imagini erotice.

Fără a zăbovi, și-a îndreptat capul lat al membrului spre mine și s-a adâncit.

— Fuuutu-i! a gemut aplecându-se și găsindu-mi din nou gura.

M-a sărutat prelung și apăsător, fără să se miște. Acum, că era în mine — după ce mă adusesese în pragul orgasmului cu degetele, dar nu mă lăsase să termin —, simțeam nevoia să se miște. Senzația pe care mi-o dădea prezența lui în mine, pe la spate, era incredibilă, dar aveam nevoie să se frece.

— Chase... poți să...?

— Desfă-ți picioarele mai mult. Am nevoie să fiu adânc în tine.

Nu m-am opus. M-am deschis cât avea nevoie. În acel moment nu-mi mai păsa că eram în biroul lui, că era șeful meu sau ce credeau alții despre mine. Singurul lucru de care-mi păsa era el. El în mine, mișcându-se așa cum știam că mă putea face să mă simt...

— Chase...

— Spune. Spune că mă vrei acolo. Acum.

— Da. Te vreau. Te rog. Te rog, mișcă-te.

Am gemut când s-a dat înapoi ca să se împingă mai adânc. Retrăgându-se aproape complet, s-a lăsat mai jos, mărinde unghiul ca să poată împinge în sus, până în acel punct, atingând noi adâncuri ale corpului meu. Orgasmul meu nu a întârziat să apară, a doua oară cumva parcă răzbunător, că-l alungasem prima oară și nu-i dădusem voie să-mi zdruncine corpul. De data asta, voia să se asigure că avea să fie de neoprit.

Corpul a început să-mi tremure în timp ce el se împingea mai tare, mai repede, mai adânc.

— Dă-ți drumul, Reese.

Avea vocea încordată și aspră, îndeajuns pentru a mă împinge dincolo de limită. Chiar în clipa în care am început să-i strig numele, mi-a înăbușit sunetul cu un sărut. Când și ultimul tremur mi-a răvășit corpul, aveam senzația că Chase îmi înghițise orgasmul cu totul... că mă înghițise *pe mine* cu totul.

Într-un final, mi-am recăpătat suflul, iar pieptul lui Chase, lipit de spatele meu, se ridica și cobora mai lent, la unison.

M-a sărutat cu blândețe pe buze și a intrat în baia din birou ca să se spele și să-mi aducă o cârpă umedă și caldută. Am scos un oftat de mulțumire simțindu-mă satisfăcută și relaxată.

Dar toate acestea s-au schimbat când s-a auzit un ciocănit în ușă.

Capitolul 24

Reese

Cu obrajii îmbujorați și părul ciufulit arătam exact așa cum eram. *Futută.* M-am furișat rapid în baie astfel încât Chase să poată deschide ușa. Uitându-mă în oglindă, m-am convins că făcusem alegerea corectă. Am devenit și mai sigură de asta când am auzit vocea Samanthei. *Minunat,* vicepreședinta de la resurse umane tocmai intrase în biroul lui Chase, care probabil duhnea a sex.

Liniștea pe care o simțisem cu nici trei minute în urmă dispăruse de mult, fiind înlocuită de prietena ei cea rea: paranoia.

Am fost gălăgioși?

Am fost gălăgioasă?

A auzit tot biroul?

Ce naiba făceam? Stabiliserăm reguli de bază și le încălcaserăm cu prima ocazie când Chase insistase puțin. Nu învățasem nimic din greșelile mele?

Simțindu-mă vulnerabilă, m-am îndreptat în vârful picioarelor până la ușă și mi-am lipit urechea de ea.

— Ce făceai aici? l-a întrebat Samantha.

— Vorbeam la telefon.

Părea suspicioasă. Mi-am imaginat-o încruntându-se în timp ce vorbea.

— Cu cine?

— Un furnizor. Nu că ar fi treaba ta. Ce-ți trebuie, Sam?

Vocea s-a îndepărtat, așa că a trebuit să mă încordez să aud. Probabil se dusesse la fereastră sau la canapeaua din cealaltă parte a încăperii.

— Dimineață m-a sunat detectiva Balsamo. A zis că încearcă să dea de tine.

— Am fost ocupat.

— De-asta sunt aici și pun întrebări. Nu-ți stă în fire să dai cu piciorul la ceva ce are legătură cu Peyton. A fost o perioadă în care abia te puteau ține departe de secția de poliție, atât de implicat erai.

— A fost aceeași perioadă în care am dat cu piciorul muncii și mi-am petrecut majoritatea nopților beat. Nu prea cred că vreau să revin la zilele acelea.

— Înțeleg asta. Dar am vrut că mă asigur că la mijloc nu e altceva. Pari... diferit în ultima vreme.

— Diferit? Cum?

— Nu știu. Mai jovial, cred.

— Jovial? Dar ce sunt eu? Un grăsan bătrân și vesel care călătorește de colo colo într-o sanie?

— Ceva se petrece cu tine. Îmi dau seama de asta. Ai pe cineva?

Pentru un minut, s-a așternut liniștea în încăperea și mă întrebam cum avea să răspundă. O parte din mine își dorea ca el să recunoască, doar ca să-l aud cum spune asta cu voce tare uneia dintre cele mai apropiate prietene. Dar, din nou, vorbea cu vicepreședinta de la resurse umane de la locul în care eram angajată — probabil nu era cea mai potrivită persoană căreia să-i facă această mărturisire.

— Nu că ar fi treaba ta, dar da, mă văd cu cineva.

— Cineva cu care ai ieșit mai mult de o dată?

— Nu vorbesc despre asta cu tine.

— Când o s-o cunosc?

— Când o să fiu pregătit.

— Asta înseamnă că te aștepti ca ea să fie prin peisaj o vreme?

Chase a pufnit.

— Voiai să discutăm ceva anume când ai venit aici? Pentru că mă ocupam de ceva important când m-ai întrerupt.

— Bine. Dar îți plac întreruperile mele, și știi asta.

Am auzit zgomotul pașilor care se apropiau, urmat de clicul mânerului rotund, dar s-a făcut din nou liniște, deși ușa nu fusese închisă. Am auzit-o pe Samantha vorbind pe un ton serios și, dintr-un motiv anume, mi-am imaginat-o oprindu-se și privind peste umăr.

— Mă bucur că mergi mai departe, Chase. Sper să-ți fie bine și să am ocazia s-o cunosc.

Apoi a făcut o pauză și a spus pe un ton mai blând:

— Poate că e timpul să desfințezi și altarul.

Am așteptat câteva minute înainte de a deschide ușa cu un gest ezitant. Chase deschisese ferestrele și se uita la reclama de pe clădirea aflată dincolo de stradă.

Mi s-a adresat fără a se întoarce însă cu fața la mine:

— Îmi pare rău pentru asta.

— Lucrurile au mers prea departe azi. N-ar fi trebuit..., am zis lăsând propoziția neterminată.

A tăcut. Am presupus că starea de spirit i se schimbase din cauza a ceea ce auzisem când am tras cu urechea. Chiar dacă nu trecusem prin așa ceva, îmi imaginam că a vorbi despre o fostă logodnică era deprimant. Așa că m-a surprins când s-a întors spre mine spunând:

— Îmi doresc asta.

— Sex în birou?

În colțul gurii i-a apărut un zâmbet.

— Și asta. Dar nu la asta mă refeream.

— Nu?

A clătinat din cap.

— Îmi doresc asta. Eu și cu tine. Sam tocmai a fost aici ca să discutăm despre Peyton. Detectiva care se ocupă de caz a sunat-o și pe ea. E acea perioadă din an în care mă sună și-mi spune că se ocupă în continuare de caz, dar că nu a apărut nimic nou.

— Îmi pare rău. Te-a sunat săptămâna trecută, așa-i? Trebuie să-ți fie greu.

A aprobat dând din cap.

— Întotdeauna e greu. Nu spun că acum e ușor. Dar, în mod normal, cazul lui Peyton mă trimite într-un loc întunecat. Mă așteptam să mă simt mizerabil după plecarea lui Sam... așteptam să mă lovească din plin. Dar am inspirat adânc în timp ce așteptam și știi ce s-a întâmplat?

— Ce?

— Ți-am simțit mirosul pe mine.

Am clipit de câteva ori.

— Nu înțeleg.

A ridicat din umeri.

— Nici eu. Dar îmi place al dracului de tare mirosul tău pe mine. Părea foarte sincer, chiar dacă era un lucru bizar să spună asta.

— Și faptul că mi-ai simțit mirosul te-a făcut să te simți mai bine?

A rânjit șmecherește.

— Îhî.

— Bine atunci, am spus străduindu-mă să nu roșesc. Trebuie să mă întorc la muncă.

— Cină, diseară?

— Mi-ar plăcea. Ce-ai zice dacă ți-aș pregăti ceva la mine acasă?

— Și mai bine. În cazul ăsta nu trebuie să aștept să te duc acasă ca să te dezbrac.

* * *

De-a lungul anilor, învățasem să-mi accept nevrozele. Să verific sub pat, în spatele perdelei de duș și în fiecare dulap era o rutină zilnică.

Nu încercasem s-o schimb. Îi permisesem să devină parte din ceea ce eram în loc s-o las să mă definească. O mulțime de femei erau extrem de precaute... în special cele care trăiau în New York. Totuși, când eram pe cale să intru în apartament, cu Chase chiar în spatele meu, îmi doream al dracului de tare ca pornirile mele să-și ia o seară liberă. Am descuiat încuietoarea de sus și am zăbovit cu cheia în dreptul următoarei. Hotărându-mă să termin odată cu asta înainte de a intra, m-am întors cu fața spre el și am mărturisit chiar acolo, pe hol.

— Când ajung acasă am o rutină.

Chase s-a încruntat.

— Așa...

— Ți-am zis că am probleme legate de siguranță. Verific în spatele perdelei de duș, deschid toate ușile dulapurilor, verific sub pat și canapea.

Am făcut o pauză și am început să-mi rod unghia de la degetul arătător.

— Am o rutină, pe care o urmez într-o anumită ordine. Și o fac de cel puțin două ori pe zi... uneori chiar și de mai multe ori dacă după ce o fac a doua oară nu mă simt liniștită. Deși în majoritatea zilelor nu sunt decât două ture.

A rămas tăcut câteva secunde, cu o privire întrebătoare. Văzând că eram foarte serioasă, a încuviințat.

— Arată-mi rutina și, după ce ai terminat cu prima tură, o să mă ocup eu de a doua.

Habar n-aveam ce mă așteptasem să-mi spună, dar răspunsul lui nu mă putea face mai fericită. Nu mă luase peste picior și nici nu minimalizase îngrijorările mele. Ba mai mult, avea de gând să se implice. M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe buze.

— Mulțumesc.

Evident, Tallulah era acolo așteptând, ochii ei verzi strălucind în întuneric. Dacă aș fi avut o casă la curte, aș fi pus-o la fereastră ca să sperie copiii de Halloween. Am aprins luminile, iar Pisicuța cea Urâtă s-a uitat fix la Chase lingându-se pe buze.

Știu, Pisicuță Urâtă, știu. E foarte delicios.

— Iisuse, e chiar mai urâtă în realitate, a spus el.

Am luat-o pe Tallulah de pe spătarul canapelei și am îngenunchat ca să mă uit sub ea, la începutul turului. Chase mă urma tăcut. După ultimul punct de control, m-am întors spre el.

— Asta-i tot.

A lăsat pe dulapul din bucătărie sticla de vin pe care o ținea în mână și mi-a luat pisica din brațe.

— Revin.

Era comic să-l văd trecând prin rutina mea. Probabil a crezut că s-o țin pe Tallulah în brațe făcea partea din toată această rutină. Nu m-am deranjat să-i spun că nu era așa, pentru că... ei bine, pentru că, în mod ciudat, chiar îmi plăcea să-l văd pe acel bărbat mare mergând de colo colo inspectându-mi dulapurile pentru a găsi potențiali intruși în timp ce ținea în brațe o pisică fără păr. Cu siguranță, era o priveliște pe care n-o vedeai în fiecare zi.

După ce a terminat, s-a aplecat, a eliberat-o pe Tallulah din brațe și a intrat în bucătărie unde a început să tragă de sertare, căutând ceva. A scos tirbușonul și a spus în timp ce scotea dopul de plută:

— Cum m-am descurcat?

— Perfect. Ești angajat. Poți să vii să cauți infractori la mine în apartament în fiecare seară, dacă vrei.

Dopul scos a făcut un zgomot puternic.

— Ai grijă. S-ar putea să iau foarte în serios chestia asta.

Pentru că frigiderul meu era mai gol decât crezusem, am comandat mâncare chinezească. Eu mi-am luat pui kung pao, iar Chase a ales creveți lo mein. Ne-am așezat pe podeaua din sufragerie și am mâncat direct din cutii cu bețișoare chinezești, servindu-ne din când în când unul de la altul.

— Crezi că Sam știe? am întrebat.

— De noi?

— Da.

— Nu. Ea nu-i subtilă. Dacă ar ști, ar spune-o.

— Cum crezi că s-ar simți dacă ar afla? Ținând cont că sunt angajată și tot restul.

— Nu contează. Dacă nu-i convine, o pun să schimbe regulamentul.

— De la interzicerea relațiilor la încurajarea partidelor de sex la birou?

A rânjit.

— Absolut.

Mă gândisem toată după-amiaza la ceea ce auzisem când eram în baie. Era evident că urechile mele nu trebuiau să audă acea conversație, dar asta fusese imposibil. O parte din motivul pentru care ezitam să intru cu toată ființa în relația cu Chase — dincolo de faptul că era șeful meu — era și pentru că nu știam unde se afla după relația cu Peyton. Dacă putea *cu adevărat* să meargă mai departe. La ce altar se referea Sam? Fusesem la el acasă și nu văzusem nimic neobișnuit.

Am încercat să-i prind privirea.

— Când eram azi în baie, am auzit o parte din conversația ta cu Sam.

A înghițit dumaticatul pe care îl avea în gură.

— Așa.

— Pot să te întreb ceva ce probabil nu e treaba mea?

A pus cutia pe măsuta de cafea.

— Ce te roade?

— Poți... să mergi mai departe?

Îmi spusese că își dorea să încerce. Însă a încerca și a lăsa cu adevărat trecutul în urmă erau două lucruri total diferite. Trebuia să știu asta.

— Sincer să fiu, în ultimii șapte ani habar n-am avut că *nu* mergeam mai departe. Credeam că ceea ce *făceam* era să merg mai departe.

— Te referi la faptul că te culcai cu alte femei?

A încuviințat.

— Da. Am bătut pasul pe loc mult timp. Fără să depășesc momentul.

— Dar crezi că acum ești pregătit să mergi mai departe?

— Cred că am avut nevoie de tot acest timp ca să-mi dau seama ce presupune să merg mai departe. Nu înseamnă să o uit. Ci să devină o amintire și să iau hotărârea de a avea un viitor fără ea.

— Uau! E trist și frumos în același timp.

M-a luat de mână.

— Simt că *asta* e ceea ce trebuie. Așa că, pentru a răspunde la întrebarea ta... dacă acum pot să merg mai departe, mi se pare că deja am făcut-o.

Chase stătea pe jos, cu spatele lipit de canapea. Am așezat cutia mea pe măsuță, lângă a lui, m-am urcat pe el încălecându-i coapsele și l-am sărutat blând pe buze.

— A fost un răspuns foarte bun, am șoptit.

— Da? Primesc un premiu pentru răspunsul corect? m-a întrebat trecându-și degetul mare de-a lungul maxilarului meu.

— Da. Ți poți alege recompensa. Spune-mi cum ți-ar plăcea s-o primești pe a ta, iar dorința ta va fi poruncă pentru mine.

I-am simțit penisul întărindu-i-se sub mine.

— Oricum vreau eu?

— Oricum vrei tu.

Mi-a apucat părul în pumn și a tras tare, pentru a avea acces la gâtul meu. S-a aplecat și a început să mă lingă în partea de sus a gâtului, apoi a coborât spre claviculă. A mușcat când a ajuns în zona moale dintre gât și umăr, suficient de tare încât să bănuiesc că voi avea o urmă a doua zi.

Am icnit, iar Chase s-a încordat, împingându-și erjecția spre mine cu un geamăt.

— Oricum vreau presupune și să te leg de pat pentru câteva zile?

M-a tras iar în jos spre el și a dat să mă sărute, dar chiar atunci i-a sunat telefonul.

— Tipic pentru tine, am murmurat în dreptul gurii lui.

— Ignoră-l.

Și-a strecurat mâna sub bluza mea și mi-a găsit sfârcurile obraznice, care l-au făcut să uite cu ușurință de telefonul care suna. Dar după treizeci de secunde de când încetase, a început să sune din nou. Cineva era foarte insistent.

— Nici măcar nu vrei să vezi cine e?

Degetele lui îndemânatice mi-au desfăcut sutienul.

— Nu-mi pasă.

Telefonul se oprise din sunat, dar a început din nou la scurt timp. Acum nici Chase nu l-a mai ignorat. A bombănit ceva și a întins mâna în buzunar după telefon.

— Rahat! E cumnatul meu. Nu mă sună niciodată. Trebuie să răspund.

M-am dat pe spate ca să-i fac loc.

— Ce-i?

Auzeam o voce de bărbat, dar nu puteam distinge cuvintele.

— Nu e prea devreme?

Și apoi:

— Da. Bine. Vin.

A încheiat convorbirea.

— Ce se întâmplă?

— Sora mea e în travaliu. I s-a rupt apa, cu o lună înainte de termen, dar au zis că e suficient pentru a naște. Se pare că va deveni mamă foarte curând.

— Uau! Ce emoționant!

Chiar dacă lăsase impresia că va pleca imediat, Chase nu a schițat nicio mișcare, așa că l-am încurajat.

— Du-te. Accept o amânare. În plus... oricum nu aveam sfoară, l-am tachinat.

— Vrei să vii cu mine? Să-mi ții companie. Să-l cunoști pe noul meu nepot.

— Sigur. Mi-ar plăcea. Stai să strâng repede, ca Pisicuța cea Urâtă să nu întindă pe jos restul de mâncare chinezească, și mergem.

Evan, cumnatul lui Chase, tocmai ne pusese la curent cu noutățile și revenise la soția lui. Avea pe el un halat albastru, bonetă și protecții peste încălțăminte.

— Cu ce diferă ce poartă el acum de hainele de stradă? a întrebat Chase. Tocmai s-a plimbat prin spital și a ieșit în sala de așteptare îmbrăcat așa. Înseamnă că nu e mai steril decât ce port eu acum.

— Ai dreptate, am spus. Poate că îi pun pe tați să poarte astea ca să simtă că fac parte din echipă.

— Poate. Dar, după cum o știu eu pe sora mea, Evan e singurul membru din echipă pe care-l boscorodește acum, în timp ce e în travaliu.

Am ridicat din umeri.

— Mi se pare corect, dacă mă întrebi pe mine. Adică nu el a fost nevoit să care o bilă de bowling timp de nouă luni și nu el suferă în travaliu. Măcar atât poate să facă, să se aleagă cu niște boscorodeli.

Chase s-a uitat la mine și a zâmbit.

— Chiar așa?

— Da.

Eram singurele persoane din sala de așteptare, așa că mi-am ridicat picioarele și m-am cuibărit lângă el. Chase m-a tras mai aproape și m-a cuprins cu brațul.

— Vrei să-ți boscorodești soțul într-o zi?

Era o întrebare ciudată.

— Nu zilnic, sper.

A chicotit.

— Mă refeream în sala de nașteri. Te întrebam dacă ai vrea să ai copii la un moment dat.

— A, am zis râzând. Nu m-am prins.

— Mi-am cam dat seama după răspuns.

M-am gândit un minut înainte de a răspunde.

— Nu mi-am imaginat niciodată că o să mă căsătoresc, cu atât mai puțin că o să am copii. Cred că părinții mei nu ne-au oferit cel mai bun exemplu. Chiar și înainte de ceea ce s-a întâmplat cu Owen, tot ce făceau era să se certe mereu. Îmi amintesc că mă jucam de-a familia cu prietena mea, Allison, când eram în școala primară. Ea se prefăcea că era mama și gătea un tort în cuptorul fals, iar eu eram tatăl și veneam acasă și găseam motiv de ceartă. Într-o zi, mama ei ne-a auzit jucându-ne de-a cearta și a crezut că ne certam cu adevărat. Când i-am spus că ne jucăm de-a familia, m-a întrebat de ce țipăm și i-am spus că făceam asta pentru că tati venise acasă. Îmi amintesc că m-a privit lung, neștiind ce să spună.

Chase m-a strâns în brațe.

— Pe măsură ce creșteam, am început să văd lucrurile puțin mai clar, să realizez că nu toate familiile sunt la fel de disfuncționale ca a mea. Dar, până atunci, deja verificam sub pat de două-trei ori imediat ce intram pe ușă. Cred că pur și simplu nu mi-am imaginat că aș putea avea propria familie când mie îmi era frică de lucruri imaginare care bântuie prin apartament.

— Se pare că ai nevoie de cineva care să te facă să te simți în siguranță. Restul se va aranja de la sine.

Mi-am ridicat capul de pe umărul lui și l-am privit în ochi.

— S-ar putea să ai dreptate.

Dacă ar fi așa de ușor.

* * *

Era trecut de cinci dimineața când am fost treziți de o voce puternică. Evan arăta epuizat, uimit și din cale-afară de fericit când ne-a anunțat că avea un fiu. S-a îmbrățișat cu Chase și au vorbit câteva minute, apoi a plecat să vadă ce face soția lui.

— Salonul 210. Trebuie să mă întorc înainte să-l convingă pe doctor să-mi facă o vasectomie fără anestezie. Dar au spus că va fi în camera ei cam într-o oră.

Chase a pornit pe hol să ia cafea pentru noi și, între timp, eu m-am dus la baie să mă spăl. Aveam niște salivă uscată pe obraz, iar părul parcă era un culcuș uriaș pentru șobolani, chiar dacă dormisem într-o singură poziție. În timp ce îmi dădeam cu apă pe față, mi-am dat seama că urma s-o întâlnesc pe sora lui Chase pentru prima dată.

În ultimele zile simțisem că relația noastră se schimbase. Nu mai era doar ceva fizic. Chase și cu mine ne împărtășiserăm multe despre viețile noastre și despre lucrurile care ne defineau, iar acum urma să-i cunosc o parte din familie. În mod normal, o evoluție atât de rapidă m-ar fi speriat de moarte. Însă am constatat că eram mai mult nerăbdătoare și încântată decât stresată.

* * *

Anna era leită Chase, doar că trăsăturile lui dure erau blânde, iar masculinitatea era înlocuită de frumusețe feminină. Felul în care s-a luminat când l-a văzut m-a făcut să zâmbesc.

— Ai venit?

A sărutat-o pe obraz.

— N-aș fi suportat să te aud în următorii cincizeci de ani cum te plângi că am ratat ocazia. Sigur că am venit.

Evan l-a bătut pe Chase pe spate.

— Hai să mergem la salonul pentru copii. Cred că l-au spălat până acum.

Chase a făcut rapid prezentările între mine și Anna, apoi a ieșit însoțit de cumnatul său.

— Am presimțit că o să te întâlnesc în cele din urmă, a spus ea.

Am fost surprinsă că știa ceva de mine — chiar și de existența mea.

— Felicitări! Îmi pare rău că am venit așa nepoftită. Am vrut să-i țin de urât lui Chase cât aștepta. Pot să mă duc afară și să te las în intimitate.

— Jumătate de spital tocmai s-a uitat sub halatul meu. În momentul ăsta, faptul că pot să-mi țin picioarele apropiate înseamnă intimitate.

Zâmbetul ei era sincer. Am râs.

— Ai ales un nume pentru fiul tău?

— Sawyer. Îl botezăm după tata. Sawyer Evan.

— E frumos.

— Mulțumesc. Mă bucur că ai venit cu Chase. Vorbește despre tine la cinele noastre săptămânale. Recunosc, eram curioasă.

— Curioasă? De ce?

— Nu obișnuiește să vorbească despre femei, nu le aduce la evenimente de familie și în mod clar nu le lasă singure în preajma mea.

Am zâmbit.

— Îi e teamă că o să-i divulgi toate secretele?

— Mda. Și chiar ar trebui să mă grăbesc, pentru că salonul copiilor e puțin mai încolo, pe hol.

Am crezut că glumește, dar expresia ei a devenit serioasă.

— Fratele meu e un tip super... întreabă-l, o să-ți confirme, a glumit ea. Dar chestia e că... sub toată aroganța aia cred că îi e frică de o relație.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Peyton?

Anna a părut surprinsă.

— Știi toată povestea?

— Așa cred. N-am cum să-l condamn pentru că se simte stresat dacă se apropie de cineva după toate cele întâmplate. Oamenilor le e teamă pentru mai puțin de-atât.

Mie, de exemplu.

A încuviințat, semn că eram pe aceeași lungime de undă.

— Doar să nu-l lași să te păcălească. Se comportă de parcă ar avea o armură, dar adevărul e că acel scut protector are niște fisuri.

— Poate de-asta ne înțelegem așa de bine. Armura mea are niște găuri destul de mari. Dar mulțumesc. O să încerc să nu uit că ale mele sunt mai vizibile decât ale lui.

Chase și-a făcut apariția în spatele lui Evan, care împingea un cărucior de plastic. În mijloc se afla un ghemotoc învelit în pături albastre, de spital.

— Nici n-a trebuit să mă uit la el ca să-mi dau seama că-i al tău, și-a tachinat Chase sora. Așa de tare țipa. Puștiul are deja plămâni tăi.

Soțul ei a ridicat cu blândețe bebelușul și l-a așezat în brațele Annei. Ea i-a gângurit ceva, apoi l-a ridicat, să-i putem vedea fețișoara.

— El e unchiul Chase. Sper să ai creierul lui și să arăți ca mine.

Chase s-a aplecat mai aproape.

— Ținând cont că semeni cu mine, e o dorință înțeleaptă.

Anna a început să-și legene bebelușul când acesta a dat semne de agitație.

— Ai vorbit cu mama și tata? I-am zis lui Evan să nu-i sune, pentru că era târziu.

— N-am vorbit. Oricum, n-ar fi avut niciun zbor din Florida până dimineață.

Am stat cu Anna și Evan încă o jumătate de oră, până când ea a început să caște. După o noapte de travaliu, cu siguranță era epuizată. La dracu', eu eram epuizată doar pentru că ațipisem în sala de așteptare.

Am părăsit parcare spitalului, iar traficul era lejer.

— La tine sau la mine?

— Cam obraznic din partea ta, l-am tachinat.

— Mă pui să țin distanța la birou în timpul săptămânii. E sâmbătă. Bănuiesc că weekendul e al meu.

Gândurile mi-au zburat la ce se întâmplase cu o zi în urmă, că am fost la un pas de-a fi prinși.

— Nu mi s-a părut că ai ținut distanța ieri, când m-ai lipit cu fața pe biroul tău.

A gemut foindu-se în scaun.

— La tine. E mai aproape. Iar acum, că mi-ai amintit cât de spectaculos arăta fundul tău ridicat, așa o să ți-o pun prima oară când ajungem acasă.

Era doar un fel de-a spune, știam asta, dar îmi plăcea cum suna *când ajungem acasă* din gura lui Chase.

Deși, ceea ce mi-a plăcut chiar mai mult de atât a fost ce a făcut când am ajuns la mine. Luându-mi cheile din mână, a descuiat mulțimea de încuietori de la ușă și a intrat primul. Apoi a parcurs traseul meu ritualic. De două ori. În exact aceeași ordine nevrotică, totul în timp ce o ținea pe Tallulah în brațe.

După ce a terminat, m-a sărutat pe frunte.

— E bine?

Am încuviințat și m-am ridicat pe vârfuri ca să-l sărut pe buze.

— Îți mulțumesc.

— Oricând. Apropo, l-am sunat pe tipul care s-a ocupat de sistemele de securitate de la birou. O să-ți instaleze un sistem de monitorizare. L-am recomandat multor firme. Îmi e dator, așa că instalarea e gratuită, iar costul lunar va fi inclus în factura de la birou.

— Ce? Nu.

— Prea târziu... va fi instalat săptămâna viitoare. O să mă anunțe ziua în care poate ajunge aici. Voi avea nevoie de o cheie ca să-i las să intre, altfel va trebui să fi tu aici.

— Chase, n-am nevoie de o alarmă.

— Ai dreptate, așa este. Dar o să mă facă pe mine să stau mai liniștit, mai ales când călătoresc și sunt plecat din oraș.

— Dar...

S-a aplecat și m-a făcut să tac lipindu-și buzele de ale mele.

— Te rog. Lasă-mă să fac asta. O să mă facă *pe mine* să mă simt mai bine.

Am pufnit și m-am uitat lung la el. Într-un final, am cedat.

— Bine.

— Mulțumesc.

Am scos dintr-un sertar cheile de rezervă și i le-am dat, apoi i-am spus să se relaxeze și m-am dus în bucătărie să prepar omlete la micul dejun. Am mâncat în sufragerie, în fața televizorului, în timp ce ne uitam la *Good Morning America*, apoi ne-am cuibărit unul în altul pe canapea. Deși reușiserăm să ațipim puțin la spital, amândoi stătuserăm pe scaune, și nu reușiserăm să ne odihnim.

Am căscat.

— Sora ta pare de treabă.

— E un ghimpe-n coastă. Dar e un om bun.

A tras adânc aer în piept, apoi i-am simțit respirația încetinind. După doar câteva minute am crezut că adormise, dar atunci a spus, cu vocea somnoroasă:

— O să fie o mamă bună. La fel și tu, într-o zi.

Capitolul 25

**Chase – În urmă cu
șapte ani**

Nu mai puteam zâmbi unei alte persoane.

— Mulțumesc că ați venit.

Am scuturat încă o mână fără chip.

Următoarea.

— Da. A fost o femeie frumoasă.

Următoarea.

— O să fiu bine.

Trebuia să se termine.

Urma să merg cu mașina cu mama lui Peyton și cu surorile ei de la slujba de înmormântare până la cimitir, dar când ușa din spate a limuzinei s-a închis, am simțit că nu mai am aer în plămâni. Nu puteam să respir. *Nu puteam deloc să respir.* Pieptul mă ardea și știam că mai aveam două secunde până să mă sufoc. Am deschis larg ușa și am tras câteva guri de aer proaspăt, apoi m-am scuzat invocând o minciună, cum că trebuia să-mi însoțesc părinții.

S-a pornit o burniță și toată lumea a început să iasă în grabă din biserică spre mașinile parcate. Cu capul în pământ, am trecut pe

lângă șirul de oameni care așteptau, fără ca cineva să bage de seamă. Așa că am continuat să merg. Patru sau cinci străzi mai târziu, burnița s-a transformat în ploaie torențială. Eram ud leoarcă, dar nu simțeam nimic. Nimic. Pe dinăuntru și pe dinafară eram uscat.

Judecata mea nu era tocmai limpede, acesta fiind probabil și motivul pentru care am decis să intru într-un bar prăpădit, la aproape un kilometru în direcția opusă cimitirului, și să mă instalez pe un scaun.

— Jack cu cola cu un shot de Jack alături.

Barmanul în vârstă m-a analizat din priviri și a aprobat din cap. Mi-am dat jos sacoul leoarcă și l-am aruncat pe scaunul gol de lângă mine.

În afară de mine, înăuntru mai era doar un bătrân care-și ținea capul pe bar și avea o halbă goală în mână.

— Ce-i cu el? l-am întrebat pe barman când mi-a adus băuturile.

S-a uitat în spate și a ridicat din umeri.

— E Barney.

O spusese de parcă asta ar fi explicat totul. Am aprobat din cap, am ridicat shot-ul și l-am dat pe gât. Am simțit cum mă arde, așa cum o făcuse aerul din limuzină. Am împins paharul gol spre barman și i-am făcut semn să mai toarne.

În timp ce turna a spus:

— E abia zece jumate dimineața.

Telefonul a început să-mi sune, așa că l-am scos din buzunar, l-am aruncat pe bar, apoi am apăsat pe butonul „Ignorare“ fără să mă uit la numele apelantului. Am ridicat paharul de shot plin și am dat din nou pe gât lichidul. A doua oară a ars mai puțin. Mi-a plăcut senzația.

— Toarnă mai departe.

Barmanul a ezitat.

— Ai o problemă despre care vrei să vorbești?

M-am uitat la Barney și am dat din cap.

— Eu sunt Chase.

O movilă mare de țărână era acoperită cu o prelată verde. Corturile amenajate pentru a-i adăposti pe cei îndoliați se aflau încă acolo, dar oamenii erau de mult plecați. Toți, în afară de unul singur. Pierdusem începutul slujbei de înmormântare, iar cât am mai prins am văzut de la distanță, în locul în care mă lăsase taxiul. Aș fi vrut să-mi iau rămas-bun în intimitate, așa că voiam să aștept până când cel care ajunsese mai târziu, oricine era, pleca.

Alcoolul îmi amortise reacțiile, așa că a durat aproape un minut până când chipul a căpătat identitate odată ce bărbatul s-a întors. *Chester Morris*. Nenorocitul ăla de tată al lui Peyton. Nu-l întâlnisem niciodată, îl văzusem doar în fotografii, dar eram sigur că el era — mai ales pentru că Peyton semăna leit cu el. Inima mea, care bătuse indiferentă în piept, a început subit să lovească precum un ciocan.

Cum îndrăznește să apară aici?

Totul era din vina lui.

Era nenorocita lui de vină.

Fără să stau pe gânduri, am înaintat anevoios prin iarba udă spre mormânt. El privea în pământ și nu m-a văzut apropiindu-mă.

— Urmărea o persoană fără adăpost.

S-a întors fără să știe cine eram, apoi și-a coborât privirea din nou și a încuviințat.

— Am citit în ziar.

— Știi de ce îl urmărea? am întrebat ridicând tonul. Știi de ce și-a asumat încercarea de a ajuta fiecare *nenorocit* de om al străzii din orașul ăsta?

— Cine ești?

Nu l-am băgat în seamă.

— Pentru că după ce *tu* le-ai părăsit, pe mama și surorile ei, ea a trăit ani în șir într-un adăpost.

Aveam nevoie de cineva pe care să dau vina, iar tatăl ei inutil, tatăl ei de rahat, era la fel de bun ca oricine. De fapt, cu cât mă

gândeam mai mult la asta cu atât îmi dădeam seama că nu era doar o idee născută din beție. Tatăl ei *chiar era* de vină.

Măcar avusese decența să pară rănit.

— Nu e corect.

— Serios? Ba cred că e mai mult decât corect. Alegerile unui om îi aparțin. Crezi că poți întoarce spatele familiei tale fără să răspunzi pentru acțiunile tale? Pentru consecințele pe care le-ai provocat?

M-am apropiat și l-am împuns cu degetul în timp ce vorbeam.

— Le-ai părăsit. Au mâncat în fiecare seară într-un nenorocit de adăpost. Peyton a murit încercând să ajute pe cineva care mânca într-un adăpost. Asta nu e o nenorocită de coincidență.

S-a încruntat.

— Tu ești bărbatul bogat cu care era logodită, așa-i?

Nu i-am oferit niciun răspuns, pentru că nu merita unul.

Am clătinat din cap dezgustat.

— Pleacă.

A făcut semnul crucii, mi-a aruncat încă o privire și a început să se îndepărteze. S-a oprit întorcându-se spre mine.

— Unde ai fost *tu* când a fost atacată? Te grăbești așa de tare să mă arăți cu degetul pentru ceva ce s-a întâmplat în urmă cu douăzeci de ani. Dacă vrei să găsești o persoană pe care să dai vina, poate ar trebui să te uiți în oglindă.

Capitolul 26

Reese

Era luni dimineață, iar când am intrat în firmă Travis stătea cocoțat pe biroul de la intrare și flirta cu recepționera. Dormisem la Chase și veniserăm împreună la birou, mai devreme. Bine, nu chiar până la birou. Merseserăm împreună doar până la Starbucks. Chase n-a fost prea încântat când l-am rugat să-mi dea un minut avans după ce ne-am luat cafelele, dar nu voiam să intrăm împreună și să stârnim suspiciuni. După ce-l găsisem pe Travis la biroul de la recepție, m-am bucurat că insistasem.

— Arăți mai trăsnet decât de obicei în dimineața asta.

A venit după mine și și-a trecut brațul pe după umerii mei.

— Când o să mă lași să te scot la cină?

— Niciodată.

Travis și cu mine deveniserăm prieteni. Poate că exagera cu flirtul uneori, dar era inofensiv și era mai degrabă a glumă.

— Haide! Niciodată înseamnă mult timp.

— Atunci poate că n-ar trebui să-ți ții respirația.

A răs.

— La prânz, atunci?

— Ți-am zis, Travis. Nu ies la întâlniri cu cei cu care lucrez.

Putea fi considerată o minciună? Mai degrabă un amănunt. Eu nu lucrez *cu* Chase, lucrez *pentru* el.

— A... citește-ți e-mailul, a zis și mi-a făcut cu ochiul. *Lei* prânzul cu mine azi.

— Ce tot spui acolo?

— Avem o întâlnire cu echipa la prânz. Josh aduce mâncarea. Așa că o să ai o întâlnire fierbinte cu mine la prânz, fie că-ți place, fie că nu.

Am ajuns în biroul meu cu Travis încă pe urmele mele, am aprins lumina și m-am așezat la masa de lucru.

— Dacă toată echipa e acolo, nu prea e o întâlnire, nu-i așa, Travis?

— Poate că nu. Dar eu o să mă prefac că e o întâlnire. Pun pariu că, în secret, și tu vei face la fel. Cred că dincolo de toată energia aia negativă pe care mi-o arunci în față, ție îți place de mine.

Eram cu ochii în laptop, așa că vocea care s-a auzit m-a luat prin surprindere.

— Cred că avem o regulă împotriva întâlnirilor la birou.

Vocea lui Chase era încordată. Stătea în dreptul ușii, fiind cu un cap mai înalt decât Travis.

Probabil că, din cauza atmosferei relaxate de la birou, Travis a crezut că Chase glumea. Dar Șeful își încordase maxilarul. Mai era ceva acolo. Gelozie, poate?

Fie că observase seriozitatea lui Chase, fie că nu se prinsese, Travis a dat să plece când Chase a intrat în biroul meu. Dar nu înainte de a spune:

— Ne vedem la întâlnirea de la prânz.

Când am rămas singuri, Chase a ridicat din sprânceană.

În loc să-i răspund am ales să mă distrez puțin.

— Credeam că eliminați regula aceea enervantă împotriva întâlnirilor la birou, domnule Parker.

— O s-o elimin când o să mă lași să-mi marchez teritoriul aici în birou.

— Să-ți marchezi teritoriul? Asta înseamnă urme de dinți sau o mușcătură din dragoste?

S-a apropiat de birou.

— Mă gândeam mai degrabă la tine strigând numele meu în timp ce-mi îngrop fața în păsărica ta, chiar acolo pe birou. Dar dacă ți-ar plăcea câteva urme de mușcătură, mă supun bucuros.

S-a apropiat și mai mult. Mi-am pus mâna pe pieptul lui ca să-l țin la distanță.

— Rămâi acolo, Șefule. E abia luni. Nu ne începem săptămâna așa cum am încheiat-o vineri.

Chiar în clipa aceea am văzut-o cu coada ochiului pe Samantha trecând. Din nefericire, ne văzuse înainte s-o observ eu. S-a oprit în pragul ușii și ne-a aruncat o privire ciudată.

Mi-am retras mâna, dar stăteam încă aproape unul de altul. Prea aproape. Chase era în spațiul meu personal și nu s-a dat înapoi.

Avea sprâncenele ușor apropiate încercând să citească indicii nerostite.

— 'Neața!

— Bună, Sam! i-a răspuns Chase.

Mi-am tras scaunul și m-am așezat, stresată să las spațiu între noi.

— Bună dimineața!

Apoi Sam i s-a adresat lui Chase:

— Ai puțin timp în dimineața asta? Am câteva lucruri pe care aș vrea să le discutăm.

— Agenda e goală până după-amiază, i-a răspuns.

Apoi Chase s-a întors spre mine cu o sclipire în privire.

— Doar dacă nu cumva ești pregătită să reluăm de unde am rămas vineri?

Am răspuns forțând un zâmbet:

— Nu. Nu sunt încă pregătită.

Chase a revenit la Sam.

— Atunci e ziua ta norocoasă. Sunt al tău.

Sam și-a dat ochii peste cap.

— Revin în jumătate de oră.

Dădea să plece când Chase a oprit-o.

— A! Am uitat să-ți scriu. A născut Anna sâmbătă.

— Da? Uau! Felicitări! Cu aproape o lună mai devreme. Cum se simte?

— E bine.

— Băiat, nu? Totul e în regulă?

— Da. Sawyer Evan. Zece degete la mâini, zece la picioare și plămâni maică-sii.

A zâmbit cu căldură în privire.

— Ce bine! Mă bucur pentru ei. O s-o sun săptămâna viitoare. Genele Parker domină, ca de obicei? Sawyer seamănă cu tine și cu Anna?

Chase m-a privit pentru confirmare.

— Seamănă?

Amândoi mă priveau fix, așa că nu aveam altă alternativă decât să răspund. Îmi venea să-l omor pe Chase pentru ceea ce tocmai dezvăluise.

Am aprobat din cap.

— Da, seamănă cu amândoi.

Sam s-a uitat când la mine, când la Chase, apoi a dat aprobator din cap, cu un zâmbet reținut.

— Te las să te instalezi. Ne vedem în scurt timp.

De îndată ce Sam s-a îndepărtat, l-am pocnit pe Chase cu carnețelul.

— Faci mișto de mine?

— Ce e?

Arăta de parcă nici nu știa la ce mă refeream.

— Stai la mine în birou, în spațiul meu personal și tocmai i-ai spus vicepreședintei de la resurse umane că am mers cu tine la spital

la sora ta. Ce-ar fi să trimiți un e-mail întregii companii și să anunți că ne culcăm împreună?

— Nu m-am gândit. Scuze.

— Nu, nu-i așa. Ai făcut-o intenționat! m-am răstit.

S-a încruntat.

— Chiar nu. Dar ce mare scofală? Sam și cu mine suntem prieteni. Nici n-o să-i pese.

— Nu-i vorba de ea, Chase. E vorba de mine. *Mie* îmi pasă. Nu vreau ca lumea să știe, pentru că ar fi foarte neplăcut pentru mine când n-o să mai fim împreună.

Chase și-a încordat maxilarul. Se enervase.

— N-aș vrea să stric ceva ce ești atât de sigură că se va întâmpla.

— Chase...

— Te las să te întorci la treabă.

* * *

M-am simțit ca naiba toată ziua. Chase trecuse prin dreptul peretelui despărțitor din sticlă în timpul întâlnirii de la prânz și aruncase o privire spre Travis, care stătea lângă mine, dar nu s-a oprit.

Până după-amiaza târziu nu reușisem să mă concentrez. După ce Chase îi dezvăluise lui Sam relația noastră drept ceva mai mult decât o relație între șef și angajată, îl rănisem intenționat. Știam că spunând *când* n-o să mai fim împreună se va enerva. Se enervase și prima dată, când o spusese fără să-mi dau seama.

Am încercat să mă pun în locul lui. Dacă ar fi spus ceva similar, într-un context diferit? Cum m-aș simți dacă l-aș auzi pe un prieten întrebându-l dacă vrea să meargă la un bar nou pentru persoane singure, iar Chase ar răspunde: *Mă văd cu cineva, dar poate după ce ne despărțim?* Of.

În ultimele două săptămâni, îmi făcusem griji pentru consecințele a ceva ce mi se părea inevitabil, bazându-mă pe trecutul meu. Îmi era teamă să cred că, poate, doar poate, încheierea relației nu era finalul anticipat al poveștii noastre.

Dar, în mod cert nu voiam ca relația noastră să se încheie. Chase nu-mi dăduse niciodată de înțeles că voia să punem punct. Din contră, fusese încrezător și sigur în privința noastră încă de la început — nu semăna deloc cu relația mea anterioară la locul de muncă. Așadar, de ce dracului eram atât de hotărâtă să mă conving că se va sfârși rău?

Mă holbam la ecranul laptopului când răspunsul și-a făcut apariția. Era atât de limpede, încât am realizat că există un motiv pentru care *ignorant* și *ignorant* sunt așa de asemănătoare.

Fusesem complet *ignorantă* că nu-mi dădusem seama mai devreme.

Pentru că nu era *de ignorat* că mă îndrăgosteam de Chase.

Gândul mă îngrozea, totuși recunoscând acest lucru apărea o nouă perspectivă. În plus, îi datoram lui Chase atât scuze, cât și o conversație matură pe subiectul recunoașterii în mod public a relației noastre. Nu eram sigură că eram pregătită pentru așa ceva, dar cel puțin trebuia să discutăm în loc să-mi mențin decizia pe care o luasem de una singură din cauza propriei mele nesiguranțe.

Cu un dosar în mână, ca să pară că vizita mea era una profesională, m-am dus spre biroul lui Chase. Secretara lui tocmai ieșea.

— Chase e plecat?

— Nu. A ieșit puțin, a spus ea uitându-se la ceas. Dar trebuie să revină curând. Să-i transmit că ai trecut pe aici?

— Ăăă... de fapt... merg să-i las dosarul ăsta pe birou și un bilet, dacă nu-i nicio problemă.

— Sigur.

A zâmbit și a revenit la biroul ei unde suna deja telefonul. Am scris repede un biletel în biroul gol al lui Chase și tocmai voiam să ies când mi-am regândit abordarea.

O jumătate de oră mai târziu, răspundeam unui e-mail de la Josh când m-am gândit să apăs pe numele lui Chase. Punctulețul care fusese roșu până în urmă cu puțin timp — indicând că el nu era online — era acum verde. Am început să tastez.

Către: *Chase Parker*

De la: *Reese Annesley*

Subiect: *Birou de obiecte pierdute și găsite*

Avem așa ceva?

Apropo, îmi cer scuze că am fost nesimțită dimineață.

Am așteptat câteva minute până când primirea unui nou e-mail m-a avertizat sonor.

Către: *Reese Annesley*

De la: *Chase Parker*

Subiect: *Vino aici*

Din câte știu eu, nu.

Scuzele sunt acceptate. Ți-a luat ceva timp. Mișcă-ți fundul la mine în birou.

Foindu-mă pe scaun la tonul dominator al e-mailului, am răspuns:

Către: *Chase Parker*

De la: *Reese Annesley*

Subiect: *Chiar ai nevoie de unul*

Fără un birou de obiecte pierdute și găsite, lucrurile rătăcite pot ajunge oriunde.

La tine în birou? Ai nevoie de ceva de la mine?

Mi-am imaginat privirea ciocolatie a lui Chase încruntată în timp ce se gândea la răspuns.

Către: *Reese Annesley*

De la: *Chase Parker*

Subiect: *De ce am nevoie*

Ce ai pierdut?

Am nevoie de multe lucruri de la tine, începând cu gura ta în jurul penisului meu.

Probabil că femeia rațională din mine și-ar fi făcut griji că departamentul IT monitoriza sau citea e-mailurile. Dar femeia îndrăgostită de șef își pierduse mințile în urmă cu o jumătate de oră. Am răspuns prin cinci cuvinte, în dreptul „subiectului“.

Sertarul de sus din stânga.

Ușa biroului meu era închisă și, cumva, mă așteptam să fie dată de perete de Chase după ce găsea lenjeria mea intimă în sertar. În schimb, s-a auzit o nouă avertizare sonoră.

Către: Reese Annesley

De la: Chase Parker

Subiect: Tare

Miros incredibil. Mișcă-ți. Fundul. Aici. Acum.

Pe drum spre biroul lui Chase m-am oprit la baie ca să mă aranjez. Mă hotărâsem să-i ofer exact ceea ce spusese că avea nevoie: gura mea în jurul penisului său gros. Uitându-mă în oglindă am descoperit că aveam obrajii îmbujorați de emoție. Mi-am înfocat părul, am descheiat butonul de sus al bluzei ca să las la vedere puțin din decolteu, m-am dat pe buze cu balsam cu aromă de Dr. Pepper și am băgat în gură o foiță de Listerine înainte de a mă îndrepta spre biroul Șefului.

Când am intrat, Chase vorbea la telefon, dar nu era nevoie să zică ceva ca să intuiesc la ce se gândea. Îmi urmărea cu privirea fiecare pas. Chiar dacă nu făcea nicio mișcare, mă simțeam ca o pradă vânată.

Sfârcurile mi s-au întărit. Ce talent extraordinar pentru un bărbat, să aibă capacitatea de a incita dintr-o simplă privire.

M-am dus la panoul de control și am apăsat pe buton ca să cobor jaluzelele electronice. Privirea lui Chase ardea în timp ce își continua

conversația, iar vocea îi devenea din ce în ce mai groasă în timp ce jaluzele coborau pe șine blocând cu fiecare centimetru lumea exterioară. Când am încuiat ușa, și-a ușuit interlocutorul.

Odată încheiat apelul, am pășit încet și cu pas hotărât spre biroul lui, în pantofii mei cu toc, punând câte un picior în fața celuilalt. Chiar în clipa în care am ajuns în colțul biroului, s-au auzit două răpăituri rapide în ușă și cineva încerca de zor clanța.

M-am uitat la Chase. Niciunul dintre noi nu a spus nimic, amândoi sperând că oricine se afla dincolo de ușă va dispărea.

— Chase? a strigat Samantha bătând încă o dată în ușă.

Nu aveam noroc. Chase a lăsat capul în jos, a gemut și s-a ridicat.

— Nu te mișca. O să scap de ea.

S-a dovedit a fi mai greu decât crezuse.

Chase a deschis ușa, încercând însă să blocheze intrarea în birou.

Dar asta a făcut-o pe Sam și mai curioasă.

— Ce faci acolo?

— Lucrez.

— Ești singur?

— Nu-i treaba ta.

S-a aplecat pe sub mâna lui Chase și m-a văzut înăuntru.

Vocea lui Chase dădea de înțeles că răbdarea lui începea să se risipească.

— Ce vrei, Sam?

— Voiam să te întreb dacă nu vrei mai bine să mergem să mâncăm ceva în seara asta, și nu mâine.

— Am planuri în seara asta.

— Cu Reese?

A ezitat, iar Sam a dat răspunsul în locul lui.

— Așa m-am gândit și eu. Vin cu voi. Ce zici de ora șase?

Chase a bombănit ceva și a oftat exasperat.

— Bine.

A închis ușa și s-a întors spre mine clătinând din cap.

— Îmi pare rău.

Am încercat să nu mă panichez.

— Știe. Ce-o să-i spunem?

A devenit brusc serios și m-a privit direct în ochi.

— Tu să-mi spui.

Capitolul 27

Reese

Habar nu aveam ce voi spune dacă Samantha mă va întreba direct.

Ne întâlneam cu ea la restaurant, un local mic, italian, la care nu mai fusesem niciodată, aflat undeva la câteva străzi distanță de birou. Chase mai fusese acolo. Managerul, Benito, l-a salutat spunându-i pe nume și ne-a condus la „masa specială a lui Chase, *romantica*“. Era undeva în spate, într-un colț întunecat, lângă un șemineu rustic, din cărămidă.

Chase mi-a ținut scaunul.

— Înțeleg că ai mai fost aici.

S-a așezat în timp ce un piccolo aranja al treilea tacâm. Ajunseserăm cu câteva minute mai devreme, iar Samantha nu sosise încă.

— Sam iubește locul ăsta. Sunt aproape sigur că Benito crede că suntem un cuplu. Ei îi place să stea lângă șemineu.

Am rămas tăcută și sunt sigură că mi se citea pe față îndoiala. Chase s-a lăsat pe spătar.

— E prietena mea. Și, oricum, nu prea are încotro dacă nu-i place.

M-am încruntat.

— E mult mai ușor pentru tine.

S-a aplecat spre mine.

— Tu ești șeful. Nimeni nu te va privi altfel și nici nu va crede că ideile tale sunt acceptate pentru că te culci cu șeful tău.

— Înțeleg asta. Așa că, dacă hotărăști ca lucrurile dintre noi să rămână secrete, accept asta, a spus Chase apropiindu-se. Dar să nu crezi că pentru mine e ușor. Ești prima femeie care pentru mine înseamnă mai mult decât un banal f...

S-a prins de ce avea să spună și s-a oprit la timp.

— Mai mult decât o *relație* ocazională, în ultimii *șapte ani*. Și stăm într-un restaurant, pe cale să luăm masa cu cea mai bună prietenă a fostei mele logodnice, care este și vicepreședinta departamentului de resurse umane al companiei pe care o dețin. O companie în care îi încredințez alcătuirea unor reguli precum aceea de a *nu te fute la birou*, regulă pe care vreau s-o încalc de fiecare dată când mă uit la tine.

Chase și-a întors privirea, dar eu am rămas uitându-mă la el. Nu-mi trecuse niciodată prin cap cât de dificil trebuia să-i fie să îi mărturisească Samanthei. Pentru mine, erau temeri legate de o slujbă și greșeli stupide din trecut. Pentru el, era mult mai mult. Doar că făcuse ca totul să *pară* atât de ușor de făcut. *Doamne*, uneori eram un monstru idiot și egoist.

Înainte de a apuca să-mi cer scuze și să limpezesc atmosfera apăsătoare dintre noi, Samantha ajunsese deja la masa noastră. Chase s-a ridicat până ce ea s-a așezat.

— Mă bucur să te văd, Reese.

M-a salutat cu o expresie prietenoasă și caldă.

— Și eu mă bucur.

Chelnerul și-a făcut repede apariția ca să ne ia comenzile de băutură. Samantha s-a uitat în meniul de vinuri și a pus câteva întrebări despre soiuri. Mi-am mutat privirea de la ea la Chase și m-a surprins privirea lui tulburată. Părea rănit, furios și dezamăgit. Și uram faptul că eu îl făcusem să se simtă astfel.

Ne-am privit lung până când Samantha a comandat și s-a uitat la noi.

— Și, ce mai e nou?

M-am hotărât și am întins mâna peste masă spre ea.

— Nu prea multe, în afară de faptul că Chase și cu mine suntem un cuplu.

* * *

Sam a primit vestea mai bine decât mă așteptasem și după cină am hotărât să rămânem la mine acasă în noaptea aceea. Când am ajuns, am constatat cu surprindere că fusese instalat noul sistem de alarmă. Aparent, în timp ce eu eram ocupată să fiu o cățea răzbu-nătoare și să fierb în birou o jumătate de zi, Chase fusese la mine în apartament și luase o măsură suplimentară de siguranță, pentru că voia să nu mă mai tem. Scuzele mele de mai devreme nu erau suficiente pentru a mă revanșa față de el.

M-am dus la baie să mă spăl, iar când am ieșit l-am găsit pe Chase în pat, cu spatele rezemat de tăblie. Mi-am pus un genunchi sus pe pat, am înaintat spre el și l-am sărutat pe buze. Când să mă retrag, m-a oprit cuprinzându-mi fața în palme.

Mi-a spus privind-mă direct în ochi:

— Îți mulțumesc.

Am știut la ce se referea, dar m-am prefăcut că nu-mi dau seama.

— Nu ți-am oferit nimic pentru care să fii recunoscător. *Încă.*

A zâmbit, dar a continuat pe un ton serios.

— Înseamnă mult pentru mine că te-ai hotărât să-i spui lui Sam în seara asta.

— Știi, în seara asta am înțeles că, de fapt, nu îmi era teamă să-i spun lui Sam.

— Nu?

Am clătinat din cap.

— După greșelile tâmpite pe care le-am comis în trecut, era evident că numai gândul la o relație cu cineva de la muncă mă

sperie. Dar cred ceea ce mă înspăimânta cu adevărat era sentimentul suficient de puternic pentru cineva care să mă facă să-mi asum *cu bună știință* un risc, am spus rânjind. Nu-mi place să risc, dacă n-ai observat.

A încercat să-și ascundă zâmbetul.

— N-am observat.

— Îți mulțumesc din nou că ai instalat alarma. Foarte drăguț din partea ta.

L-am sărutat din nou. Mi-am sprijinit fruntea de a lui și am șoptit:

— Chiar facem asta, nu-i așa? Ne afișăm în public drept cuplu, eu cu iubitul meu din gimnaziu, care-mi e văr prin alianță și în același timp șef?

Mi-a trecut o șuviță de păr pe după ureche.

— E cam complicat. Ce-ar fi să te numesc simplu, femeia mea?

— Femeia ta?

Privirea i-a rătăcit pe chipul meu.

— Țsta-i adevărul. Amândoi am avut frământările noastre, din diverse motive. Dar ai fost a mea din clipa în care te-am văzut în holul întunecat din restaurant.

— Atunci când m-ai făcut cățea? Nu cred că e tocmai modul în care m-ai cucerit. Aș zice că s-a întâmplat puțin după aceea.

— Poate pentru tine. Dar mi-ai intrat pe sub piele încă din clipa în care te-am văzut. Am vrut să știu ce te ațâța.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Și ți-ai dat seama? Ce mă ațâță?

M-a întors pe spate și s-a sprijinit de mine. Și-a trecut mâna pe lângă corpul meu, atingându-mă, ceea ce mi-a făcut pielea de găină.

— Încă învăț. Poate ar trebui să jucăm jocul acela pe care m-ai pus să-l joc mai demult.

— Ce joc?

— Ce preferi, să fii văzută când te masturbezi sau să te uiți la cineva care se masturbează?

— A... jucăm „Ce preferi?”

Chase a răspuns frecându-și nasul de gâtul meu.

— Adică să mă uit la tine sau la altcineva?

S-a încordat și s-a dat înapoi ca să mă privească.

— Glumesc. Glumeam, am zis și l-am sărutat pe buze. Să mă uit la tine. Cred că mi-ar plăcea asta.

Expresia de pe chip i s-a relaxat într-o clipă. Așa că am continuat jocul cu o întrebare adevărată. Coborându-mi ușor unghiile pe spatele lui, am zis:

— Memo oficial sau ADP¹⁰?

Răspunsul lui nu a întârziat.

— ADP.

— De care?

M-a sărutat cu blândețe.

— Din asta.

— Mmm... mai arată-mi.

— Începe să devină jocul meu preferat.

— Și al meu.

Mi-aș fi putut petrece toată ziua făcând asta, însă erau și alte întrebări presante de tipul *ce preferi*.

După ce buzele ni s-au despărțit, am întrebat:

— Să oferi sau să primești întâi?

A rânjit, dar nu i-am dat ocazia să răspundă. În schimb, mi-am coborât gura pe corpul lui.

Să primești.

---

10 PDA, în original — Acronim fie pentru Asistent Digital Personal (Personal Digital Assistant — eng.), fie pentru Afecțiune Declarată în Public (Public Display of Affection — eng.); în acest caz, joc de cuvinte. (N.t.)

Capitolul 28

Reese

Chase nu se prea pricepea să urmeze scenariul. A doua zi am ajuns împreună la birou devreme, așa cum ne devenise obiceiul în ultimul timp. Numai că de data asta, după ce ne-am cumpărat cafelele, am luat împreună liftul până la Parker Industries. De-abia când am ieșit, am devenit foarte conștientă de mâna lui pe spatele meu. Chiar dacă atingerile lui erau foarte confortabile și naturale, faptul că făcea acest lucru la birou părea ciudat. Nu era sub nicio formă un gest extraordinar. De fapt, de dimineață stabiliserăm că vom evita orice expunere a afecțiunii în public până când discutăm cu Josh. Așa că eram destul de sigură că Chase nu făcea asta intenționat.

Îmi respectam șeful direct și voiam să-l informez eu înainte ca relația dintre mine și Chase să iasă la iveală, ca să zic așa. Planul era să discut cu Josh în dimineața aceea și apoi să ies împreună cu Chase la prânz, singuri. Puteam să ne atingem prietenește, într-un mod puțin mai evident decât cel tipic între un șef și angajata lui, dar fără ADP declarativă. Sau cel puțin așa crezusem.

După ce m-am instalat în birou, a apărut Travis în bucătărie, în timp ce îmi preparam cereale cu lapte la micul dejun.

— 'Neața, sexy, a flirtat el.

Am deschis ușa cuptorului cu microunde, am scos bolul și am amestecat cerealele.

— Bună, Travis!

— Când o să mă lași să-ți prepar micul dejun?

Am întins bolul spre el.

— Vrei să amesteci?

— La mine acasă. În dimineața de după. Prepar ouă ochiuri moi.

— Cred că mai trebuie să lucrezi la replicile de agățat.

Travis s-a rezemat de blatul de lângă mine.

— Da? Spune-mi ce-ți place. O să mă perfecționez.

— Păi, pentru început, nouă nu ne place să presupui că vrem să facem sex cu tine. Așa că o replică introductivă referitoare la dimineața de după nu e deloc binevenită.

— Atunci care e o replică introductivă bună?

— Ce-ai zice de ceva real? Să faci un compliment, să-i spui persoanei respective ce-ți place la ea.

Privirea i-a coborât pe sânii mei și a rânjit.

— Pot face asta.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu. Nu așa. Un compliment fără tentă sexuală.

— Nu-mi rămân la dispoziție multe zone ale corpului.

M-a privit din cap până în picioare, apoi s-a împins în blat și a rămas drept în picioare.

— Oja de pe degetele tale de la picioare se asortează cu ținuta. Îmi place asta.

— Foarte bine. Demonstrează că ești atent la detalii și nu vorbești ca un pervers încă din start.

— Am priceput. Deci las deoparte faptul că vreau tare mult să le sug.

Chase a trecut pe acolo chiar în clipa aceea. După expresia de pe chipul lui am înțeles că prinsese ultima parte din propoziția rostită de Travis. *Vreau tare mult să le sug.*

— Travis..., l-a avertizat Chase.

Travis a ridicat mâinile în semn de predare.

— Știu, știu... fără relații la birou.

Chase a luat două sticle cu apă din frigider.

— De fapt, o să refacem regula aceea.

— Serios? Am mai spus cât de mult îmi place să lucrez aici? a zis Travis pe ton meditativ.

Chase l-a privit încruntat în timp ce s-a apropiat de mine dându-mi o sticlă cu apă rece. Am apucat-o, dar Chase o ținea bine în continuare în timp ce îi spunea lui Travis cu ochii la mine:

— Dacă-ți place așa de mult să lucrezi aici, poate ar trebui să-ți petreci mai mult timp lucrând și mai puțin hărțuind femei care sunt luate.

— Luate? Cine e luată? a bâiguit Travis.

În loc să răspundă la întrebare, Chase s-a aplecat și m-a sărutat pe buze. Rânjind șmecherește a adăugat:

— E bine la 12 la prânz, Bombonică?

S-a zis cu subtilitatea și cu evitarea ADP.

* * *

Crezusem că Sam va fi persoana care nu va primi bine vestea. Nu mă așteptasem ca aceasta să fie însă Josh.

— Asta mă pune într-o poziție foarte neplăcută, îți dai seama, a spus privindu-mă cu asprime.

— Îmi... îmi pare rău. Nu am avut în intenție să se întâmple ceva între noi. De fapt, era ultimul lucru care voiam să se întâmple la noul meu loc de muncă. Chiar îmi place să lucrez aici. Îmi place să lucrez cu tine.

Josh a oftat.

— Sunt la Parker Industries de cinci ani. Am început din aceeași poziție ca și tine și am avansat muncind. Chase este un om foarte inteligent. Sunt sigur că știi asta. Pune la îndoială totul și își conduce afacerea cu o mână forte, din toate punctele de vedere. Mi-a luat mult timp să clădesc o relație de încredere cu el... una în care să se bazeze pe experiența și specializarea mea, chiar dacă nu este neapărat de acord cu direcția propusă de mine. Nu te voi lăsa să subminezi acest lucru.

Eram complet șocată.

— Nu. *N-aș face-o.*

S-a încruntat.

— Sper că nu.

Am rămas privindu-ne în mod stânjenitor.

— Sam știe?

Am încuviințat.

— Da.

După câteva secunde, Josh a dat din cap ezitant.

— Apreciez că măcar ai venit să-mi spui.

— Sigur.

Și-a reșezat pe nas ochelarii de citit, semn că discuția noastră se încheiase.

— Ce-ar fi să termini de compilat rezultatele de la grupul-țintă, ca să le discutăm în timpul prânzului? Secretara mea o să ne comande ceva.

Sub nicio formă nu trebuia să menționez că aveam deja planuri pentru prânz. Planuri cu *șeful lui*. Urma să anulez planurile cu o anumită persoană.

Mesajul în care îi spuneam lui Chase că lucrurile nu merseseră așa de bine cum mă așteptasem cu Josh a rămas fără răspuns. La fel și următorul, în care îl anunțam că trebuia să anulez prânzul. Vedeam că fusese citit, dar nu primisem nici măcar un *OK* drept răspuns. Am pus totul pe seama faptului că era ocupat și m-am cufundat în

compilarea ultimelor informații pe care urma să le analizez cu Josh la prânz.

Era limpede că relația cu șeful meu se deteriorase și că avea să dureze ceva vreme ca s-o repar. Deși am lucrat împreună în timpul prânzului și mai multe ore după aceea, atmosfera dintre mine și Josh era tensionată. Părea că ridicase un zid profesional, care nu existase înainte. Speram ca timpul să mai ciobească acel zid după ce urma să-și dea seama că nu aveam nicio intenție să îl subminez în vreun fel.

În timp ce aranjam documentele pe care le împrăstiasem pe toată masa din biroul lui, a spus:

— Ce-ar fi să actualizezi în PowerPoint ultimele noastre slogani și preferințele pentru ambalaje și să mi le trimiți pe e-mail?

M-a privit fix în ochi.

— O să i le transmit mai departe lui Chase ca să se uite peste ele. Am încuviințat.

Și, chiar înainte de a ieși din birou, a adăugat:

— Aș prefera ca pe viitor să menținem ierarhia obișnuită de comunicare. Am discutat cu Chase despre asta de dimineață.

Am încuviințat din nou.

Deși mi se părea inutil, nu-l puteam învinovăți pentru ceea ce simțea. Și eram curioasă cum decursese conversația de dimineață dintre el și Chase. În mod normal, îl auzeam sau îl vedeam pe Chase în birou de câteva ori pe zi. Dar jaluzelele erau trase și ușa închisă de fiecare dată când trecusem pe acolo. Absența lui era vizibilă, iar pe măsură ce ziua se scurgea deveneam din ce în ce mai neliniștită.

Am așteptat ca biroul să înceapă să se golească — și mai ales ca Josh să plece — înainte de a mai face un drum pe holul unde se afla biroul Șefului. Exact în clipa în care coteam, ușa lui Chase s-a deschis, iar el a ieșit însoțit de o femeie. Nu o mai văzusem în sediu. Era atrăgătoare, cu părul blond prins într-o coadă frumos aranjată, care se asorta cu ținuta business-casual. Și-au dat mâinile și am bănuț că avuseseră o întâlnire de afaceri... până când ea și-a pus mâna liberă

peste palmele lor unite. Era un gest minor, dar totuși intim. Ea i-a spus ceva ce n-am reușit să înțeleg și m-am simțit dintr-odată ca o intrusă, însă nu prea mai puteam să dau înapoi.

S-au uitat la mine amândoi, realizând în același timp prezența unei alte persoane pe hol. Inima a început să-mi bată mai repede.

— Ăăă... m-am gândit să trec pe aici înainte să plec din moment ce nu te-am văzut toată ziua.

Femeia s-a uitat când la mine, când la el.

— Trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

Chase a aprobat din cap.

În mod ciudat, m-am simțit și mai stânjenită după ce femeia a plecat. Totuși, în bătălia dintre stânjeneală și curiozitate cea din urmă a câștigat.

— Cine era? am întrebat încercând să par indiferentă.

În loc să-mi răspundă la întrebare, Chase mi-a tăiat-o:

— Am multă muncă la care trebuie să mă întorc.

Asta m-a neliniștit și mai mult.

— Bine. Vorbim mâine cred, nu?

A încuviințat fără să mă privească și am tresărit când am auzit ușa trântindu-se în spatele lui.

Ce dracului se întâmplă?

Aveam o presimțire că orice ar fi fost aveam să fiu rănită.

Capitolul 29

Reese

Chase nu și-a făcut apariția la birou a doua zi. Neliniștea mea s-a transformat într-o senzație de rău augur și simțeam un gol în stomac pentru că știam că ceva se schimbase. Nu eram sigură dacă avea vreo legătură cu femeia care ieșise din biroul lui Chase cu o seară înainte sau cu reacția lui Josh când afluase de relația noastră, însă neliniștea provocată de incertitudine mă omora.

În plus, nu primisem niciun răspuns la mesajul pe care i-l trimiseseam ca să văd ce face. Deși activasem sunetele de atenționare pentru mesaje noi, ajunseseam să-mi verific telefonul o dată la două minute.

Îmi pierdeam și puțina concentrare cu care venisem la muncă. O voce firavă îmi șoptea în cap: *Vezi? Cu asta te alegi dacă ai o relație la birou. Nu îți înveți niciodată lecția?*

Am încercat s-o ignor. Spre finalul zilei am trecut pe la biroul secretarei lui Chase și m-am străduit să o întreb pe un ton relaxat:

— Știi când se întoarce Șefu'?

— N-a spus. Am primit doar un e-mail în care spunea că nu vine, a zis ea încruntându-se și ridicând din umeri. Nu prea îi stă în fire.

Am rămas la birou până după ora șapte. Pentru că tot nu primisem nicio veste de la Chase, am luat telefonul și l-am sunat înainte de a pleca. Imediat a intrat căsuța vocală. Trecând de la neli-niște la îngrijorare i-am trimis un alt mesaj. Nici măcar nu îmi apărea că fusese expediat. Indiferent ce se întâmpla, telefonul lui era închis, iar el nu voia să fie găsit. Nu știam ce să fac mai departe.

Să mă duc la el acasă neanunțată? Eram într-o relație; era normal să fiu îngrijorată dacă nu aveam nicio veste de la el, nu?

Pe de altă parte, dacă ar fi vrut să vorbească cu mine, ar fi făcut-o până acum. Spre deosebire de el, eu mă aflat exact acolo unde trebuia să fiu. Și eram total disponibilă, printr-o multitudine de modalități — mesaje, e-mail, telefon de birou. Cu siguranță putea să dea de mine.

Doar dacă...

Doar dacă ceva nu era în regulă.

O, Doamne! Ceva nu era în regulă.

De ce dracului stăteam în birou?

Sprintând efectiv spre metrou, am sărit în primul tren spre centru. Am apăsat butonul de la sonerie, dar casa din cărămidă era cufundată în întuneric. Corespondența nu fusese ridicată în ziua aceea... poate chiar de două zile. Neștiind ce să fac, după o vreme am plecat, fără tragere de inimă, spre casă. A doua zi dimineață, primul lucru pe care aveam să-l fac, dacă tot nu primeam nicio veste de la el, era să mă duc la Sam.

M-am foit în pat de pe-o parte pe alta toată noaptea. În cele din urmă, am făcut un duș și m-am pregătit de plecare, deși era abia cinci dimineața. Telefonul meu fusese la încărcat, iar când am deschis conversația cu Chase am observat că mesajele pe care i le trimiseseam cu o seară în urmă fuseseră citite. Fără niciun răspuns, însă. Probabil își încărcase telefonul undeva. Acasă, oare?

Emoțiile mele oscilau precum pendulul unui ceas cu cuc. Era clar că se afla undeva unde își putea încărca telefonul, așa că ar fi putut să mă sune și să mă anunțe că e bine. Dar... poate că nu era bine. Poate avea nevoie de cineva. Poate că acea persoană eram eu.

Așa că m-am întors în centrul orașului. Soarele tocmai începuse să răsară când am ajuns la stația de tren aproape de Chase. De data aceasta, am observat lumină în casa lui. Iar corespondența nu mai ieșea din cutia poștală agățată lângă ușă.

Am sunat la sonerie și am așteptat neliniștită. După câteva minute Chase a deschis ușa. Am tras adânc aer în piept și am așteptat să spună ceva.

N-a făcut-o. Dar și, mai sfâșietor, a fost că nu a deschis ușa să mă invite înăuntru. În schimb, a ieșit pe prag. A păstrat oarece distanță între noi și privea în depărtare pe stradă, pierdut.

— Chase?

Am făcut un pas în față, dar m-am oprit când l-am mirosit. Duhnea a alcool prin toți porii. Atunci am realizat că era îmbrăcat cu aceeași cămașă și pantaloni ca ultima oară când îl văzusem la birou. Erau șifonați acum, iar cravata lipsea, dar cu siguranță erau aceleași haine.

Nu mi-a răspuns și nici nu m-a privit în ochi.

— Chase? Ce se întâmplă? Ești bine?

Tăcerea era dureroasă. Era ca și cum cineva murise, iar el nu o putea spune cu voce tare și nici nu putea face față.

O, Doamne! A murit cineva?

— Anna e bine? Copilul?

A închis ochii.

— Ei sunt bine.

— Ce se întâmplă? Unde ai fost?

— Am simțit nevoia să fiu singur.

— Are legătură cu femeia care a fost la tine la birou ieri?

— N-are nicio legătură cu tine.

— Atunci cu ce are legătură?

Vocea mea s-a auzit pițigăiată, apoi s-a pierdut într-o șoaptă.

— Nu înțeleg.

În sfârșit m-a privit. Când privirile ni s-au întâlnit, am văzut atât de multe în ochii lui — suferință, durere, tristețe, furie. Am icnit. Nu neapărat pentru că m-a speriat, ci pentru că-i puteam percepe durerea pe care o resimțea din nu se știe ce motiv. Am simțit inima într-o menghină și un nod în gât, împiedicându-mă să înghit.

Chiar dacă limbajul trupului lui nu-mi oferea prea multe șanse, am întins mâna dorind să-i ofer alinare. S-a retras, de parcă atingerea mea era de foc.

— Chase?

A clătinat din cap.

— Îmi pare rău.

M-am încruntat, refuzând să înțeleg.

— Ți pare rău? Pentru ce? Ce se petrece?

— Ai avut dreptate. Lucrăm împreună. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic între noi.

Mă simțeam de parcă cineva îmi dăduse un dos de palmă peste față.

— Poftim?

S-a uitat din nou în ochii mei. Și, deși privirile ni s-au întâlnit, părea că nu mă putea *vedea*.

De ce arăta atât de *pierdut*?

— Sper să rămâi. Josh are o părere foarte bună despre ceea ce faci.

— E o glumă? Ce s-a întâmplat? Nu înțeleg.

Expresia de pe chip i s-a schimbat, de la una inexpresivă la una cuprinsă de durere, și, dintr-odată, mi-am dorit să văd și mai multă durere pe fața lui. Mă simțeam folosită și neimportantă. *Rușinată*. Și detestam faptul că mă făcuse să mă simt astfel. Lui ar fi trebuit să-i fie rușine de felul în care se comporta.

A lăsat capul în pământ, fără să se uite la mine, ca un laș.

— Îmi pare rău.

— Ți pare rău? Eu nici măcar nu înțeleg de ce ți pare rău.

— Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine.

Am făcut un pas în față, forțându-l să mă privească.

— Știi ce? Ai dreptate. Pentru că bărbatul potrivit pentru mine ar fi avut coaie să-mi spună adevărul. N-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat, dar știu că nu merit așa ceva.

Am zărit o sclipire în privirea lui și, pentru o jumătate de secundă, am avut senzația că va veni spre mine. Dar nu a făcut-o. În schimb, s-a dat înapoi, parcă simțind nevoia să se distanțeze pentru a-și înfrâna intenția de a mă atinge.

Am dat să cobor treptele, dorind să plec dracului de acolo și să dispar cu măcar un dram de demnitate intactă, însă atunci m-am întors spre el.

— Știi care-i partea cea mai rea? Ai fost prima persoană, din copilărie și până acum, care m-a făcut să mă simt în siguranță.

Capitolul 30

**Chase – În urmă cu
două zile**

— Detectiva Balsamo este aici și dorește să te vadă.

Secretara mea a intrat în birou destul de circumspectă. Aveam o întâlnire la ora 11 la care întârziaseam deja după ce directorul de marketing îmi întrerupsese dimineața ca să-mi spună părerea lui despre noua mea relație.

Ziua devenea din ce în ce mai „bună” cu fiecare nenorocit de minut.

— Poți să suni tu la R&D să le spui că trebuie să reprogramăm întâlnirea?

— Pentru azi mai târziu?

— Nu. Nu stabili încă.

Ea a încuviințat.

— S-o trimit înăuntru pe polițistă?

— Lasă-mă cinci minute, apoi poate să intre.

Am tras jaluzelele electronice și am citit un mesaj de la Reese prin care anula întâlnirea noastră de la prânz. Putea fi ziua asta și mai de rahat?

Probabil că nu ar fi trebuit să provoc forțele superioare cu această întrebare.

Nora Balsamo era detectivul principal care se ocupa de cazul lui Peyton. Avea în jur de 30 de ani, era subțirică, atrăgătoare, cu părul blond prins mereu în coadă. Prima oară când ne întâlniserăm o ocolisem cu privirea — efectiv mă uitam peste capul ei — și îi cerusem căpitanului ei ca un polițist cu mai multă experiență să se ocupe de caz. Nu îi acordasem nicio șansă.

Cu siguranță acelea nu fuseseră cele mai bune zile ale mele. Privind retrospectiv, pe atunci voiam ca toată lumea din jurul meu să plătească, mai ales polițiștii. Pe ei îi învinuiam că nu făcuseră mai multe ca să-l ajute pe Eddie. O intervenție timpurie ar fi schimbat totul. În prezent însă, chiar dacă Peyton nu era un subiect pe care îl abordam cu ușurință, mă simțeam mai bine, acceptând într-o mai mare măsură modul în care trecutul modelase persoana care devenisem. Eram convins că terapeuta mea conducea un Range Rover după câte ore petrecuse cu mine încercând să mă facă să accept acest lucru, în urmă cu câțiva ani.

M-am ridicat în picioare când Balsamo a intrat și am ocolit biroul ca s-o întâmpin.

— Mă bucur să vă văd, domnișoară detectiv.

A zâmbit.

— Așa să fie? Sunt aproape sigură că m-ați evitat în ultimele două săptămâni.

Uitasem că era obișnuită cu genul ăsta de minciuni.

Am chicotit.

— Poate că așa a fost. Sunt sigur că sunteți o persoană minunată, așa că nu mă înțelegeți greșit, dar niciodată nu aștept cu nerăbdare aceste vizite.

A zâmbit, iar eu i-am făcut semn spre fotoliile de lângă ferestre.

— Să vă aduc ceva de băut? O sticlă cu apă?

— Nu e nevoie. Mulțumesc, a spus în timp ce se așeza pe canapea. Cum mai sunteți?

— Bine. Chiar bine.

M-am așezat pe fotoliul aflat vizavi de ea și am surprins-o uitându-se peste umărul meu pe fereastră. N-avea cum să rateze chipul uriaș al lui Peyton, încă desenat pe clădirea de peste drum. Și-a întors privirea spre mine fără să întrebe nimic, cel puțin verbal. Femeia aceasta avea o capacitate ascunsă de a mă face să spun mai multe decât voiam.

— Chiar acum lucrăm la o nouă campanie de marketing, am spus.

A dat din cap afirmativ și a continuat să mă privească gânditoare. Probabil că paranoia mea era de vină, dar întotdeauna mă simțeam analizat când mă aflam în preajma polițiștilor.

— Așadar, cărui fapt îi datorez această vizită?

A tras adânc aer în piept.

— Am niște vești despre ancheta domnișoarei Morris.

La început, după ce Peyton fusese omorâtă, *simțeam nevoia* să vorbesc despre cazul ei. Atât de mult, încât treceam frecvent pe la secția de poliție ca să revizuiesc lucrurile pe care mi le aminteam sau ca să cer date noi. După ce am început să beau intens, vizitele au devenit zilnice și erau mai degrabă niște tirade ale unei persoane furioase. Nu dormeam, nu mâncam și-mi puneam alcool în bolul cu lapte și cereale de la micul dejun, iar de multe ori uitam să adaug cerealele.

Într-un final, polițista Balsamo și-a făcut apariția într-o zi la mine acasă, la cinci dimineața, în speranța că mă va găsi treaz, după cum recunoscuse, și mi-a spus să nu mai vin la secție.

Pentru o lungă perioadă de timp nu am ascultat-o.

Când am făcut-o într-un final, mi-a promis că, dacă va avea vreodată vești despre cazul lui Peyton, eu voi fi primul care le va afla. În dimineața aceasta era pentru prima oară când o auzeam rostind acele cuvinte.

Și-a dres glasul și a spus.

— În urmă cu două săptămâni, o femeie a fost atacată destul de rău. A fost înjunghiată în piept.

Ne-am privit fix.

— S-a întâmplat într-o tabără pentru persoane fără adăpost din centru.

— Aceeși?

— Nu, alta. Și în altă circumscripție. De aceea detectivii care s-au ocupat de caz nu au făcut la început legătura. Femeia a fost în comă câteva zile, dar când s-a trezit am aflat că era chelneriță. După ce își termina tura, obișnuia să treacă pe la tabăra improvizată unde ducea mâncarea rămasă la restaurant peste zi. Era o persoană care făcea fapte bune.

— Ca și Peyton.

A aprobat din cap.

— Când am aflat asta în timpul ședinței de dimineață, din nu știu ce motiv în mintea mea s-a declanșat ceva. Așa că l-am rugat pe medicul legist să compare fotografiile cu rana de la noul caz cu cea din cazul domnișoarei Morris.

— Și s-au potrivit?

— Da. Lama de cuțit avea o creștătură mică, așa că lăsa o urmă destul de aparte.

— Deci puștii ăștia încă se mai ocupă de asta? Au trecut șapte ani.

— Asta am crezut și noi la început. Că aceeași gașcă de puști pe care i-am căutat timp de șapte ani terorizează în continuare tabere de persoane fără adăpost și o altă victimă a fost prinsă la mijloc. Însă, după ce am reușit să vorbim cu victima, am aflat că nu a fost atacată de o gașcă de puști.

Asta era ceea ce voia să-mi spună personal, atât de important încât a trebuit să treacă pe la biroul meu neanunțată. Știa că voiam să aud asta. Ceva ce aveam nevoie să aud. Furia pe care o simțisem atâta vreme după ce o pierdusem pe Peyton revenise și îmi curgea prin vene.

Mâna îmi tremura și mi-am încleștat pumnul ca s-o liniștesc.

— Cine a fost?

A tras adânc aer în piept.

— Îmi pare rău să-ți spun asta, Chase. Dar a fost... Eddie.

* * *

Trecuseră mai bine de două ore; o pusesem pe polițistă să recapituleze totul împreună cu mine, o dată și încă o dată. M-am fâțâit prin birou înainte și înapoi ca un leu în cușcă încercând să înțeleg.

Într-un fel, fusese mai ușor să-mi imaginez că un grup de adolescenți drogați, provenind din familii cu probleme, erau responsabili pentru un act atât de violent. Lumea devenea un loc mult mai de rahat când un om fără adăpost pentru care ți-ai petrecut ani în șir încercând să-l ajuți era vinovat. Nu voiam să cred că era adevărat.

— Unde e? am vrut să știu.

— Cine? Eddie? E reținut.

— Trebuie să-l văd.

— Nu-i o idee bună. Știam că n-o să-ți fie ușor să auzi asta. Dar sper că până la urmă, știind că e un caz închis și că ucigașul ei va fi închis pentru tot restul vieții, te va ajuta să mergi mai departe.

Dar începusem să merg mai departe. Mă simțeam... de parcă aș fi fost jefuit de lumina pe care abia începusem s-o văd după *ani* în care mersesem numai în întuneric.

Am pufnit și apoi am început să râd ca un maniac.

— Să merg mai departe... *Mergeam* mai departe.

Detectiva Balsamo s-a schimbat la față.

— Eu... eu nu știam. Îmi pare rău.

— De ce? De ce i-a făcut rău lui Peyton?

A înghițit în sec și a privit în pământ. Și-a ridicat apoi privirea spre mine și a rostit încet:

— Era îndrăgostit de ea. Totul s-a declanșat în mintea lui când a văzut că s-a logodit. E instabil psihic.

— Cel puțin poate fi judecat?

— A fost evaluat de doi psihiatri. Amândoi au zis că poate face distincția între bine și rău. Are probleme de sănătate mintală evidente, dar îndeplinește cerințele pentru a putea fi judecat.

— A mărturisit?

— Da. Nu e totul perfect... trebuie să punem cap la cap douăsprezece ore de interogatoriu în care a oferit răspunsuri de cel mult două cuvinte. Dar ar trebui să fie o probă bună.

— Și dacă n-o să fie?

— Cu mărturia victimei, în cazul chelneriței, merge la vătămare corporală gravă sau chiar tentativă de omor. Pentru cazul domnișoarei Morris, procurorul spune că sunt destule dovezi fizice pentru a-l condamna chiar dacă nu mărturisește. Cuțitul a fost găsit asupra lui și i-am interogat pe angajații de la adăpost. Câțiva l-au văzut folosind cuțitul de buzunar când își tăia mâncarea și și-au adus aminte de el. Se pare că era un obiect vechi... o ediție militară, din lemn de nuc.

Nuc.

Am înghețat.

— Avea inițiale pe el?

— Da. Avea. De unde ai știut?

I-am ignorat întrebarea. Aveam nevoie de un răspuns imediat la a mea. Inima îmi bătea cu o mie de kilometri la oră. Aveam senzația că-mi va exploda cutia toracică din cauza presiunii.

Detectiva mă privea fix, încruntată. Urma să primească explicația după ce aflam răspunsul. Aveam *nevoie* de un răspuns.

— Ce inițiale avea pe el? am întrebat.

Și-a dat seama de presiunea mea, a dus mâna la buzunar și și-a scos carnețelul. A frunzărit paginile o vreme, timp în care am rămas stană de piatră. Fiecare mușchi din corp mi se blocase.

Într-un final, s-a oprit și a zis:

— Inițialele erau S.E.

Capitolul 31

**Chase – În urmă cu
șapte ani**

Douăzeci și șapte de copci la cap. Peyton îl ținuse de mână pe Eddie în tot acest timp, însă eu nu m-am putut apropia la mai puțin de jumătate de metru. Cumva, reușise să capete acces în zona interzisă pe care Eddie o ridicase în jurul lui precum un scut invizibil.

Probabil că nu ar fi trebuit să fiu surprins, uitându-mă la ea. Era frumoasă și blândă, dulce și ispititoare. Care bărbat în toate mințile i-ar respinge atingerea?

Medicul de la camera de urgență, care îl cususe pe Eddie la cap, a cerut să discute cu mine în fața salonului de consultații.

— Are mai multe cicatrici proaspete pe față și la cap, mi-a spus în timp ce ieșeam pe hol. Asta a fost făcută cu siguranță cu o lamă. Pielea i-a fost crestată cu o lamă zimțată. Aș zice că a fost un cuțit de bucătărie. Dacă tăietura ar fi fost cu șase milimetri mai spre dreapta, acum n-ar mai avea un ochi.

Am privit înapoi spre salon. Copcile lui Eddie se întindeau de la frunte către bărbie. Avea ochiul drept închis și umflat de la bătaia pe care o încasase din nou în cursul nopții.

— Eddie nu vorbește prea mult, am explicat. Dar credem că e un grup de tineri. Se pare că joacă un fel de joc. Câștigă puncte pentru rănilor pe care le provoacă oamenilor străzii.

— Am auzit despre asta la știri. Mă face să mă tem pentru viitorul societății noastre, a spus medicul clătinând din cap. S-a dus la poliție?

— Peyton a încercat să-l convingă. Și s-a dus chiar ea de câteva ori... a încercat să depună o plângere în numele lui. Se pare că nici nu le pasă.

— Puteți să-l duceți într-un adăpost?

— Merge acolo să mănânce. Așa l-a cunoscut Peyton. E voluntară acolo unde mănâncă el de obicei. Dar nu rămâne în adăpost peste noapte. Când sunt mulți oameni la mese în timpul cinei, își ia mâncarea și stă într-un colț, departe de ei. Paturile sunt prea apropiate ca să se împace cu asta. Nu îi place când oamenii stau prea aproape de el.

— Dacă o ține tot așa, o să fie omorât. Măcar trebuie să se apere. Nu are nicio rană de apărare pe mâini și brațe.

— Nu se apără?

— Se pare că nu. Fie el e agresorul, fie se bagă într-un colț în timp ce altcineva îi dă în cap în mod repetat.

— Cu siguranță nu el e agresorul.

— Atunci poate ar fi bine să-l convingeți să se apere. Altfel, va sfârși cu craniul spart.

* * *

Îmi părea rău pentru Eddie, chiar îmi părea. Sincer însă nu acesta a fost motivul pentru care m-am dus la adăpost după-amiaza următoare. Am făcut-o pentru Peyton. Bine, și pentru mine. Aveam nevoie ca situația să se îmbunătățească.

O echipă de muncitori spărgea pereți ca să-mi extind noul spațiu de birouri, o ședință foto era în toi într-un studio improvizat din laboratorul meu și tocmai angajasem două persoane în dimineața

aceea. Interesul față de noile mele produse o ținea pe recepționeră ocupată toată ziua. Iar eu aveam de lucru până peste cap și totuși, iată, mă duceam să discut cu un tip fără adăpost despre autoapărare.

Știam că Peyton avea o audiție și nu va fi la adăpost. Mă gândeam că Eddie va fi mai atent la ce aveam să-i spun dacă atenția nu îi era distrasă, așa că am ajuns cu puțin timp înainte de servirea cinei și am așteptat afară. A apărut șchiopătând pe stradă chiar la timp.

— Bună, Eddie. Crezi că putem vorbi puțin?

S-a uitat la mine, dar n-a spus nimic. Avea să fie o conversație foarte scurtă, una în care doar unul dintre noi vorbea.

— Haide. Să luăm ceva de mâncare înainte să se aglomereze și putem vorbi la masă.

L-am lăsat pe Eddie s-o ia înainte, să-și aleagă locul unde voia să stea. L-am urmat îndeaproape cu tava în mână până în colțul îndepărtat al sălii de masă ca o cantină. Nu m-am așezat în fața lui, neștiind care era distanța la care se simțea confortabil. În schimb, am luat loc pe diagonală, chiar dacă nu mai era nimeni în apropiere.

— Peyton chiar ține la tine, i-am spus.

S-a dovedit a fi o introducere bună. Eddie m-a privit fix în ochi, ceva ce nu făcea prea des. Acum, că îi captasem atenția, am continuat:

— E foarte supărată când ești rănit. De ce nu te aperi, Eddie? Nu-i poți lăsa pe puștii ăștia să te tot lovească și să-ți facă rău.

A început să mănânce. Se pare că numai menționarea numelui lui Peyton îi atrăgea atenția. Așa că asta am făcut.

— Peyton vrea să te aperi.

Din nou, asta l-a făcut să fie atent la mine.

— Vrea să-ți acoperi capul când ei te lovesc. Sau să pleci de acolo când îi vezi că vin. Poți face asta pentru ea, Eddie?

S-a uitat la mine.

— Ai ceva cu care să te aperi? Ești un tip mare. O bucată de metal, poate? O țevă? Ceva ce poți ține în rucsac ca să încerci să-i sperii?

M-a luat pe nepregătite când a zis:

— Cuțit.

— Da.

Am dat din cap uitându-mă la copcile lui proaspete.

— Te-au bătut bine, așa-i?

— Cuțit, a repetat.

— De-asta trebuie să te aperi. Doctorul a zis că nici măcar nu ridici mâinile. Ca să te aperi de un cuțit.

A repetat:

— Cuțit.

Atunci mi-am dat seama că el nu încerca să-mi spună ce se întâmplase, ci îmi cerea ajutorul.

— Vrei un cuțit? Asta-mi spui?

M-a speriat de moarte când și-a întins mâna peste masă, cu palma în sus.

— Cuțit.

— Nu am un cuțit să-ți dau.

M-am uitat la mâinile lui. Erau murdare și cu cicatrici.

— Stai. De fapt, am.

Mi-am dus mâna la buzunar și am scos cuțitul mic de buzunar pe care îl aveam la mine de când mă știam. Era un briceag elvețian cu mâner din lemn de nuc. Îl cumpărasem dintr-un târg de vechituri pe când aveam vreo 12 ani. În lemn erau gravate inițialele „S.E.“, iar lângă „E“ era o mică spărtură care semăna perfect cu un „X“, de aceeași dimensiune a inițialelor. Era vechi, iar lama avea o spărtură. Practic, îl cumpărasem pentru că scria „SEX“ pe el... iar eu aveam 12 ani.

De-a lungul anilor, îl folosisem mai mult ca să deschid sticlele. M-am uitat când la Eddie, când la cuțitul meu, ezitând. Ceva îmi spunea că nu era bine să i-l dau. Dar măcar atât puteam face.

M-a lăsat să i-l pun în palmă, apoi a strâns pumnul.

— Să ai grijă. Folosește-l doar pentru a te apăra. Bine, Eddie?

N-a răspuns.

Capitolul 32

Chase – Acum (Două săptămâni după Reese)

Devenisem Barney.

Vi-l amintiți? Tipul din bar din dimineața înmormântării lui Peyton, prea beat ca să-și ridice capul de pe masă? *El e Barney*, spusese barmanul când l-am întrebat ce-i cu el.

El e Chase.

Eu, singurul client din bar la zece și un sfert dimineața. Dând pe gât primul Jack cu cola, cuiul cu care scoteam cuiul. Barmanul era prea ocupat cu o livrare de bere ca să observe că aveam paharul gol. Șoferul de la Budweiser a privit în jur în timp ce barmanul semna factura. Când m-a văzut, s-a încruntat afișând un zâmbet trist.

Da, așa-i. Eu sunt Barney. Să te fut, amice!

În jurul orei patru am rămas din nou singur. Pe parcursul zilei, câțiva mușterii în vârstă s-a abătut prin bar, ieșind apoi împleticiți. Dar clienții din timpul zilei erau puțini, aproape deloc. Ceea ce-mi convenea de minune. Oricum, Jack era singurul companion pe care mi-l dorisem în ultimele două săptămâni.

După ce a revenit din spatele barului cu o lădiță plină cu pahare spălate, Carl, barmanul, a încercat să se bage în seamă cu mine. În ultimele săptămâni, nu făcusem decât să-i răspund foarte tăios. Am crezut că se lăsase păgubaș.

— Nu mulți clienți matinali plătesc în fiecare zi cu bancnote de o sută de dolari.

A șters paharele cu o cârpă și le-a așezat sub bar.

— Măine vin cu pușculița. Plătesc cu mărunțiș ca să mă integrez mai bine.

S-a uitat la mine încruntându-se.

— Dacă e să mă întrebi pe mine, ți-ar prinde bine un tuns și un ras, dar ai haine destul de bune.

— Mă bucur că mă încadrez în codul vestimentar.

Am privit în jur în barul gol.

— Ar trebui să renunți la el, am spus sorbind din băutură.

Carl a clătinat din cap.

— Ai o slujbă bună?

— Am propria mea companie.

— Oi fi vreun fișos, genul care tranzacționează la bursă?

— Nu chiar.

— Avocat?

— Nu. Ai soție? am întrebat.

— Da. Mildred. Găină bătrână, dar încă se ține bine.

— Compania mea produce ceară pentru femei, pentru epilat fără durere. Și alte chestii. Probabil, Mildred e clienta mea.

S-a schimonosit la față.

— Ceară de epilat? Ce dracu-i aia?

— Elimină părul din locuri în care femeile nu-l doresc. Linia chilotului, picioare...

Am scos din buzunar un teanc de bancnote și am aruncat o sută de dolari pe bar.

— Unora dintre femei le place să fie chele acolo jos, dacă știi la ce mă refer.

— Faci mișto de mine?

Nu știu de ce, întrebarea mi-a amintit de Reese și de prima seară în care ne cunoscuserăm, de modul în care intrase în jocul meu cu poveștile inventate. Dintr-odată am simțit că nu mai puteam sta pe scaunul de la bar.

— Nu.

Am bătut cu degetele de două ori în bar.

— Aceeși oră, mâine?

— Voi fi aici.

* * *

Acasă rămăsesem fără cola, așa că am întins mâna după un pahar, cu intenția de a-mi turna doar Jack. Apoi mi-am dat seama — la ce dracului îmi mai trebuia pahar dacă nu aveam ce să amestec? Am luat o gură zdravănă direct din sticlă și m-am aruncat pe canapea.

Durerea din piept, pe care de obicei o potoleam la bar, mi-a revenit când privirea mi-a căzut pe chitara lui Peyton. Așa că am mai luat o dușcă. Nu mi-am dezlipit privirea de chitară.

Ceea ce... a dus la încă o dușcă.

Poate două.

Pentru că nu-mi puteam lua ochii de la chitară, i-am închis și mi-am lăsat capul pe spătarul canapelei. În tot întunericul ăla mi-a apărut imaginea lui Reese. Atât de frumoasă, zâmbind cu ochii ei mari și albaștri sub mine. Așa că am deschis ochii și am mai luat o dușcă din sticlă în timp ce priveam chitara.

Pleoapele mi s-au închis din nou. Reese, aplecată peste biroul meu, privind în spate către mine, în timp ce-și mușca nerăbdătoare buza, așteptând s-o pătrund.

Încă o dușcă.

Probabil că în cele din urmă am adormit. Pentru că m-am trezit când lumina zilei se strecura pe fereastră, iar soneria suna încontinuu.

Singurul lucru mai rău decât cele două femei pe care le vedeam stând de partea cealaltă a ușii la șase dimineața ar fi fost și prezența mamei mele.

Am ezitat să le deschid, dar sora mea, Anna, a țipat:

— Te-am văzut când te-ai uitat pe vizor, ticălosule! Deschide!

Am descuiat în silă ușa, gemând. Am deschis-o și am încercat să le împiedic să intre, dar au trecut amândouă pe lângă mine.

— Intrați! am bombănit sarcastic.

Sam și-a dus palmele la gură. Anna mi-a întins un pahar uriaș cu cafea.

— Poftim. O să ai nevoie.

— Nu putem face asta mai târziu?

— Nu am vrut să te găsim beat.

Anna s-a aplecat spre mine, m-a mirosit, încrêțindu-și nasul. Fluturând mâna în dreptul feței, a zis:

— Mai ești încă beat?

Am clătinat din cap și m-am întors în sufragerie unde m-am tolănit pe canapea. Capul îmi bubuia și ultimul lucru pe care voiam să-l aud era ceea ce veniseră să-mi spună amândouă.

Au venit după mine. Nu era bine să stau între ele. Cel puțin, dacă stăteam lângă unul dintre brațele canapelei nu ajungeam în mijlocul unui sendviș de estrogen.

Sam a început prima:

— Mizeria asta trebuie să înceteze.

— Ești concediată.

— Trebuie să *fi* șef ca să mă concediezi. Acum te porți mai degrabă ca un băiețel.

— Du-te dracu', Sam!

— Du-te dracu' și tu!

A intervenit Anna:

— Ai avut două săptămâni la dispoziție. Nici o zi în plus.

— Cum o să mă împiedicați să-mi iau mai mult timp liber dacă așa vreau?

Sam și-a încrucișat brațele la piept.

— Am făcut un program.

— Pentru ce?

— Ca să stăm după fundul tău. Până când te întorci la muncă și revii printre cei vii, una dintre noi va sta mereu cu tine.

— Am nevoie de niște Motrin.

M-am ridicat și m-am dus în bucătărie. Spre surprinderea mea, umbrele mele n-au venit după mine. Pentru că bucătăria era goală și în ea nu erau două femei, am băut câteva pahare cu apă și am încercat în tăcere să-mi pun ordine în gânduri.

Dar liniștea nu a durat mult. S-au așezat pe scaunele de la masă fixându-mă cu privirile.

Anna a început să-mi țină o prelegere.

— Am lăsat din mână lucrurile prea mult timp după moartea lui Peyton. Ai irosit ani de zile pe care nu-i poți recupera făcând ratururi de-astea. Ți-am oferit două săptămâni ca să-ți plângi din nou pierderea, dar asta-i tot. Timpul a expirat.

— Sunt om în toată firea.

— Atunci poartă-te ca atare.

— Nu ai un copil de care trebuie să ai grijă?

— Se pare că am doi.

Anna s-a ridicat apropiindu-se de mine. Stăteam cu brațele încrucișate la piept și a pus o mână pe umărul meu. Mi-a spus cu voce joasă:

— S-a întâmplat un lucru bun. L-au prins pe tip. Știu că te simți trădat din nou, după ce ai aflat că a fost un om în care ea a avut încredere și pe care încerca să-l ajute, dar aveai nevoie de un final, Chase. Chiar aveai nevoie.

De-ar fi fost ăsta adevărul... Dacă i-ar fi prins pe adolescenții pe care cu toții îi crezuserăm vinovați, poate că ăsta ar fi fost finalul. La dracu', poate lucrurile ar fi stat astfel chiar și după ce aflasem că fusese Eddie — mi-ar fi fost greu, dar cred că într-un final aş fi acceptat.

Dar să descopăr că ceea ce i se întâmplase lui Peyton fusese din vina mea? Că eu fusesem efectiv cel care îi dăduse ucigaşului cuţitul pe care acesta îl folosise ca să-miucidă logodnica? Mă îndoiam că puteam trece vreodată peste așa ceva.

— Nu e vorba de niciun final, Anna. Nu ştii despre ce vorbeşti. Dacă ai şti, m-ai lăsa în pace.

— Atunci, spune-mi tu. Spune-mi tu ce te face să te scufunzi din nou, când credeam că ești în sfârşit fericit, pentru prima oară în ultimii ani.

M-am uitat în ochii surorii mele. N-am văzut decât pură determinare. Era o singură cale de a o fisura.

— Chiar vrei să ştii?

— Sigur că vreau. De-asta sunt aici. Vreau să te ajut. •

M-am întors, am deschis bufetul în care ţineam băuturile alcoolice şi am scos prima sticlă pe care am pus mâna. Am luat trei pahare din alt bufet şi am indicat cu bărbia către masa din bucătărie.

— Aşază-te.

* * *

Opt ore mai târziu, am chemat o maşină care să le ducă pe Anna şi pe Sam acasă. Niciuna dintre ele nu se simţea în stare să apeleze la transportul public. Ne-am petrecut ziua plângând-o din nou pe Peyton, iar după ce au aflat despre cuţit am avut senzaţia că au înţeles în sfârşit de ce aveam nevoie de mai mult timp.

— Te iubesc, frăţiorule, mi-a spus Anna în timp ce mă cuprindea cu braţele după talie şi mă strângea tare.

— Şi eu te iubesc, ghimpe în coastă.

Am sărutat-o pe creştet.

Sam aştepta pe treptele din faţă în timp ce Anna se agăţa de mine. Ultima oară când ne mai ţinuserăm astfel în braţe fusese înainte de priveghi. M-am asigurat că au urcat în maşină şi le-am urmărit cu privirea îndepărtându-se.

Chiar dacă băusem toată ziua, nu mă simțeam beat. În schimb, m-am dus în bucătărie și am început să fac ordine. Cinci minute mai târziu, când a sunat soneria, am fost surprins să le găsesc din nou pe Anna și pe Sam în fața ușii.

— Ce-ați uitat?

Se țineau de braț, dar nu au încercat să intre.

— Nimic, a spus Sam. Am vrut doar să-ți aducem aminte că te iubim și să-ți spunem că ne vedem mâine.

— Mâine?

— Ce ne-ai destăinuit azi a fost oribil. Dar asta nu schimbă nimic. Nu-ți vom permite să dispari iar și să bei până intri în comă.

Mi-am încleștat maxilarul. Eram conștient de bunele lor intenții, dar chiar aveam nevoie de timp.

— Nu-mi faceți asta.

— Nu, a zis Anna. O facem *pentru* tine. Pentru că te iubim.

Le-am privit în tăcere până și-au luat la revedere și au început să coboare din nou treptele.

La baza treptelor, Sam s-a întors către mine.

— A, și vineri e ultima zi a lui Reese în firmă. Și-a dat demisia. Așa că, indiferent ce dracului ai făcut, îndreaptă și rahatul ăla.

Capitolul 33

Reese

Mă uitam lung la ecran. Era pentru prima oară în mai bine de două săptămâni când vedeam sau auzeam un cuvânt din partea lui Chase. Și alesese ultima mea zi la birou ca să-și facă apariția.

Poți să treci, te rog, pe la biroul meu, pe la prânz?

Citeam și reciteam rândul acela stupid. Și de fiecare dată mă enerva din ce în ce mai tare. Îmi începusem doliul stupid după Chase imediat ce-mi dăduse papucii. Din fericire pentru el, eram încă blocată în etapa a doua: furia.

Era ultima mea zi. Nu mai aveam nimic de pierdut. Așa că i-am răspuns.

Du-te dracului!

Asta m-a făcut să mă simt mult bine. De asemenea, mi-a făcut și poftă de mâncare. Mi-am scos geanta din sertar, l-am trântit cu zgomot și m-am îndreptat spre biroul lui Travis.

— Mai vrei să luăm prânzul împreună în ultima mea zi?

— La naiba, da.

— Merge și Lindsey. Nu e o întâlnire.

S-a ridicat în picioare.

— E o preîntâlnire. Când vei vedea cât de fermecător sunt în afara biroului, o să cedezi.

M-am prefăcut că vreau s-o invit și pe Abbey, secretara lui Chase, doar ca să am o scuză să trec țanțoș prin dreptul biroului șefului, deși știam că ea era liberă azi. Jaluzelele erau ridicate când am trecut. Muream să arunc o privire înăuntru, dar nu voiam să-i dau satisfacție lui Chase. Nici măcar nu eram sigură că era înăuntru până când am ajuns împreună cu Travis aproape de biroul gol al lui Abbey și s-a auzit vocea puternică a lui Chase care m-a oprit în loc.

— Reese.

Am închis ochii, temându-mă să mă întorc. Însă nu aveam de gând să fac o scenă. Nu mă coboram până la acel nivel. Făcusem greșeala să mă combin *din nou* cu cineva de la birou, dar măcar plecam cu capul sus în fața colegilor.

Cu toată atitudinea profesională de care eram în stare, m-am întors.

— Da?

Ceea ce am văzut a făcut ca zidul pe care îl ridicasem în jurul inimii să se dărâme. Chase arăta absolut oribil. Pielea lui bronzată era acum palidă și era tras la față. Avea cearcăne și părea... trist. A trebuit să mă stăpânesc să mă duc spre el — reacția mea imediată era aceea de a-i oferi alinare. Apoi mi-am amintit. Unde fusese *el* când avusesem nevoie să-mi ofere alinare în ultimele săptămâni în care suferisem? Totuși, nu-mi stătea în fire să lovesc în cineva care avea probleme.

— Putem să vorbim o clipă? a întrebat făcând un semn din cap spre birou.

Mi-am îndreptat privirea spre Travis, care stătea lângă mine, apoi din nou spre Chase.

— Avem planuri la prânz. Nu poate aștepta până mă întorc?

A încuviințat, deznădăjduit.

— Sigur.

Privirile ni s-au întâlnit preț de câteva clipe, dar m-am forțat să mă uit în altă parte.

— Gata, Trav?

În timpul prânzului, revenirea șefului la birou era subiectul principal de conversație.

Lindsey a fost cea care a început bârfa.

— Ați văzut că s-a întors Chase? Arată de zici că a trecut marfarul peste el.

Travis a continuat:

— Parcă ar fi bolnav sau ceva de genul ăsta.

Îi spusese lui Travis că Chase se prostise când mă sărutase în ziua aceea în camera de recreere și că, de fapt, eram doar prieteni vechi. Părea să mă fi crezut.

Cu două săptămâni în urmă, apăruse un memo prin care eram anunțați că Chase plecase într-o călătorie de afaceri neașteptată pentru o perioadă nedeterminată. Era posibil să fie epuizat după acea călătorie, dar mie-mi părea a fi ceva mai mult de atât. Poate că era bolnav. *O, Doamne!* Gândul ăsta îmi făcea rău.

Cât am mâncat, Travis și Lindsey au continuat să pălăvrăgească, însă eu nu mi l-am putut scoate pe Chase din cap, suficient de mult ca să mă simt bine. Dacă era bolnav? Poate-mi dăduse papucii ca să-mi cruțe sentimentele. Ce-mi spusese mai exact?

Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine.

Atât de vag și de impersonal. Privind retrospectiv, răspunsul acesta ambiguu fusese cel care făcuse ca despărțirea noastră să fie atât de dureroasă. În timp ce eu mă îndrăgostisem până peste cap, el nici măcar nu mă tratase cu îndeajuns de mult respect ca să-mi explice ce anume se schimbase. Explicația *pentru că lucrăm împreună* sunase a lașitate încă de la început. În mod cert, când venise din partea mea el nu o acceptase.

Trecuseră mai bine de două săptămâni, dar durerea din piept revenise în forță. Am încercat să scap de ea după prânz, când mă întorceam la birou, dar fără succes. Cunoscându-mă și știind cât

de obsesivă puteam deveni, m-am hotărât să-l văd pe Chase pentru ultima dată, înainte de a pleca. Poate avea răspunsurile pe care le căutam.

În timp ce mă apropiam de biroul lui, am observat că jaluzelele erau coborâte. Amintindu-mi ce se întâmplase ultima oară când mă aflasem înăuntru, iar jaluzelele ne ascundeau, m-am gândit că era mai bine să fac cale întoarsă decât să-l văd din nou. Din păcate, chiar în acel moment Chase a ieșit din birou și m-a surprins pe hol înainte de a o lua în altă direcție.

Din nou, am înghețat în loc.

Mă privea fix realizând parcă lupta care se dădea în mine.

— Te rog, acordă-mi câteva minute.

Am cedat și am intrat în birou trecând pe lângă el. A închis ușa în spatele meu și a încuiat-o cu cheia.

— Cred că nu-i necesar s-o încui. *Nu mai e.*

Chase a vorbit pe o voce joasă:

— Nu e vorba de asta. Nu vreau decât puțină intimitate ca să putem vorbi. Sam are obiceiul să dea buzna.

Am rămas în picioare, stânjenită, în mijlocul biroului. Gândul de a mă așeza undeva confortabil mă tulbura. Chase s-a îndreptat spre canapea, în loc să se așeze la birou.

Când s-a întors și a văzut că stăteam în continuare în mijlocul biroului m-a strigat pe nume.

— Reese.

— Nu-mi pronunța numele.

Nu aveam idee de ce, dar mă călca pe nervi. Probabil pentru că îmi plăcea cum suna din gura lui și nu mai voiam să-mi placă nimic la el.

Mă privea fix.

— Bine. Vrei, te rog, să vii să te așezi aici câteva minute? Nu-ți pronunț numele.

M-am așezat fără nicio tragere de inimă. Era o copilărie, dar nu aveam de gând să-l privesc în ochi. Chiar și când și-a dres glasul, am

continuat să mă uit la unghiile mele, prefăcându-mă mai mult interesată de ele.

— Nu vreau să pleci. Ești foarte bună în ce faci și te-ai simțit foarte bine aici.

— *Te-ai simțit* sunt cuvintele-cheie în propoziție. A se observa timpul trecut. Face diferența.

— Nu pot șterge ce s-a întâmplat între noi. Mi-aș dori s-o pot face ca să nu te fi rănit.

Parcă mi-ar fi tras o palmă. *Și-ar fi dorit să nu se fi întâmplat niciodată?*

— Du-te dracu'!

— Ce-am zis? Încercam să-mi cer scuze.

— Nu vreau scuzele tale. Și nu vreau nici să aud despre *regretul* tău în ceea ce mă privește.

— Nu asta am vrut să spun.

— Mă rog, am zis dând din mână. Ai terminat?

— Am vrut să spun că regret că te-am rănit. Nu că regret că am fost împreună.

— Ai terminat?

A oftat.

— Poți să te uiți la mine? Doar un minut.

Mi-am adunat fiecare dram de furie și l-am săgetat din privire. Dar, văzând cum arăta, am cedat în cinci secunde.

M-am înmuiat toată, la fel și vocea.

— Ești bolnav?

A clătinat din cap șoptind:

— Nu.

— Atunci ce e?

Uram disperarea din vocea mea. Uram faptul că nu fusese nevoie decât de o privire plină de milă din partea lui ca să mă înmoi.

M-a privit fix vreme îndelungată. Era atât de multă emoție adunată în ochii lui, atâta suferință și durere. Totuși, puteam să jur că mai era ceva... același lucru pe care îl simțisem pentru el în adâncul

sufletului meu. Inima mea era încă la el, chiar dacă acum zăcea în palmele lui, frântă.

Cu cât mă privea mai mult, cu atât puteam zări mai multă în interiorul lui și cu atât creștea din nou în mine.

Speranța.

Renunțasem la ea. Totuși, cumva, își găsisse drumul înapoi.

Vorbește cu mine, Chase. Spune-mi ce se întâmplă.

Speranța. Ce lucru uimitor. Crește în interior precum un vrej și se încolăcește în jurul inimii, încălzind-o.

Până vine cineva și îl calcă în picioare. Atunci, vrejul acela minunat își întetește strânsoarea, sângele nu mai poate circula și imediat după aceea inima moare.

În cele din urmă, mi-a spus mutându-și privirea în altă parte:

— Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine.

S-a ridicat brusc. Vocea i-a devenit rece și distantă.

— Dar ar trebui să rămâi. Știu că jobul ăsta înseamnă mult pentru tine.

Lacrimile au început să se adune și am simțit cum sarea lor îmi ardea nările în timp ce le înghițeam. Trebuia să ies.

— Du-te dracului!

Ușa biroului s-a trântit de perete în urma mea.

* * *

Strângerea lucrurilor dintr-un birou în care mă instalasem în urmă cu mai puțin de două luni nu era deloc grea. Toate îmi încăpeau în poșetă. Am făcut un tur și mi-am luat rămas-bun de la toți cei cu care mă împrietenisem. Le spusese tuturor că intervenise o oportunitate pe care nu aveam cum s-o refuz. Josh îmi pusese mai multe întrebări, iar eu i-am spus că urma să pornesc propria afacere, împreună cu cineva cu care lucrasem mai demult. Era mai ușor de explicat astfel decât să spun de ce plecam fără să am vreun alt loc de muncă unde să mă duc.

Când aproape ajunsese la ușa din hol, Sam m-a prins din urmă.

— Reese? Ai un minut?

— Ăăă... sigur.

Mi-a făcut semn să intru în sala de ședințe și a închis ușa în spatele nostru.

— Am multe relații. Dacă pot ajuta să-ți găsești ceva nou...

Îi spusese același lucru ca și celorlalți. Totuși, părea să știe că mințisem. Bănuiam că Chase îi spusese ceva.

— Mulțumesc.

A ezitat, apoi m-a privit în ochi.

— Ține la tine. Știu că ține.

— Are un mod ciudat de a o arăta.

— Știu. Doar că acum suferă.

— De ce?

Sam s-a întristat.

— Nu e treaba mea să povestesc. Dar mi s-a părut important să-ți spun asta. Cât timp a fost cu tine a fost pentru prima oară când l-am văzut fericit în ultimii ani. Am sperat.

Și eu la fel.

— Îi ești o prietenă bună, am zis. Știu asta. Și mă bucur că te are pe tine dacă suferă. Dar dacă nici măcar nu-mi poate spune de ce suferă, nu mai pot rămâne.

Sam a încuviințat înțelegătoare. M-a luat în brațe.

— Vorbesc serios. Dacă ai nevoie de ceva, ai numărul meu.

— Mulțumesc, Sam, am spus înghițind în sec. Ai grijă de Chase.

Capitolul 34

Reese

În sfârșit aveam o întâlnire tare.

Cel puțin pentru mine, fratele meu era chipeș. După o săptămână de autcompătimitate pentru toate greșelile stupide pe care le făcusem în relațiile mele, mă hotărâsem să ies la cină, la invitația lui, cu singurul bărbat căruia aveam încredere să-i ofer dragostea mea.

Am mâncat la Village și am luat amândoi metrourile înapoi spre stația unde trebuia să cobor. Deși îi spuseseam că nu era absolut deloc necesar să mă conducă până acasă, întotdeauna insista.

Când am ieșit de la metrou, telefonul mi-a sunat în geantă. Aveam cinci apeluri ratate, toate primite de la un număr din afara statului, pe care nu-l recunoșteam. Crezând că erau apeluri de la vreo companie de vânzări, le-am ignorat. Până când telefonul a sunat din nou, chiar în clipa în care coteam pe strada mea.

Inima a început să-mi bată mai repede când apelantul m-a anunțat că era de la compania de securitate și că alarma de acasă se declanșase. Atunci am observat o mașină de poliție parcată în fața clădirii în care locuiam. Cei de la firma care îmi instalase alarma mă

lăsaseră în așteptare pe fir și îmi făcuseră legătura cu polițiștii, care m-au informat că se aflau sus și că puteam urca în siguranță.

Când am ieșit din lift, doi ofițeri în uniformă erau pe hol și vorbeau cu vecinul meu.

S-au întors spre mine.

— Domnișoara Annesley?

— Da.

— Sunt ofițer Caruso, iar acesta e ofițer Henner. Am intervenit la solicitarea companiei care a instalat alarma întrucât nu au putut lua legătura cu dumneavoastră pentru a confirma că totul era în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Se pare că a fost o alarmă falsă. Clădirea a rămas fără curent timp de câteva minute, iar când a pornit generatorul, un val de tensiune a trimis un semnal fals. Nu e ceva neobișnuit. Apartamentul dumneavoastră e în continuare încuiat și nu e niciun semn de spargere.

L-am simțit pe Owen încordat când ofițerul rostise cuvântul *spargere*. Își pusese brațul pe după umerii mei în timp ce polițistul vorbise și mă trăsese mai aproape de el, într-un gest protector.

M-am întors spre el.

— Ai înțeles tot?

Polițistul s-a încruntat.

— Fratele meu e surd, am explicat. A citit pe buze.

Ofițerul Caruso a aprobat din cap.

— Dacă sunteți de acord, am vrea să aruncăm o privire înăuntru, ca să ne asigurăm că totul e în regulă.

Habar n-aveau cât de mult eram de acord. Polițistul mi-a luat cheile și ne-a rugat să așteptăm afară în timp ce verifica apartamentul. Câteva minute mai târziu, au deschis ușa.

— E totul în regulă. După cum am spus, se întâmplă destul de des ca penele de curent să declanșeze aceste alarme. Trebuie să completăm un raport pe care să-l semnați, după care plecăm.

— Mulțumesc.

După ce am intrat, chiar dacă polițiștii inspectaseră locul, am simțit nevoia să fac propria verificare. În timp ce se aflau în bucătărie și completau raportul, mi-am urmat discret rutina obișnuită. Mă pricepeam să o ascund, o făcusem de fiecare dată când adusesem acasă pe cineva după o întâlnire. Cu excepția lui Chase.

Mi-am scos pantofii drept scuză pentru a deschide dulapul din hol, apoi m-am închis în baie și am dat drumul la apă ca să nu se audă perdeaua de la duș. După ce m-am convins că totul era în ordine în dormitor, am revenit în sufragerie chiar în clipa în care Owen deschidea ușa de la intrare.

Chase stătea în prag, sprjinit de perete, cu răsuflarea întretăiată. A aruncat o privire spre Owen, apoi m-a observat peste umărul lui.

— Chase. Ce faci aici? am întrebat.

— Totul e în regulă?

Gâfâia.

— Da. De ce? Ce se întâmplă?

— Au sunat cei de la firma cu alarma. N-au putut să dea de tine, iar eu sunt a doua persoană de contact. Le-am zis să sune la poliție și am venit aici cât am putut de repede. Sigur totul e în ordine?

Am deschis ușa mai larg ca să vadă poliția în bucătărie, în spatele meu.

— Polițiștii au verificat și bănuiesc că a fost un semnal fals din cauza unui val de tensiune. Clădirea e veche și cade curentul din când în când. E un generator de rezervă, dar durează câteva minute până pornește și se pare că asta a provocat un puseu și un semnal fals.

— Vrei să verific și eu?

I-am zâmbit liniștită, deși nu prea mă simțeam chiar așa. Prezența lui îmi făcea inima și-așa agitată să palpate.

— Sunt în regulă.

Chase și-a mutat privirea spre Owen, apoi s-a uitat din nou la mine. Și-a încleștat maxilarul.

— Dacă ai nevoie de mine, nu trebuie decât să suni.

Merita să-și pună întrebări, așa că nu am menționat că bărbatul pe care îl fixa din priviri era fratele meu.

În schimb, am spus:

— Suntem în regulă. Dar îți mulțumesc că ai venit. Apreciez.

Și a dispărut, pur și simplu.

După ce Owen și polițiștii au plecat, mi-am petrecut noaptea foindu-mă în pat, încercând să înțeleg ce însemna apariția lui Chase din seara aceea. Nu însemna nimic. Probabil venise dintr-un sentiment de obligație pentru că numele lui era menționat în evidența companiei care montase alarma. Ar fi făcut același lucru pentru oricine altcineva, eram sigură de asta. Totuși... fără nicio îndoială, prezența lui Owen îl făcuse gelos.

Dorise o explicație.

Nu credeam că merita una.

Pentru că mintea involburată nu mă mai lăsa să dorm, m-am hotărât să-mi mișc fundul leneș din pat. Nu mai fusesem la sală de câteva săptămâni și oricum soarele răsărise deja.

După ce mi-am băut repede cafeaua, mi-am prins părul în coadă și am luat pe mine niște pantaloni de yoga și un tricou sport. Am înșfăcat o bluză de trening cu fermoar din dulapul din hol și am ieșit.

Am cercetat atent strada înainte de a ieși din clădire. După seara anterioară devenisem extrem de atentă la ce se afla în jur. Altfel nu aș fi observat.

Nu l-aș fi observat pe el.

Vizavi, stând pe trepte, la trei clădiri în stânga mea era nimeni altul decât Chase Parker.

A întors capul când și-a dat seama că îl văzusem, dar aș fi recunoscut oriunde acel chip. Imediat ce m-am îndreptat spre el s-a ridicat. Era cam răcoare, așa că, în timp ce traversam, am tras pe mine bluza de trening.

— Chase, ce faci aici?

— Voiam să mă asigur că ești bine. Nu mă așteptam să ieși așa devreme.

Observând că avea aceleași haine ca ieri, am devenit confuză.

— Ai... stat aici toată noaptea?

Expresia de pe chip a răspuns în locul lui.

— De ce?

— M-am gândit că n-o să-ți găsești liniștea. Am vrut să mă asigur că nu ai nevoie de ceva.

Din instinct mi-a venit să mă răstesc și să-i spun *Sunt bine*. Însă nu se înșela, iar comportamentul lui — indiferent cât de mult îl detestam pentru modul în care se încheiaseră lucrurile — fusese foarte grijuliu.

Așa că mi-am reținut tonul arțăgos și, în schimb, i-am zis:

— Mulțumesc.

A dat din cap afirmativ și și-a coborât privirea spre abdomenul meu gol, lăsat la vedere de bluza de trening descheiată. N-a durat decât o secundă, dar l-am observat și și-a dat seama că îl surprinsesem uitându-se la mine.

— Tipul cu care ai avut întâlnire a plecat imediat după ce au plecat polițiștii.

— Asta făceai? Mă spionai? Pentru că nu ai niciun drept să...

— Nu asta făceam. Voiam să nu fii singură. Am vrut să fiu aproape în caz că aveai nevoie de cineva.

M-am uitat urât în ochii lui, în care i-am citit sinceritatea.

— Atunci, încă o dată, îți mulțumesc.

Oricât de mult îmi doream să mai rămân, să-i spun că *nu voiam* să fiu singură, că îmi doream să fie cu mine, știam că trebuia să plec. Mi-am lăsat privirea în pământ, încercând să găsesc un motiv pentru care ar fi trebuit să rămân. Apoi am făcut o ultimă încercare.

— De ce nu ești bărbatul potrivit pentru mine?

M-a privit lung, apoi a făcut ceea ce făcuse de fiecare dată când încercasem să aflu adevărul. S-a uitat în altă parte.

— O zi bună, Chase.

Am zâmbit tristă și am plecat de lângă el. Din nou.

Eram epuizată, dar cu toate acestea nu puteam dormi. Starea de anxietate și foiala mea permanentă în pat au făcut-o pe Tallulah să se dea jos din pat și să caute un alt loc pentru a dormi. La un moment dat, în jurul orei două noaptea, m-am dus să-mi fac niște ceai de mușețel și am găsit-o pe Pisicuța cea Urâtă încolăcită pe pervazul din bucătărie. Am luat-o în brațe și am început s-o mângâi cu mintea pierdută și ochii pe geam. Aproape am scăpat-o când l-am văzut. *Același loc.* Nu fusese acolo mai devreme, când mă întorsesem de la cumpărături. Ce dracului făcea?

Am stins lumina din bucătărie și m-am dus să-mi iau telefonul. Am tastat pe întuneric și am așteptat să văd dacă va răspunde.

Reese: *Ce faci acolo afară?*

Chase a dus mâna la buzunar și a scos telefonul. Când și-a ridicat privirea și s-a uitat direct spre fereastra mea, m-am dat într-o parte, ca să nu mă vadă, și mi-am ținut respirația de parcă dacă respiram m-ar fi putut zări. M-am aplecat și m-am uitat cu un ochi să văd ce făcea. După un minut, a lăsat capul jos, iar când m-am uitat la telefon am observat în conversația noastră cele trei puncte care săltau.

Chase: *Supraveghez locul.*

De ce îi pasă? O noapte, după un apel de la firma care montase alarma și pentru că îmi cunoștea temerile, asta înțelegeam. Dar din nou? Nu avea sens.

Reese: *De ce?*

L-am văzut uitându-se lung la fereastră, apoi a început să tasteze.

Chase: *Dormi. Stau aici până răsare soarele.*

M-am întors în cameră cu pisicuța mea urâtă și m-am strecurat în așternut. Am conectat telefonul la încărcător și am stins lumina. După un minut, am aprins-o din nou și am întins mâna spre telefon.

Reese: *De ce nu ești bărbatul potrivit pentru mine?*

Un minut mai târziu, telefonul m-a alertat.

Chase: *Noapte bună, Bombonică!*

Am dormit ca un copilăș după aceea.

Era trecut de ora opt dimineața când am deschis ochii. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc la fereastră. Am simțit un gol în piept când am văzut că pe treptele de vizavi nu era nimeni.

Dar nu am avut mult de așteptat până ce bodyguardul meu a reapărut. Seara următoare, cea de după și următoarea.

În fiecare noapte ne trimiteam un mesaj sau două. Acestea deveniseră chiar mai prietenoase pe măsură ce zilele treceau. Dar întotdeauna se încheiau la fel... Eu întrebam de ce nu era bărbatul potrivit pentru mine. El nu-mi oferea niciun răspuns.

După o săptămână, m-am decis să obțin niște răspunsuri, iar dacă el nu avea de gând să mi le ofere, trebuia să le obțin din altă parte.

Capitolul 35

Reese

Gângurea în timp ce mă privea cu ochii aceia mari și ciocolatii care mă făceau să mă topesc și, în același timp, îmi frângeau inima. Sawyer semăna perfect cu unchiul lui. E drept, practic semăna cu mama lui. Însă ea era bucătică ruptă din fratele ei. Nu era nicio urmă de îndoială că toți trei fuseseră binecuvântați cu genele lor.

— E absolut superb, Anna.

Mi l-a luat pe Sawyer din brațe și l-a așezat ca să-i dea biberonul.

— Seamănă perfect cu Chase. Să sperăm că moștenește creierul unchiului, dar nu și comportamentul lui.

Ne întâlniserăm la un mic restaurant grecesc din apropierea apartamentului în care locuiau Anna și Evan. Pesemne erau clienți obișnuiți pentru că imediat ce Anna a intrat, proprietara i l-a luat pe Sawyer din brațe și l-a acoperit cu sărutări. În plus, ne-au fost trimise mai multe feluri de mâncare fără să fi fost nevoie să comandăm.

Stătusem în cumpănă dacă să apelez la Sam sau la Anna, dar într-un final am ales-o pe Anna. Când era vorba despre Chase, Sam

se închidea precum un seif bancar. Lucra pentru el și fusese cea mai bună prietenă a lui Peyton, iar loialitatea ei era de nezdruccinat. Nu că Anna nu i-ar fi fost extrem de loială lui Chase. Dar aveam o presimțire că ea ar fi făcut ceea ce credea că era mai bine pentru el, indiferent de situație — chiar dacă asta însemna să spună ceva ce el nu voia să se știe.

— Sper că nu te deranjează că te-am căutat și te-am sunat.

— Să mă deranjeze? Sună-mă în fiecare zi. Îl iubesc pe micuțul ăsta, dar încep să le vorbesc și adulților ca unui bebeluș. Îmi prinde bine o scuză ca să ies mai des, să mă schimb de trening și să mă spăl pe cap înainte de ora opt seara.

Am pălăvrăgit o vreme despre copil, planuri pentru la toamnă și chiar despre unele dintre produsele la care Parker Industries lucra. M-am gândit că pregătisem terenul ca să întreb ceea ce voiam, dar Anna mi-a luat-o înainte.

— Pot să te întreb ceva personal? a zis ea.

— Desigur.

— Fratele meu a făcut ceva ce te-a supărat? De-asta nu mai sunteți împreună?

— Adevărul e că da.

— Am bănuț eu. Ce-a făcut idiotul?

Am rostit pe un ton mucalit:

— Mi-a dat papucii.

Părea sincer șocată.

— De ce?

— N-am nici cea mai vagă idee. În mare parte, ăsta-i motivul pentru care am vrut să vorbesc cu tine. Mi-a dat papucii și totuși stă și-mi păzește apartamentul în fiecare noapte.

Anna s-a încruntat.

— Ce face?

I-am povestit, dar, în timp ce relatam totul pentru prima oară cu voce tare, părea că lipseau unele părți. Ceea ce m-a făcut să fiu și mai sigură că unele părți chiar lipseau. Unele importante.

Când am terminat de povestit, bebelușul tocmai adormise, iar Anna l-a culcat cu blândețe în cărucior. Am fost surprinsă să văd lacrimi în ochii ei când s-a reșezat pe scaun.

— Totul are sens acum.

— Ce are sens?

Ochii îi șiroiau lacrimi, lăsându-i dăre pe obraji.

— Simte că a dat greș, că nu a reușit să o mențină pe Peyton în siguranță, iar cea mai mare preocupare a ta este siguranța. Nu se simte demn de tine, dar nici nu poate să renunțe.

După aceea s-a făcut lumină. Anna m-a pus la curent cu toate părțile care lipseau, de la detectiva Balsamo până la cuțitul cu mâner din lemn de nuc al lui Chase, și totul despre Eddie între acestea. Când a terminat, am început să plângem amândouă. Mă durea sufletul pentru Chase. Faptul că pierduse o persoană pe care o iubise era suficient de rău, dar să afle și că acea crimă fusese înfăptuită cu cuțitul lui — cel pe care îl oferise în mod deliberat criminalului — îl făcuse să se simtă ca și cum el i-ar fi cauzat moartea lui Peyton. Că nu o apăraseră. *O, Doamne!*

Anna și cu mine ne-am întors la apartamentul ei ținându-ne de braț în timp ce ea împingea căruciorul.

— Vrei să intri? Să bei un pahar cu vin? m-a întrebat.

— Mi-ar face plăcere. Dar poate într-o altă zi.

A încuviințat.

— O să mă țin de capul tău.

— Nu va fi nevoie. Păstrăm legătura indiferent ce se întâmplă.

Ne-am îmbrățișat ca două prietene care se regăsiseră după multă vreme.

— Ce vei face? a întrebat ea.

— Nu știu. Trebuie să mă gândesc. Deocamdată sunt multe de digerat.

— Înțeleg.

— Poți... să-mi faci o favoare? Când vorbești cu fratele tău, nu-i spune că mi-ai povestit. Încă sper că o să-mi spună chiar el. Cred că am procedat greșit în încercarea de a-l face să se destăinuie.

— Sigur. Sper ca totul să se rezolve între voi. Chiar sper.

— Mulțumesc, Anna. Pentru tot.

Am plecat înțelegând în sfârșit de ce Chase *credea* că nu era bărbatul potrivit pentru mine. Acum nu mai trebuia decât să-l fac să realizeze *că era*.

* * *

În seara aceea, Chase a sosit la ora nouă. Mă întrebam dacă oare se mai ducea la muncă. Își petrecea nopțile păzind clădirea în care stăteam. Nu avea cum să fie bun de muncă pe timpul zilei.

L-am lăsat să stea acolo o oră, cât timp am făcut niște pregătiri, apoi am coborât fără nicio avertizare.

Când m-am apropiat de el, s-a ridicat în picioare.

— E totul în regulă?

— Eu... nu am o noapte prea bună. Pot să-ți țin companie o vreme?

I-am întins farfuria pe care o țineam în mână.

— Am făcut fursecuri.

M-a privit întrebător, încercând să afle ce puneam la cale. Dar s-a prins că sunt sinceră — chiar *aveam* o noapte proastă —, și a fost de acord.

— Sigur.

Conversația noastră s-a poticnit la început, niciunul dintre noi neștiind ce să spună. L-am întrebat despre muncă, iar el despre posibilitățile mele de angajare. I-am răspuns vag că analizez niște opțiuni pe care le aveam și, în cele din urmă, am abordat subiectul despre care venisem să vorbesc. A urmat o pauză, timp în care am tras adânc aer în piept și am expirat zgomotos.

— Nu știu dacă am încuiat ușa.

— În seara asta?

Am clătinat din cap.

— Nu. Când ne-a fost spart apartamentul. Cheia era pe o fundă lungă, roșie. Îmi plăcea s-o port la gât. Eu am fost ultima care a ieșit și

trebuia să încui ușa. Dar nu-mi pot aminti dacă o încuiasem. De-asta o verific întotdeauna de trei ori înainte de plecare.

— Erai mică.

— Știu. Iar în cartier fuseseră mai multe spargerii în săptămânile de dinaintea celei de la noi. În unele cazuri nu au existat semne că fusese forțată intrarea. În altele au fost sparte ferestre și uși. Probabil că oricum n-ar fi contat. Ei oricum s-ar fi aflat înăuntru când am ajuns noi acasă. Poliția a spus că dacă hoții voiau să intre ar fi făcut-o într-un fel sau altul.

Am ridicat din umeri.

— Dar în seara asta am încercat să-mi amintesc din nou dacă o încuiasem. Obişnuiam să reiau neconținut în minte ziua aceea, încercând să-mi aduc aminte.

Chase m-a cuprins strâns cu brațul.

— Ce pot face?

— Nimic. Faptul că vorbesc cu tine mă face să mă simt mai bine.

M-a strâns și mai tare.

— Vino oricând. Sunt aici de la apus până la răsărit.

Am simțit un zâmbet în timp ce-mi vorbea și m-am întors, dorindu-mi să-l văd. Îmi lipsise atât de mult. Pentru o clipă, am citit în privirea lui că sentimentele pe care le avusese pentru mine erau încă acolo. Doar că le îngropase al dracului de adânc și n-am putut zări decât câteva fragmente din ele înainte să dispară iar.

Poate că mersesem mai departe decât probabil ar fi trebuit pentru o seară, așa că m-am ridicat fără nicio tragere de inimă.

— Mă duc la culcare. Mulțumesc că m-ai ascultat, Chase.

— Oricând.

— Ți las farfuria. Cred că, dacă polițiștii primesc gogoși gratis, măcar atât pot face și eu pentru bodyguardul meu, să-i dau niște fursecuri.

Am pornit spre casă, dar m-am întors. M-am emoționat atât de tare când l-am surprins uitându-se la fundul meu, încât aproape că am uitat ce voiam să-i spun.

— De ce nu ești bărbatul potrivit pentru mine, Chase?

Într-o bună zi, aveam să-l conving să-mi spună. Dar ziua aceea nu venise încă.

* * *

Am continuat așa încă o săptămână. Îi aduceam o gustare și stăteam de vorbă o oră sau două pe treptele unei clădiri oarecare vizavi de casa mea. În fiecare dimineață când mă trezeam, găseam farfuria pe care i-o lăsasem așezată în fața ușii mele.

Deși aveam un somn bun — niciodată nu dormisem mai bine, știind că cineva veghea asupra mea cu ochi de șoim —, mă gândeam că nu avea să-și revină niciodată. Chase părea mulțumit de noua noastră relație de prietenie. Eu, nu așa de mult. Așa că m-am hotărât să forțez puțin lucrurile.

Era o noapte cețoasă, iar eu îi făceam briose. M-am dus afară să-i ofer gustarea zilnică. Purta o jachetă rezistentă la vânt, cu glugă, iar nebunia lui, de a sta afară în ploaie, oferea ocazia perfectă.

Mi-am deschis umbrela mare și am ținut-o deasupra noastră în timp ce m-am așezat pe treptele ude.

— Bună!

— E oribil în seara asta, am zis.

— Trebuia să se întâmple și asta până la urmă. Am avut vreme bună în ultimele săptămâni.

O briză neobișnuit de caldă pentru acest anotimp i-a purtat mirosul apei de colonie și mi-a amintit de nopțile petrecute împreună. Pieptul îi lucea de la sudoare, iar parfumul cu care se dădea dimineața plutea în aer. Am vrut să mă aplec și să inhalez adânc. Dar nu puteam face asta. Era al dracului de frustrant.

Pierzându-mi răbdarea, invitația mea a sunat altfel decât intenționasem.

— Vino înăuntru, am răbufnit. Nu trebuie să stai aici afară toată noaptea.

Se pare că sugestia mea l-a luat cumva prin surprindere. Chase a rămas mut privindu-mă fix. Era chiar atât de orb? Credea că vom continua la nesfârșit așa, el să stea vizavi de apartamentul meu și eu să-i aduc prăjituri?

Pentru că n-am primit niciun răspuns, am repetat:

— Vino în casă. E aiurea. Afară plouă, iar eu am un apartament perfect uscat, la numai câțiva pași. Poți să stai de pază pe canapea toată noaptea, dacă vrei. Dar vino înăuntru.

Chipul drăguț, prietenos, la care ajunseseam să mă aștept în timpul vizitelor mele nocturne, s-a transformat, înlocuit de expresia împietrită și distantă pe care o afișase când îmi dăduse papucii. Știam ce urma și nu mai aveam de gând să accept.

— Nu cred că e o idee bună, Reese.

M-am ridicat în picioare.

— Ei bine, eu cred.

— Lucrurile dintre noi sunt bune. Nu vreau să-ți faci o impresie greșită.

Doar nu credea porcăria aia, nu?

— Lucrurile dintre noi sunt bune? Ce suntem noi, Chase? Spune-mi.

Maxilarul i s-a încleștat.

— Suntem prieteni.

Vedeam cum se închide în el, dar nu-mi păsa. În ultima vreme, sentimentele mele fuseseră răvășite și simțeam nevoia să mă descarc. Din păcate, cel pe care aveam să mă descarc în seara aceea era Chase.

— Nu vreau să fim prieteni! am țipat. Nu am fost niciodată prieteni.

Nu venisem la el cu intenția de a-i da un ultimatum, dar într-un fel asta făceam.

Era timpul.

— Nu-ți pot oferi nimic mai mult de-atât, Reese. Ți-am spus asta.

— Poate. Dar ceea ce spui se contrazice grav cu ceea ce faci, iar eu am fost întotdeauna învățată să am încredere în oamenii care fac, nu care doar spun.

Chase și-a trecut degetele prin părul ud.

— Tu vrei ceva ce eu nu-ți pot oferi.

— Ceea ce eu vreau ești *tu*. Asta-i tot. Nu am nevoie de cineva care să mă păzească sau care să-mi fie prieten. Am nevoie de cineva care să *fie* cu mine.

— Nu pot.

— Nu poți sau nu vrei?

— E o diferență? Amândouă duc la același rezultat.

— Asta e ceea ce vrei cu adevărat? O să stai aici în fiecare noapte? Ce-o să se întâmple când o să încep să aduc acasă bărbați cu care vreau să mă fut?

Am observat furia care creștea în privirea lui și am crezut că poate așa va ceda.

— Cum va funcționa asta, mai exact? O să dai mâna cu el și o să-l întrebi la ce oră termină cu mine ca să poți lua o pauză din post?

— Încetează, Reese!

Eram mai mult decât frustrată că nu reușeam să ajung la el.

— Știi ce? Eu mă opresc aici. Pentru că am terminat. Tu nu mă vrei și e în regulă. Dar să nu spui că nu te-am avertizat. Mai stai tu mult pe-aici și voi aduce acasă un bărbat care să rămână peste noapte.

M-am aplecat spre el și i-am spus cu degetul arătând spre el:

— O să las fereastra deschisă ca să poți asculta.

Capitolul 36

Chase

Chiar și hărțuitorii ajungeau să aibă în cele din urmă o rutină.

După ce Reese părăsea apartamentul dimineața, mă duceam să alerg. Erau cam șase kilometri până la mine acasă și de obicei sprintam jumătate din distanță, frustrat fiind văzând-o cum pleacă în fiecare dimineață.

Gustările târzii încetaseră în urmă cu o săptămână. Nici măcar nu mai privea în direcția mea. Probabil că ar fi trebuit să fiu recunoscător că mă trata *doar* cu răceală. În ultima vreme nu mă gândisem decât la cuvintele ei amenințătoare. Ce naiba făceam dacă o vedeam intrând în clădire cu un alt bărbat, iar el nu pleca? Gândul ăsta mă făcea să alerg mai repede.

Cât timp o să mai dureze până atunci?

Futu-i!

Nu mult.

Deși de obicei străbăteam în fugă orașul pe același traseu, azi nu am făcut-o. Nu fusese o alegere conștientă; picioarele mi-au luat-o înainte, în timp ce mintea era ocupată cu Reese.

Când am ajuns pe bulevardul Amsterdam, mi-am dat seama cât de mult mă abătusem de la traseu. Și unde mă purtase subconștientul.

Little East Open Kitchen.

Adăpostul unde fusese voluntară Peyton.

Locul în care Eddie mâncase în fiecare zi.

Nu mai fusesem pe strada asta de aproape șapte ani.

M-am uitat pe fereastră mult timp, aruncându-mi o privire spre locul liber în care îl găseam deseori pe Eddie. Locul se ponosise, dar nu se schimbaseră prea multe.

Detestam să-l văd. Mă înfuria și îmi revenea acel sentiment de neajutorare pe care îl simțisem când Peyton mă sunase pentru ultima oară. Neputință și slăbiciune. Mă făcuse să mă simt ca o victimă.

Totuși, am intrat, neștiind sigur ce căutam. Era devreme, iar locul era aproape gol. Doar un cuplu împreună cu doi copii luau micul dejun. Câțiva voluntari se vânturau intrând și ieșind din bucătărie cu tăvi de metal pline cu mâncare, pe care le așezau pe banda de servire.

Priveam în jurul meu, neștiind ce naiba făceam acolo. Apoi atenția mi-a fost atrasă de ramele de pe perete. Când interiorul fusese redecorat, cu mulți ani în urmă, fiecare voluntar donase un poster cu un citat inspirațional. Peyton nu mi-l arătase niciodată pe al ei. M-am plimbat prin încăpere, citind câteva dintre mesaje.

Nu e nevoie să urci toată scara. Fă doar primul pas.

Ai două mâini — una să te ajuți pe tine și una să-i ajuți pe ceilalți.

Următorul m-a pus pe gânduri.

Dacă nu schimbi direcția, s-ar putea să ajungi acolo încotro te îndrepti.

La dracu', încotro mă îndreptam? Mulțumită lui Frick și Frack¹¹, nu mai stăteam în bar bând de la răsărit până la apus. Eram proprietarul unei companii de succes în care nu mai călcasem de câteva

11 Expresie ce semnifică legătura strânsă dintre două persoane, inspirată de celebrul cuplu de comedianți originari din Elveția și deveniți celebri în Statele Unite începând cu anii '30. Aluzie aici la Sam și Anna. (N.t.)

săptămâni și o pierdusem pe femeia care fusese cel mai bun lucru care mi se întâmplase în ultimii ani. Poate că *pierdut* nu era cuvântul potrivit. Din păcate, mai degrabă *renunțat*.

Furia mea era intens amestecată cu regret. Detestam faptul că mă simțeam atât de nedemn de tot ce avusesem și că din acest motiv sabotasem ceea ce contase cel mai mult pentru mine. Însă nu aveam nici cea mai vagă idee cum puteam să schimb ceea ce simțeam. Bune sau rele, sentimentele erau reale.

— Stau și mă uit la mesajul ăsta în fiecare dimineață când intru, a zis Nelson, managerul adăpostului.

M-a bătut prietenește pe spate când s-a apropiat de mine.

— Ce mai faci, Chase?

— Rezist.

Atârnând de un fir.

— Tu?

— Nu prea rău, nu prea rău. Îmi pare rău, omule. Ce porcărie, că polițiștii au descoperit după atâta amar de vreme că a fost Eddie, nu?

M-am încordat, dar am reușit să încuviințez.

— Din păcate, mulți dintre cei care vin aici au probleme mintale, a spus arătând cu bărbia spre familia care își termina micul dejun. Familiile pe care le-a părăsit norocul pentru că cineva și-a pierdut locul de muncă sunt numai câteva în ultima vreme. În fiecare zi vedem din ce în ce mai mulți oameni care ar trebui să primească tratament pentru probleme mintale. Dar chiar și când se întâmplă asta, ajung să fie dați afară din spital după ce sunt ținuți câteva zile sub supraveghere, pentru că firmele de asigurări nu plătesc pentru o perioadă mai lungă sau pentru că nu au niciun fel de asigurare.

— Cum s-ar putea simți cineva în siguranță aici?

— Aici înăuntru *sunt* în siguranță. Când ies dincolo de pereții ăștia nu mai pot controla lucrurile care se întâmplă în capul lor. Rămânem fără jumătate din cuțite și furculițe în fiecare săptămână. Și asta mă face să mă întreb ce naiba fac cu ele pe străzi.

Am rămas uitându-mă la el. Nu avea de unde să știe că eu îi dădusem lui Eddie acel cuțit pe care-l folosisese ca s-o omoare pe Peyton. Detectiva Balsamo venise la mine *după* ce vorbise cu angajații de la adăpost. În plus, știam că n-ar fi spus nimic din ce nu era necesar ca oamenii să știe.

— Nelson! a strigat un bărbat din bucătărie.

— Trebuie să termin cu micul dejun. Mi-a părut bine să te revăd, Chase. Mai treci pe aici.

M-a bătut pe spate și a dat să plece. Dar s-a întors spre mine spunându-mi:

— Am în spate o poză înrămată cu Peyton. Cred c-o s-o agăț aici, lângă citatul ei.

A arătat cu bărbia în direcția posterului înrămat din fața mea. Ultimul din șirul de citate inspiraționale era al lui Peyton, singurul pe care nu-l citisem.

Nu te preocupa de ce-ar putea fi. Preocupă-te de ceea ce este.

* * *

În după-amiaza aceea, m-am simțit ca un străin care își făcea apariția la propriul meu birou, ca și cum ar fi trebuit să sun înainte și să anunț că vin, deși compania era a mea și nu trebuia să dau socoteală nimănui în afară de mine. La început, oamenii au ezitat să mă abordeze, ceea ce-mi convenea de minune din moment ce nu aveam nici cea mai mică dorință să discut cu cineva.

Mi-ar fi trebuit o săptămână să răspund la multele mesaje și e-mailuri pe care le-am găsit. Am lăsat intenționat jaluzelele trase ca să atrag cât mai puțină atenție posibil în timp ce lucram, dar, desigur, asta nu i-a stat în cale lui Sam. Femeia era un copoi, care-mi adulmeca mirosul.

— Arăți ca dracu'.

Ar fi trebuit să mă vadă cum arătam înainte să mă spăl și să mă bărbieresc.

— Mă bucur să te văd, Sam.

— Ai revenit definitiv?

— Lucrez la ceva noaptea. Nu știu sigur cât va dura.

— Da? Un produs nou?

Anii de întâlniri amoroase mă învățaseră arta eschivării atunci când eram încolțit.

— Ai găsit pe cineva pentru postul liber de director IT?

— Am câțiva candidați. Dar am fost ocupată... încercând să găsesc pe cineva pentru *postul de la marketing*.

N-avea decât să deschidă subiectul. Eu nu aveam de gând să-l abordez. Nu azi.

— Bine. Mă bucur să aud asta. Nu te plătesc să stai în cur toată ziua.

— Nu-mi vine să cred că spun asta, dar îmi place mai mult de Chase cel enervant și treaz decât de cel beat.

Am mai stat de vorbă vreo zece minute. Sam m-a pus la curent cu câteva chestiuni legate de personal și de tarifele pe care le negocia cu un nou operator de asigurări. Când telefonul mi-a bâzâit pe birou, am văzut cât se făcuse ceasul. Aveam să întârzii la Reese dacă nu mă puneam în mișcare. Surprinzător, Sam a prins ideea când a văzut că îmi închideam computerul și adunam niște dosare. Bănuiam că o să încerce din nou să abordeze subiectul vieții mele personale.

— Ei bine, atunci te las.

— Mersi, Sam. Mă cam grăbesc să plec.

A făcut câțiva pași spre ușă, apoi s-a întors spre mine.

— A, încă ceva.

Și iată că vine.

— Ce este?

— Pink Cosmetics vrea o referință în legătură cu o fostă angajată. Au cerut să discute cu tine personal. John Boothe de la Canning and Canning este viceședinte acum. Ți-l amintești?

— Da. Un tip de treabă. Sigur, o să-l sun.

— Îți dau un mesaj cu numărul.

— Mersi. Ei sunt în Chicago, nu-i așa?

— Da. În centrul oraşului.

— Cine a plecat din New York și s-a mutat în Chicago?

— Nimeni... *încă*.

Privirile ni s-au întâlnit. A mea era întrebătoare, deși știam deja răspunsul.

* * *

În seara aceea, stăteam din nou pe trepte, vizavi de apartamentul lui Reese. Soarele cald al unei zile de vară indiană târzie dispăruse, însă căldura continua să fie apăsătoare. Umiditatea era mare, era cald ca dracu', iar inima îmi bătea cu viteză. Înainte de ziua de azi, mă complăcusem în sentimente de autocompătimire și vină, însă, de când Sam îmi dăduse de înțeles că Reese intenționa să părăsească orașul pentru o nouă slujbă, un alt sentiment a preluat controlul: *teama*.

Nu-mi plăcea. Avusesem de gând să mă opresc pe drum la magazinul cu băuturi alcoolice ca să-mi potolesc anxietatea. Dar nu puteam să beau cât timp eram la datorie. Chiar dacă era vorba despre o misiune nebunească, pe care mi-o însușisem singur, iar Reese nu mă mai voia acolo.

Trecuse cam o oră de când eram în tură când un bărbat pe care parcă îl mai văzusem s-a apropiat de clădirea în care locuia ea și a intrat. Mi-a luat un minut să-mi dau seama de unde-l cunoșteam. Mi-am încleștat pumnii când mi-am amintit că era tipul care se afla în apartamentul ei în noaptea în care se declanșase alarma.

O a doua întâlnire.

Știam cum se încheia întotdeauna o a doua întâlnire pentru mine.

Futu-i!

Futu-i!

Futu-i!

Cincisprezece minute mai târziu, au ieșit împreună din clădire. Reese purta o rochiță, peste care avea o bluză, și sandale cu toc înalt. Avea părul desfăcut, iar datorită umidității căpătase volum și o făcea mai sexy. Niciodată nu arătase mai frumoasă. Când au ajuns

pe trotuar, Reese s-a oprit, a ridicat mâna și și-a făcut vânt. Era al naibii de cald. Durerea pe care o simțeam în piept s-a întetit devenind aproape insuportabilă când și-a dat jos bluza, lăsând la vedere decolteul generos și spatele aproape complet gol.

Picături de sudoare îmi curgeau de pe frunte în timp ce urmăream cum totul se desfășoară în fața mea. Eram în iadul meu personal. El stătea în spatele ei și i-a luat bluza din mână. Inima a continuat să-mi bată cu putere, iar asta era tot ce puteam face în loc să alerg într-acolo și să-i spun să-și ia mâinile alea nenorocite de pe ea. Am rămas totuși înțepenit și nu am făcut nimic în afară de a-mi măcina un strat de smalț de pe dinți.

Nu mai am niciun drept să o împiedic să facă ceva. Deși părea că el atingea ceva ce-mi aparținea. Ceva la care aveam dreptul.

Am continuat să stau pe treaptă înmărmurit și i-am urmărit cum se îndepărtează până ce au ajuns la colțul străzii. Am bălmăjit apoi un șir de înjurături și m-am ridicat ca să plec după ei. *Noi îndatoriri adăugate pe lista de pază.* Se pare că luam al dracului de în serios porcăria asta cu urmărirea.

Am parcurs patru străzi, timp în care am mers pe cealaltă parte a drumului și am păstrat o distanță sigură în spatele lor, concentrându-mă asupra limbajului corporal dintre ei. Mergeau aproape unul de altul, ca doi oameni care se simțeau în largul lor când erau împreună. Totuși, nu se țineau de mână și nici nu se atingeau. Când au intrat într-un mic restaurant italian, mi-am imaginat că aveam să aștept o oră sau două înainte ca spectacolul să continue. Din fericire pentru mine, au fost îndrumați spre o masă din dreptul geamului.

După câteva minute nici nu mai știam dacă era o binecuvântare sau un blestem faptul că trebuia să mă uit la ei toată noaptea. Oricum, găsisem un intrând aflat în diagonală față de ei. Era un loc ferit și totodată un punct de observație foarte bun.

Au comandat vin și aperitive și părea că nu duceau lipsă de subiecte de conversație. Eram așa de fericit când Reese râdea și îi vedeam zâmbetul frumos. Apoi toată bucuria aia de moment se

zdrobea de pământ, când îmi aminteam că nu eu eram motivul din spatele aceluia zâmbet.

La un moment dat, am urmărit cu încetinitorul cum cel cu care avea întâlnire a întins mâna ca să-i atingă fața. I-a cuprins obrazul în palmă, într-un gest intim și, pentru o secundă, am crezut că se va apleca peste masă și o va săruta.

Futu-i, nu mai puteam suporta.

Trebuia să mă uit în altă parte.

Mi-am lăsat capul în palme și m-am chinuit să înțeleg cum aveam să merg mai departe după asta. Cum puteam să-i dau drumul din viața mea? Trebuia să mă eliberez de ea.

Încercam să fac asta de săptămâni întregi, totuși ceva continua să mă țină în loc.

Dintr-odată mi-am dat seama.

Era inima mea.

Ea era deja în blestemata mea de inimă.

Fizic, puteam pleca de lângă ea, dar ea era deja în mine. Distanța nu avea să schimbe nimic. Rămânea în inima mea, chiar dacă nu mai era în viața mea.

Cum era posibil ca totul să se limpezească atât de bine, deși cu cinci minute în urmă nu pricepeam nimic?

Trebuia să fie amenințarea pierderii ei. Până în clipa aceea nu crezusem cu adevărat că va merge mai departe. Dar faptul că o văzusem cu propriii mei ochi a fost ca un apel de trezire.

Acum nu mai conta decât ce aveam de gând să fac.

Dacă suntem împreună și i se întâmplă ceva? Dacă eu nu sunt acolo s-o apăr? Dacă dădeam greș în fața ei? Dacă dădeam greș în fața noastră? Dacă... avea să mă lase în urmă așa cum o făcuse Peyton?

Îmi doream să am răspunsurile la toate aceste întrebări. Îmi doream să știu cum vor arăta lucrurile.

Mintea mea a gonit îndelung, oscilând între toate motivele pentru care trebuia s-o implor să mă primească înapoi și toate motivele pentru care trebuia să-i dau drumul.

Dacă o dezamăgeam?

Dacă avea nevoie de cineva mai puternic decât mine?

Dacă... începuse deja să meargă mai departe?

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Reese râzând cu poftă la ceva ce spusese ticălosul din fața ei. Copleșit de durerea fizică pe care o simțeam, am închis ochii și în acel moment mi-a apărut în minte o imagine din timpul zilei — citatul înrămat pe care Peyton alesese să-l agațe în adăpost. De șapte ani nu mai intrasem la Little East Open Kitchen. De ce azi, dintre toate zilele, am ajuns acolo? Trebuia să fie un semn.

Ei bine, *era* un semn, la propriu. Acum nu mai trebuia decât să-i înțeleg și semnificația.

Nu te preocupa de ce-ar putea fi. Preocupă-te de ceea ce este.

Capitolul 37

Reese

Mersesem prea departe.

Când am cotit și am văzut treptele goale de peste drum, m-a cuprins un val de tristețe. Inima mi s-a îngrămădit în gât, lăsând în piept un gol. Cu o săptămână în urmă îi dădusem lui Chase un ultimatum și îl amenințasem că voi merge mai departe fără el. Sperasem că imaginea cu mine și un alt bărbat îl va zdruncina. Dacă ținea cu adevărat la mine, dacă simțea măcar puțin din ce simțeam eu pentru el, nu avea cum să nu fie afectat.

După ce a trecut încă o săptămână în care el a continuat să mă păzească de vizavi, fără să dea însă niciun semn că se va întoarce la mine, m-am gândit că lucrurile ar deveni mai clare dacă m-ar vedea ducându-mă la o întâlnire. De aceea, când Owen m-a invitat din nou la cină și un film, mi s-a părut ocazia perfectă. Chase nu știa că tipul înalt, chipeș, de 30 de ani, era fratele meu.

Din păcate, se părea că planul meu eșuase. Gardianul meu dispăruse.

Nu mi-am putut lua privirea de la trepte cât am mers spre casă. Cât timp stătuse acolo, tot mai aveam o speranță. Acum, când scara

era goală, acea rază de speranță dispăruse. Treptele acelea erau o metaforă pentru viața mea — goală.

Gândul de a mă duce în apartament, de a dormi în patul în care ne petrecuserăm nopțile iubindu-ne mă făcea să detest și mai mult revenirea acasă.

Mi-am petrecut mâna după brațul fratelui meu în timp ce parcurgeam restul drumului. El purta încă ochelarii Access de la filmul pe care îl văzuserăm după cină. I-am cumpărat o pereche când cinematograful IMAX începuse să proiecteze filme ce puteau fi vizionate de persoane surde cu ajutorul ochelarilor speciali cu subtitrare, care proiectau dialogul din film la trei metri în fața purtătorului. Erau o combinație între ochelarii 3D obișnuiți, din plastic, și ochelarii de soare BluBlocker, clasici. Cu toate acestea, nimeni nu s-a holbat la el în timp ce mergeam pe stradă, la miezul nopții, prin New York.

Nu m-am mai obosit să-i spun lui Owen că nu era necesar să mă conducă până sus. Mereu făcuse asta și se ocupa și de controlul de rutină în locul meu. Chase fusese singura persoană, în afară de Owen, care își dăduse seama cât de important era acest lucru pentru mine și insistase să preia sarcina. Am oftat zgomotos în lift la acest gând. Nu avea să fie o noapte ușoară. Acum, că Chase, plecase simțeam că îl pierdusem încă o dată.

Am ieșit din lift călcând cu greu, iar Owen a închis ușa în spatele meu. Am înțepenit însă când m-am întors cu fața spre ușa mea, făcându-l pe Owen să se lovească de mine.

Inima blocată în gât mi-a alunecat la loc în piept și a început să bată din nou. Și părea să recupereze timpul pierdut pentru că lovea nebunește.

— Chase?

Stătea rezemat de perete, lângă ușa apartamentului meu, cu privirea în pământ. Când și-a ridicat-o, am tras adânc aer în piept ca să nu-mi pierd echilibrul. Chiar dacă arăta neîngrijit și epuizat, rămânea cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată. Ochii

îi sticleau, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă nu cumva era beat.
De-asta e aici? A venit la mine acasă doar pentru că a băut?

Uitasem că Owen era în spatele meu până când i-am simțit mâna pe umăr. De-abia atunci l-a observat și Chase, încordându-și maxilarul.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

Nu mă clintisem din loc, lăsând între noi o distanță destul de stânjenitoare de cinci metri.

— Putem să vorbim? m-a întrebat Chase.

— Ăăă... sigur.

A fost nevoie de câteva secunde să mă conving să-mi mișc picioarele. Și, ezitând, am făcut câțiva pași.

Când am ajuns în dreptul ușii apartamentului meu, Chase m-a privit drept în ochi.

— Singuri, a vrut el să clarifice.

Am căutat cheile în poșetă, le-am scos și i le-am dat făcând semn cu bărbia spre ușă.

— Intră. Lasă-mă câteva minute.

I-a aruncat o privire urâtă lui Owen și, pentru o secundă, am crezut că se va întâmpla ceva rău. Dar într-un final a încuviințat, a descuiat ușa și a intrat.

Am avut nevoie de câteva minute să-l asigur pe fratele meu că totul era în regulă. Îi povestisem deja despre Chase, dar, pentru că era exagerat de protector, îi venea greu să plece. L-am sărutat pe obraz și i-am promis că îi voi trimite un mesaj într-o oră. În caz contrar, m-a asigurat el, avea să se întoarcă la mine.

Când în cele din urmă am rămas singură în hol, mi-am acordat puțin timp să mă adun. Într-un final, mi-am netezit rochia, mi-am făcut curaj și am intrat în apartament.

Chase stătea pe canapea. Victimă a unui ritual, m-am întors imediat spre dulap și mi-am strecurat bluza înăuntru, cu toate că nu acela era locul ei.

— Am făcut-o eu deja. De două ori.

I-am zâmbit, dar în spatele acestui zâmbet am zărit umbra tristeții.

Doamne, te rog nu-mi frânge inima. Din nou.

— Vrei un pahar cu vin?

M-am dus spre bucătărie ca să torn unul pentru mine. *Până sus. Poate beau direct din sticlă.*

— Nu, mersi.

Simțeam cum mă fixează din priviri în timp ce mă fâțâiam prin bucătărie. Când am terminat, am stat puțin pe gânduri, neștiind unde ar fi mai bine să mă așez. După ce am ales scaunul și nu canapeaua, lângă Chase, m-am așezat și am început să beau din vin.

A așteptat răbdător până când i-am acordat atenție.

— Vino aici.

Am închis ochii. În niciun alt loc nu aș fi vrut să fiu mai mult decât lângă el, dar aveam nevoie să aflu de ce venise. Să știu ce se petrecea.

— De ce?

Am luat o altă înghițitură de vin, drept scuză să mă uit în altă parte.

— Pentru că am nevoie de tine lângă mine.

M-am uitat la el. Încă nelămurită, încă eram nesigură.

— Pentru că îmi e *dor* de tine. Îmi e al naibii de dor de tine, Reese.

Lacrimi de fericire începeau să se adune amenințător și am fost nevoită să le înghit. Totuși, îmi era încă teamă. Mai era nevoie să facă ceva. Nu-mi puteam permite să mă predau din nou decât dacă îmi oferea totul. Pentru mine, era totul sau nimic.

M-am mutat pe canapea, iar Chase mi-a luat paharul cu vin din mână și l-a pus pe masă. M-a cuprins în brațe și m-a tras aproape. Mă ținea atât de strâns, încât abia mai puteam respira. Totuși, era bine din nou la el în brațe. Atât de bine.

— Îmi pare atât de rău, Reese, atât de rău că te-am rănit, a șoptit în părul meu.

După un timp îndelungat, s-a retras astfel încât să stăm față în față. M-a privit direct în ochi, de parcă ar fi căutat ceva. Asigurare, poate?

Găsind ceea ce avea nevoie, și-a dres glasul și a spus aproape șoptit:

— Când aveam 12 ani, am cumpărat un cuțit vechi Swiss Army de la un târg de vechituri. L-am avut cu mine ani la rând.

S-a oprit și a privit în pământ. Apoi mi-a luat mâna într-a lui și și-a trecut în mod repetat degetul mare peste cicatricea mea. Când m-a privit din nou, avea lacrimi în ochi.

— I l-am dat lui Eddie. Vagabondul pe care Peyton încerca să-l ajute, a spus cu vocea frântă. M-am gândit că l-ar putea folosi ca să se apere în caz de urgență.

Durerea din vocea lui era insuportabilă. Voiam să fac ceva să-l liniștesc, să-i ofer alinare. Dar știam că simțea nevoia să se descarce. Nu era doar un obstacol pentru relația noastră; era un pas uriaș către vindecarea lui. Și îmi doream acest lucru mai mult decât orice. L-am strâns de mână și am dat din cap încurajându-l.

— Toți anii ăștia am crezut că Peyton a fost ucisă de un grup de adolescenți care băteau oameni fără adăpost, că ea a fost prinsă la mijloc când aceștia l-au atacat pe Eddie.

A tras aer adânc în piept și a expirat profund.

— Nu au fost ei. Eddie a fost cel care a ucis-o.

Și-a coborât privirea și m-a strâns de mână, apoi m-a privit din nou.

— A folosit cuțitul pe care i l-am dat eu. Cuțitul meu a fost cel care a omorât-o.

Poate că nu eu fusesem cea înjunghiată dar, chiar și așa, mă simțeam eviscerată. Lacrimile mi se prelingeau pe față.

— Iar eu am lăsat ușa deschisă, și fratele meu nu mai aude.

Chase mi-a cuprins fața în palme și mi-a șters lacrimile.

— Nu e vina ta.

L-am privit în ochi.

— Nici a ta nu e.

* * *

Câteva ore mai târziu, mă simțeam epuizată, fizic și emoțional. Odată dopul ieșit din sticlă, Chase s-a deschis complet. Am mai vorbit despre Peyton și Eddie, iar eu i-am povestit detalii despre seara în care m-am întors cu Owen acasă și eram jefuiți. Am admis în fața lui lucruri pe care abia reușeam să le recunosc în sinea mea: despre cum mă afectase sentimentul de vină și despre crizele de depresie prin care trecusem de-a lungul timpului. Era important pentru el să știe că nu era singur și că nu mă așteptam să se vindece peste noapte.

Tocmai revenisem de la baie unde răspunsesem unui apel video primit de la fratele meu îngrijorat — căruia uitasem să-i scriu. N-am apucat să mă așez, pentru că Chase m-a tras la el în poală. Zâmbetul de pe chipul lui era frumos și real.

A strâns din buze și și-a lipit fruntea de a mea.

— Chiar aveai de gând să te duci la Chicago?

— Chicago? Pentru ce?

— Pink Cosmetics. Slujba pentru care ai aplicat.

M-am încruntat.

— Nu știi despre ce vorbești. N-am aplicat pentru nicio slujbă la Pink. De fapt, nu am aplicat nicăieri. Am pus niște bani deoparte și m-am hotărât să iau o pauză înainte de orice decizie legată de carieră. Cochetez cu ideea de a înființa o mică firmă de marketing, împreună cu prietena mea, Jules, pe care ai cunoscut-o. Am vorbit despre asta anul trecut, înainte de a pleca de la Fresh Look, însă atunci nu mă simțeam pregătită. Dar acum simt că e momentul potrivit.

Am făcut o pauză.

— Ce te-a făcut să crezi că aveam de gând să mă mut la Chicago?

— Au sunat pentru o referință.

— Ciudat.

Chase a închis ochii și a chicotit clătănând din cap.

— Sam.

— Sam?

— Adevărul e că n-am vorbit cu ei. Când mă pregăteam să plec de la birou, Sam mi-a spus că au sunat pentru o referință.

— Nu înțeleg.

— A aprins o scânteie la fundul meu. Știa că asta mă va împinge să trec peste probleme.

— Aaa... și eu care credeam că întâlnirea mea a fost cea care te-a făcut să-ți încalci limitele.

— Am fost la un pas să renunț, când l-am văzut în restaurantul italian cum îți atingea fața.

Am făcut ochii mari.

— M-ai urmărit?

— Numai în seara asta. Am simțit că înnebunesc când te-am văzut ieșind iar cu tipul ăla. Mai ții minte ce mi-ai zis săptămâna trecută înainte de a decide să nu mai vorbești cu mine?

Sigur că țin minte.

— Ce?

— Că o să aduci un tip acasă și o să deschizi fereastra ca să pot asculta.

M-a bătut jucăuș peste fund.

— Ai o latură nemiloasă, Bombonică.

Am început să râd și imediat m-am trezit ridicată în aer și întoarsă pe spate. Chase s-a așezat deasupra mea, mi-a luat mâinile și mi le-a ridicat deasupra capului.

— Ți se pare amuzant?

— Sincer, da.

Și-a frecat nasul de al meu și mi-a șoptit:

— Nu te-ai fi culcat cu el, nu?

— Cu siguranță, nu. Dar asta n-are nicio legătură cu tine.

Chase s-a dat înapoi îmbufnându-se. Era adorabil.

— Pentru că ești atât de îndrăgostită de mine nu puteai atinge un alt bărbat?

— Mă rog, în mare parte e adevărat. Dar tipul din seara asta e fratele meu, Owen.

Chase și-a lăsat capul în jos și a râs.

— Vorbești serios?

— Da. Ce-ai văzut în restaurantul italian? Că mă atinge pe față? Îi fredonam o melodie.

— Atunci înseamnă că până la urmă n-am niciun motiv de îngrijorare, a șoptit Chase în dreptul buzelor mele. Deși nu poți ști niciodată. Ești pe cale să te culci cu verișorul tău.

— Da?

I-a revenit tipica încredere plină de aroganță, dar s-a estompat brusc.

— Mă poți ierta? a întrebat el. Promit că nu o să te mai îndepărtez niciodată și că o să fac tot ce-mi stă în putere să te apăr.

— Un singur lucru al meu are nevoie de protecția ta.

— Care?

— Ai inima mea. Promite-mi că vei avea grijă de ea.

— Doar dacă promiți că nu o să mi-o înapoiezi niciodată pe a mea.

Inima mea îi bătea numele încă din seara aceea de la restaurant. Nu avea de ce să-și facă vreodată griji că i-aș fi dat inima înapoi, pentru că, undeva în adâncul sufletului meu, știam că era a mea — chiar și atunci când el nu-și dăduse încă seama de asta.

— Fă dragoste cu mine, Chase.

A întins o mână spre spate și și-a tras bluza peste cap.

— Voi face, dar nu acum. Îți promit că mai târziu voi face dragoste cu tine încet și frumos. Că o să-ți demonstrez cu corpul meu ceea ce simt. Dar acum toată discuția asta despre tine părăsindu-mă și despre un alt bărbat m-a făcut să mă simt posesiv.

S-a ridicat în genunchi și m-a privit. Privirea aceea care îmi străbătea corpul era tot preludiul de care aveam nevoie.

— Vreau să-mi dau drumul în tine. Pot să fac asta, Reese?

Am zâmbit.

— Da, iau pilule.

— Bine. Nu mai vreau să fie nimic între noi. Nici trecutul, nici secretele, nici măcar o bucată de latex.

— Bine.

Și-a coborât degetele peste rochie, urmând încet linia corpului.

— Mai întâi o să-mi îngrop fața în păsărica ta de care mi-a fost atât de dor, până o să-ți dai drumul pe fața mea.

Mi-a atins coapsele, iar mâna i-a dispărut sub rochie. Am icnit când i-am simțit mâna între picioare.

— Apoi o să te fut tare și repede și o să-mi dau drumul atât de adânc în tine, încât sperma mea o să rămână zile întregi în tine.

Mi-a ridicat rochia, a dat chiloții într-o parte și și-a trecut două degete de sus până jos. A gemut.

— Așa de udă...

I-am urmărit privirea vrăjită în timp ce a strecurat un deget în mine. După ce a împins de câteva ori, a adăugat un al doilea deget și a întezit ritmul, apăsând mai tare. Eram la un pas de a termina când s-a lins pe buze.

— Nu mai rezist.

Tot corpul începuse să-mi vibreze când și-a scos degetele din mine și le-a dus la gură lingându-le și sugându-le.

— Chase...

Brusc s-a lăsat în jos, cu gura în păsărica mea.

Mi-a pus picioarele pe umerii lui și mi-a ridicat fundul în poziția în care mă voia. Am gemut când și-a trecut limba peste păsărica mea și a început să mă lingă spre clitoris. Când a supt tare și aproape m-a făcut să termin — cu toate că abia începusem —, m-am zvârcolit, încercând să-l îndepărtez în drum spre altă zonă a corpului.

Chase m-a apucat de coapse și m-a țintuit în timp ce mă devora în ritmul lui, și când își adâncea limba în mine, când îmi sugea clitorisul. Orgasmul m-a cuprins cu atâta forță, încât privirea mi s-a întunecat și n-am mai văzut nimic altceva.

Cât mi s-a limpezit vederea, Chase era din nou în genunchi și se descheia la pantaloni. Avea membrul atât de erect, încât împingea în țesătură și a tras cu greu fermoarul în jos. Era rândul meu să mă ling pe buze.

Și-a îngropat capul în gâtul meu și a început să-mi sugă lobul urechii, mimând ce făcuse cu clitorisul.

— Îmi cer scuze acum, pentru că știu că n-o să fie ușor, a zis el. Nu mai am pic de reținere când e vorba de tine.

— Fă-o. Așa vreau. Tot ce mi-am dorit vreodată ai fost tu. Așa cum ești.

Chase nu a avut nevoie să i se spună de două ori. Și-a pregătit scula extrem de umflată și mi-a acoperit gura cu a lui în timp ce m-a penetrat. Sărutându-mă ca și cum eram însuși aerul de care avea nevoie ca să respire, s-a împins adânc. I-am simțit corpul vibrând în timp ce aștepta ca mușchii mei să se relaxeze în jurul lui. Apoi a început să se miște. Să se miște cu adevărat — ieșind aproape complet și intrând înapoi, din nou și din nou.

Unghiile mele i s-au înfipt în spate în timp ce corpul meu se agăța lacom de el. De fiecare dată când se retrăgea, mă făcea să-l doresc și mai mult până când trupul meu implora orgasmul.

— Futu-i, Reese!

S-a dat înapoi suficient de mult ca să mă privească.

— Vreau să-ți umplu corpul. Fiecare parte din tine. Pizda, gura, fundul. Vreau să pun stăpânire pe tot.

Eram complet neajutorată când valul de plăcere a năvălit asupra mea. M-am auzit strigându-l pe nume, dar era mai degrabă o experiență extracorporală în timp ce zvâcneam în jurul lui. Pierdut l-am auzit pe Chase murmurând câteva înjurături când s-a împins adânc în mine. Apoi i-am simțit corpul uimitor tremurând când și-a dat drumul.

Mai târziu, îmi odihneam capul pe umărul lui și-i ascultam bătăile inimii. Mă mângâia pe păr în timp ce stăteam unul lângă altul mulțumiți și satisfăcuți.

— Chiar îmi pare rău pentru ultimele săptămâni, a zis. M-am purtat ca un nemernic.

Mi-am ridicat privirea spre el rezemându-mi bărbia pe mâna așezată în dreptul inimii lui.

— Așa e. Dar e în regulă. Te iert. Mă rog, trebuie să te revanșezi față de mine mult timp de-acum înainte. Dar inima mea te-a absolvit deja de păcate.

Glumeam, desigur, dar Chase a răspuns serios:

— Îți mulțumesc.

Am căscat.

— Așadar, vechea și demodată gelozie a fost cea care te-a făcut să-ți vii în fire, așa-i? Dacă știam, îl scoteam pe Owen la întâlnire cu câteva săptămâni în urmă și scăpam amândoi de durerile de cap.

— Faptul că te-am văzut cu un alt bărbat e posibil să mă fi împins dincolo de limită, dar altceva m-a făcut să realizez ce însemni pentru mine.

— Da? Ce?

— Un poster. Pe care scria *Nu te preocupa de ce-ar putea fi. Preocupă-te de ce este.*

— Adică să te preocupi de ceea ce ai, nu de ce ai fi putut avea?

A încuviințat.

— Exact.

L-am sărutat în dreptul inimii, temându-mă să pun întrebarea, însă aveam nevoie de un răspuns.

— *Ce avem, Chase?*

M-a tras mai sus, ca să stăm față în față.

— Totul.

Epilog

**Reese – Aproape un an
mai târziu**

Mă întrebam dacă știa ce zi era azi.

Chase nu m-a zărit imediat ce a intrat în restaurant. Stăteam în colțul barului, pe jumătate ascunsă în spatele unui cuplu aflat la o masă de pub. Am profitat de moment ca să mă bucur de frumusețea acestui bărbat, fără ca el să știe că e privit. *Bărbatul meu*. Nu credeam că aveam să mă obișnuiesc vreodată cu aspectul lui incredibil de sexy.

Știați că, după o vreme, te obișnuiești atât de mult cu unele lucruri, încât începi să uiți că acea priveliște îți tăia odată respirația? Că lucrurile strălucitoare își pierd luciul, chiar dacă ele sunt în continuare sclipitoare? Ei bine, asta nu mi se întâmplase niciodată cu Chase Parker. Chiar și după un an, încă îmi tăia respirația și în fiecare moment aprindea scânteii.

L-am urmărit cum scruta încăperea cu ochii lui ageri. Pentru o secundă, mi-a trecut prin cap să mă ascund doar ca să profit de timp și să-l privesc mai mult. Iubitul meu cu care urma să mă mut în curând era un bărbat înalt, brunet și sexy. Iar el era conștient de asta.

Atitudinea lui obraznică, arogantă, completa lista de însușiri care îl făceau atrăgător. Dacă mai puneai și faptul că era bogat, genial și excepțional în pat (de fapt, oriunde: pe birou, în mașină, pe podeaua din bucătărie, pe mașina de spălat și, cel mai recent, în sala de ședințe din noul meu sediu), nu era de mirare că recepționera de la intrarea în restaurant făcea eforturi să-i acapareze atenția.

Într-un final m-a observat, expresia de pe chip i s-a îndulcit și mi-a oferit cel mai sexy zâmbet cu gropițe care știam că îmi era adresat doar mie. A traversat restaurantul cu pași mari, complet concentrat asupra țintei lui. Mi s-a făcut pielea de găină când l-am văzut atât de hotărât. N-a spus nimic când a ajuns lângă mine, în schimb m-a salutat așa cum obișnuia s-o facă atunci când trecea cel puțin o zi de când nu mă văzuse. Mi-a înfășurat părul în pumnul lui, m-a tras ușor și m-a sărutat cu poftă. Nu era chiar locul potrivit pentru un astfel de gest, dar de când l-ar fi oprit asta?

Eram încă amețită când a făcut un pas în spate și a spus încordat:

— Data viitoare, vin cu tine.

— De data asta puteai să vii. Ți-am zis doar.

— Mi-ai zis și că pleci pentru două zile, nu cinci.

Tocmai mă întorsesem din California, în acea după-amiază. Jules și cu mine plănuiserăm să stăm în San Diego două nopți, pentru o prezentare dedicată unui client nou. Însă, după ce semnaserăm contractul, vicepreședintele departamentului de marketing ne-a programat o întâlnire cu o companie-soră din Los Angeles, și astfel excursia noastră de două zile s-a transformat într-una de cinci.

— Nu e vina mea că oamenii ne vor.

— Oamenii te vor chiar aici. Coada se formează în spatele meu.

Barmanul a venit să ne ia comanda de băuturi exact când un cuplu mai în vârstă s-a apropiat de noi.

— Sunt ocupate locurile acestea? a întrebat bărbatul.

Erau două locuri libere lângă mine, la bar.

Chase a răspuns:

— Sunt ale dumneavoastră. Eu stau în picioare, ca să fiu mai aproape de ea.

Femeia i-a zâmbit, cumva topită de replica lui. Știam, pentru că aveam același zâmbet.

Ea s-a așezat pe locul din stânga mea, iar soțul ei, alături.

— Eu sunt Opal, iar el e soțul meu, Henry.

— Încântată. Eu sunt Reese. El e Chase.

— Astăzi este a patruzecoa aniversare a căsniciei noastre.

— Uau! Felicitări. Patruzeci. Uimitor, am zis.

— De cât timp sunteți căsătoriți?

— A, nu suntem...

Chase a intervenit:

— ... nici pe departe de atât de mult timp ca dumneavoastră. Dar azi e și aniversarea noastră. Cinci ani fericiți de căsnicie.

M-am uitat la el uluită, deși n-ar fi trebuit să mă mai surprindă nimic. Îi cunoșteam apetitul pentru povești, iar în această zi, într-un fel, chiar *era* aniversarea noastră. În urmă cu un an stătuserăm împreună în acest restaurant. Doar că atunci tipul cu care aveam întâlnire era Martin Ward, iar Chase fusese cel care dăduse buzna peste noi. Mi se părea că trecuse o viață de atunci. La fel ca în seara aceea, mi-am sprijinit coatele pe masă și mi-am pus bărbia în palme.

— Da. Acum cinci ani. Ar trebui să le spui povestea despre cum m-ai cerut în căsătorie, iubitul. E chiar una foarte bună.

I-am zâmbit dulce și am dat din gene.

Fiind vorba de Chase, ipostaza incomodă în care tocmai îl pusesem nu l-a speriat deloc. Ba chiar părea încântat că îi făceam jocul. S-a așezat în spatele meu și m-a strâns de umeri.

— Doamna Parker e o persoană sentimentală, așa că am dus-o în locul în care ne-am întâlnit prima oară la cină. Mă tot gândeam de ceva vreme s-o cer în căsătorie, dar era ocupată cu noua ei companie, așa că nu se ivise momentul potrivit. Tocmai aflasem că rămăsese

însărcinată, așa că m-am hotărât că, indiferent dacă era sau nu momentul potrivit, aveam s-o cer în căsătorie.

Am rămas cu gura căscată. Nu pentru că țesea încă o poveste nebunească, ci pentru că nu avea de unde să bănuiască ironia situației. Cu o zi înainte de a pleca în California, *aflasem* că eram însărcinată. Doar că nu apucasem să-i spun, și iată că el inventa tocmai acest lucru. M-am hotărât să intervin în povestea lui. Avea să fie distractiv mai târziu, când urma să afle că paragraful adăugat de *mine* la povestea lui nu era ficțiune, așa cum se întâmpla în cazul lui. I-am luat mâna și i-am pus-o pe burta mea.

— Acum așteptăm încă un copil.

Chase a zâmbit, încântat că îi făceam jocul și m-a frecat pe burtă în timp ce a continuat:

— Așa... Inițial, a vrut să păstrăm secretul pentru că eram șeful ei. Sunt puțin cam posesiv când vine vorba de doamna mea, și asta nu dădea bine. Apoi și-a dat demisia de la firma mea... asta e o altă poveste... și și-a înființat propria companie de succes, așa că m-am gândit că era perfect să fac o cerere în căsătorie în public. Într-un moment al ei de neatenție, toți prietenii și familiile noastre au intrat în restaurant. Pe atunci, înainte de primii noștri doi copii, ea era ochi și urechi numai pentru mine. Oamenii veneau și plecau, iar ea nici nu băga de seamă asta dacă eram împreună.

Opal a zâmbit.

— Nu cred că asta s-a schimbat. Uite cum te privește și acum. Soția ta e la fel de îndrăgostită.

Chase m-a privit.

— Sunt un tip al naibii de norocos.

— Deci ai cerut-o în căsătorie în fața prietenilor și a familiei în restaurantul în care v-ați cunoscut? Ce frumos, a spus Opal. Henry nu a fost la fel de romantic. Tocmai se urca în autobuzul cu care pleca pentru a doua oară în armată când m-a întrebat dacă vreau să ne căsătorim. Nici măcar nu avea inel.

— Având în vedere că au trecut patruzeci de ani, cred că totul a mers destul de bine, am zis și m-am uitat la Chase. Nu cererea e importantă. Ci bărbatul cu care îți petreci următorii patruzeci de ani. M-ar fi bucurat orice cerere din partea acestui bărbat nebun.

Chase a bombănit:

— Acum îmi spui?

Recepționera a venit să le spună lui Opal și lui Henry că masa lor era pregătită și ne-a anunțat că a noastră avea să fie gata în câteva minute.

— Mi-a părut bine să vă cunosc, Opal și Henry, le-am spus. Sper să aveți o aniversare minunată.

— Și voi la fel, draga mea.

După ce au plecat, Chase m-a sărutat din nou.

— Mi-a fost dor de tine, a șoptit în gura mea.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

— Ar trebui să te întorci să lucrezi pentru mine. Îmi place să te am în birou în fiecare zi.

— Vrei să zici că îți place să mă ai pe birou.

— Și asta. Dar locul ăla nu mai e la fel fără tine.

— Pe drum, când veneam înapoi, am văzut noul vostru panou publicitar. A ieșit excelent.

La o săptămână după ce ne-am împăcat, Chase a hotărât acoperirea reclamei la Parker Industries care se afla pe clădirea de vizavi de biroul lui de ani de zile. Nu vorbiserăm niciodată despre schimbarea ei, însă eram conștientă că făcuse un pas uriaș înlocuind reclama în care era Peyton. Săptămâna asta, cât fusesem plecată, o imagine din noua lui campanie publicitară fusese în cele din urmă amplasată peste cea veche. Chiar dacă nu eram cea care aprobase varianta finală, participasem la ideea campaniei și mă încălzea faptul că o bucată din mine era acolo sus și că el o putea vedea din birou. Chiar mergea mai departe.

De aceea, în timp ce făceam loc la el acasă pentru unele dintre lucrurile mele, am observat că ambalase chitara lui Peyton, dar eu am

insistat s-o păstreze. Peyton făcea parte din viața lui, era parte din omul care devenise. Nu voiam să înlocuiesc acele amintiri. Volam să construiesc altele noi cu el, să fac parte din visele care îl eliberau de coșmaruri.

În cele din urmă, gazda ne-a anunțat că masa noastră era pregătită, așa că am urmat-o înapoi în restaurant.

— Este masa care trebuie? a întrebat ea când am ajuns în același loc în care stătusem în urmă cu exact un an.

Chase m-a privit.

— Este. Nu-i așa, Bombonică?

M-a impresionat că își adusesese aminte.

— Știi că în urmă cu exact un an am stat aici?

— Da.

Mi-a ținut scaunul înainte de a se așeza. Amândoi stăteam exact în aceleași locuri ca și atunci.

— Îți amintești la ce masă stăteam înainte de a veni la masa ta? a întrebat Chase.

— Da.

Mi-am întors privirea și i-am arătat-o, amintindu-mi seara aceea.

— Tu și *partenera* ta stăteați chiar acolo...

M-am uitat mai bine, convinsă că ochii îmi jucau o festă.

— Chiar acolo... stai... acolo e?... Dumnezeu! Ți-a e Owen?

Fratele meu mi-a zâmbit și a ridicat un pahar cu șampanie pe care l-a îndreptat spre mine dând ușor din cap.

Chase a rămas nemișcat.

— El este.

În vocea lui nu era nicio urmă de surpriză. M-am uitat la el, confuză. Zâmbea șmecherește.

— Mai vezi pe cineva cunoscut?

M-am uitat în jur pentru prima oară și era ca și cum toți căpătaseră chipuri cunoscute. În stânga erau părinții mei. Sora lui Chase, Anna, și familia ei erau în dreapta. De fapt, întregul restaurant era plin cu membrii familiilor noastre și prieteni.

Fostul meu șef, Josh, și soția lui, Elizabeth.

Cea mai bună prietenă a mea și totodată parteneră de afaceri, Jules, și iubitul ei, Christian.

Travis, Lindsey și tot departamentul de marketing de la Parker Industries.

Chase s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Chiar este aniversarea mătușii mele, Opal, și a unchiului Henry. Partea asta a fost doar o coincidență.

Eram al naibii de confuză.

De ce se adunaseră toți aici?

Și de ce zâmbeau toți și se uitau la mine?

Mintea mea era vraște. Nu mai eram în stare să calculez doi plus doi văzând câtă lume era acolo *patru* mine.

Până când...

Chase s-a ridicat în picioare.

Dintr-odată, în restaurantul care zumzăia de voci, s-a făcut liniște.

După aceea totul s-a petrecut cu încetinitorul. Toți ceilalți au dispărut când bărbatul pe care îl iubeam s-a lăsat într-un genunchi. Nu mai auzeam și nu mai vedeam pe nimeni altcineva în afară de el.

— Mi-am tot repetat în minte, dar în clipa în care ți-am văzut chipul, am uitat absolut toate cuvintele. Așa că o să improvizez. Reese Elizabeth Annesley, de când te-am văzut prima dată în autobuzul ăla de școală din gimnaziu, m-am îndrăgostit până peste cap de tine.

Am zâmbit și am aprobat din cap.

— Pe partea cu nebunia e bine.

Chase m-a luat de mână și atunci am observat că tremura. Șeful meu obraznic și mereu arogant era emoționat. Dacă mai era cumva posibil, în acel moment m-am îndrăgostit și mai mult de el. L-am strâns de mână, ca să-l încurajez, iar el și-a recăpătat stăpânirea de sine. Asta făceam unul pentru celălalt. Eu eram echilibrul pentru nesiguranța lui. El era curajul pentru frica mea.

A continuat.

— Poate că nu au existat autobuzul școlar sau școala gimnazială, dar m-am îndrăgostit nebunește de tine pe un hol, de asta sunt sigur. Din momentul în care ți-am văzut chipul frumos luminat în acel hol întunecat, acum un an, m-ai dat gata. Nici nu-mi mai păsa că amândoi ne dădeam întâlniri cu alte persoane. Trebuia să fiu mai aproape de tine în orice mod posibil. De atunci, mi-ai distras atenția în fiecare zi, fie că erai lângă mine, fie că nu. M-ai readus la viață, o viață pe care îmi doresc, mai mult decât orice, s-o clădesc împreună cu tine. Vreau să fiu bărbatul care se uită sub patul tău în fiecare noapte și care se trezește lângă tine în fiecare dimineață. M-ai schimbat. Când sunt cu tine, sunt eu însumi, doar că un om mai bun, pentru că tu mă faci să vreau să fiu un om mai bun. Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine și vreau ca viața aceasta să înceapă ieri. Așa că, te rog, spune-mi că vei fi soția mea pentru că am așteptat deja toată viața să apari și nu vreau să mai aștept.

Mi-am lipit fruntea de a lui în timp ce lacrimile îmi curgeau.

— Știi că voi fi și mai nebună odată ce vom locui împreună, și probabil chiar mai greu de suportat când vom avea propria noastră familie. Trei încuietori ar putea deveni șapte, iar verificarea în casa aia mare a ta va dura mult. Ar putea deveni obositor. Nu știu dacă voi putea să schimb vreodată asta.

Chase a întins mâna și mi-a cuprins părul și ceafa în palmă.

— Nu vreau să te schimbi. Nu vreau să schimbi nimic. Iubesc totul la tine. Nu mi-aș dori să schimb nici măcar un singur lucru dacă aș putea face asta. Mă rog, cu excepția numelui tău de familie.